

Giới thiệu Tiểu Thur Siêu Quậy Xuyên Không

Là tựa truyện kết hợp giữa truyện teen và xuyên không, Tiểu Thur Siêu Quậy Xuyên Không mang đến cho bạn đọc những cái nhìn mới về cô nàng tiểu thư đồng đánh ngày thường, Vương Hàn Nhi - một tiểu thư khuê các, con gái của một viên quan huyện. Cô không giống những tiểu thư khác suốt ngày ở trong nhà mà ngay từ hồi nhỏ cô đã được tặng danh hiệu siêu nghịch ngợm. Dù cha cô đã răn dạy rất nhiều nhưng thu hoạch được chỉ là con số không duy nhất. Một lần ở nhà cô phá không đủ, cô đã trốn nhà đi chơi. Do mãi chơi quá cô bị vấp vào phải hòn đá con và đập đầu vào hòn đá mẹ -> ngất lịm. Linh hồn cô bị đưa đến một khoảng thời gian khác của thế kỉ 22, cách thời đại của cô mấy nghìn năm. Cô nhập vào con gái một ông chủ võ nổi tiếng ...

Và cuộc sống mới của cô bắt đầu .... Liệu cô có thể như những con người ở đây không : có tình bạn , có tình yêu ,... Các bạn nhớ đón đọc truyện “ Tiểu Thur Siêu Quậy Xuyên Không ”

Bắp: Máy chương đầu nó nhiều lời thoại, ngắn nhưng máy chương tiếp mình đã sửa rồi nha, các bạn hãy gắng đọc hết truyện và cho mình nhận xét nha - Thân

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thur Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Xuyên Không

Chap 1 : Xuyên Không

(T/g : Trước khi vào truyện Bắp mong mọi người đọc phần giới thiệu để hiểu rõ tình tiết truyện trước nha)

-Ui đau đầu quá – cô vừa kêu vừa mở mắt . Đôi mắt lơ mơ dần dần nhìn rõ xung quanh là một căn phòng bằng gỗ nguyên chất , đầy những đồ đạc lạ hoắc ... Trí nhớ của cô bắt đầu phục hồi . Cô nhớ là khi đập đầu vào một tảng đá lớn thì cô không còn nhớ gì nữa.

-Con tỉnh rồi à

Trước mắt cô là một người đàn ông trung niên , da đen ngăm , to cao vạm vỡ , trên người mặc đồ rất là kì lạ : "Ông là ai?"

-Con không nhớ gì hết à , ta là cha của con đây- ông hơi ngạc nhiên vì câu trả lời của cô

-Cha ? Cha tôi khác cơ – cô nói vẫn còn mơ hồ (chưa biết mình đang ở đâu mà Haizz)

-Đúng là con mất trí nhớ thật rồi . Thôi cũng chẳng sao ta sẽ rèn luyện lại con từ đầu - ông cũng đang muốn sửa thói quen của cô lắm nhưng bây giờ mất trí nhớ cũng tốt .

-Ông là ai thì tôi không cần biết nữa . Đưa tôi đến Vương phủ tôi sẽ trả tiền vì đã cứu tôi

-Con nói gì vậy ? Vương phủ nào cơ . Đây là nhà của chúng ta mà ?

- Ông nói cái gì ? Cô nói rồi chạy vụt ra ngoài . Đến đây cô Shock quá , ngồi bệt xuống đất : “ Đây là đâu cơ chứ , sao mình lại ở đây ” . Trước mắt cô là những dãy nhà cao tầng chen chúc lẫn nhau đủ loại màu sắc : xanh , vàng , trắng , khác hẳn những ngôi nhà mái rom rạ ở chỗ cô .

Ông bế đứa con gái của mình vào trong giường khi đang trong tình trạng đơ toàn tập

-Con có thật là không nhớ ta là ai không

Lắc đầu [Giờ cô đã biết được một phần nào là mình không còn ở nơi mình sinh ra nữa mà đang ở đâu đây mà loài người như cô không biết]

Thôi , coi như giờ con mới sinh ra vậy . Không còn sớm nữa con đi ngủ đi – Ông nói xong ra ngoài rồi đóng cửa lại để một mình cô thần thờ bên trong

-“ Oái ai đấy – Trước mắt cô là 1 cô gái nhỏ nhắn , đôi lông mày lá liễu tuyệt đẹp , cái mũi nhỏ nhắn hồng hồng trông đáng yêu , đôi môi chúm chím đỏ sẫm tạo nên vẻ đẹp như tiên giáng trần . Cô phải công nhận là mình đã đẹp rồi người trước mặt cô còn đẹp hơn gấp ngàn lần [Đang soi gương] . “A .... Tại sao mình lại ở trong người này nhỉ . Tại sao ?? Tại sao mình lại ở đây nhỉ?? Vậy thân thể thực sự của mình đâu rồi ?...” Cứ hàng ngàn câu hỏi hiện lên trong đầu cô nhưng một suy nghĩ chung cuối cùng của cô là “ Thôi , đã ở đây thì đành sống ở đây vậy . Miễn sao vẫn quậy là được Haha ”

*Sáng hôm sau :

- Nhi , con dậy đi – ba cô (h gọi vậy luôn cho thuận tiện nha)

- Im lặng.....

- Con không dậy là ta vào đánh con đấy

- Im lặng... (Tại cô này chưa quen cuộc sống ở đây nên mới vậy . Vì từ trước đến h có ai dám khua cô dậy đâu)

- DẬY MAUUUUUUUUUUUUUUUU- ông cầm cái loa rõ to hét vào tai cô

- AI CHO MẤY NGƯỜI KÊU TÔI DẬY . CHẮC KHÔNG SỢ TÔI NỮA RỒI H... chưa kịp nói hết câu cô đã kịp phục hồi lại tinh thần và nhớ lại chuyện . Và bắt đầu rồi rít

- “Con xin lỗi , tại con quen ngủ dậy muộn rồi , hi hi ”

- Không có lần sau là được . Ta có chuyện muốn nói

- Ba cứ nói đi , con đang nghe đây

- Con có muốn học võ không

- Võ ? Mắt cô sang long lanh “ Có , có con rất muốn là đằng khác”

Nghe vậy ông lại cảm thấy con mình nó quay gót 180 độ : "Tính con thay đổi nhiều quá "

- Ba cứ đùa

Con vệ sinh cá nhân đi rồi ra ngoài võ quán ta sẽ dạy cho con

-Ồ , vệ sinh cá nhân ?

-Ta quên mất là con không nhớ gì nữa nhì ? Để ta bảo bà Tư qua sang hướng dẫn cho con . Ta đi trước – nói rồi ông quay bước đi ra ngoài

Một lát sau có một người đàn bà khoảng 50 bước vào

“Ta nghe nói con mất trí nhớ, không nhớ được cái gì , h ta sẽ hướng dẫn con làm mọi chuyện “

-CHắc là bà Tư mà ba nói đây : “ Dạ . Cảm ơn Bà ạ ”

END CHAP 1

(T/g : Xin nói luôn với mọi người rằng tính siêu quậy nó vẫn còn đó ạ)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Bắt Buộc

* 2 năm sau

8 giờ tối :

*Tại nhà cô:

-Ồi cái đầu của tôi – ba cô vừa xoa oa trán vừa than trời than đất

Thấy tình hình không ổn bà liền an ủi ông. Dẫu sao bà cũng quý cô nhiều mà : "Chú cứ nghỉ ngơi đi , để mọi người đi tìm con Nhi về cho"

-Tôi cứ tưởng 2 năm trước nó mất trí nhớ thì hay lắm chứ . Ai ngờ ...

-Giờ nó còn quậy hơn cả trước rồi . Haizz - Bà Tư hết đường cũng chỉ có thể thở dài mấy câu.

Nhớ lại hai năm trước ông dạy võ cho con mình đúng là một sai lầm lớn nhất trong cuộc đời ông ." Sao lúc đó tôi lại dạy võ cho nó nhỉ . Nó đi đâu cũng dùng võ uy hiếp người khác ,bây giờ ngay cả tôi cũng không đánh thắng nổi nó nữa rồi . Ôi sai lầm lớn nhất của tôi"

-Thôi chú cứ bình tĩnh đã , chuyện cũng đã qua rồi . Giờ phải tìm cách cho nó bớt quậy chút

-Cách gì bây giờ , nó chẳng sợ trời sợ đất gì hết

Đầu óc lạnh lợi của một người đàn bà chừng 60 tuổi hiện lên một tia hy vọng nhỏ nhoi ."A . Hay là chú cho nó lên thành phố học đi . Nếu tính tuổi thì nó cũng lên cấp 3 rồi đấy"

-Ồ đúng rồi sao tôi khôn nghĩ ra nhỉ . Phải tổng nó đi ngay không quán võ này của tôi sập mất

*Kết thúc cuộc trò chuyện giữa ông và Bà Tư

-Sao bây giờ con mới về ? Có biết mấy giờ rồi không – ba cô đợi từ lâu lắm rồi. Càng đợi càng mất hút luôn , cứ tưởng chơi gì thì chơi khoảng tám giờ tối sẽ về , ai mà ngờ ...

-Mới có 1 giờ đêm thôi ạ . Sớm lắm ba à , con đang định oánh với mấy thằng bên khu kia nữa nhưng sợ ba mắng về muộn nên con đã về sớm rồi ạ - cô trả lời thân nhiên vừa bĩu môi lên.

-Con...con- hết cái lí với đứa con siêu nghịch ngợm của mình rồi đấy nên không có gì nói thêm được nữa.

-Con đây , ba không cần nói lấp đầu- vẫn giọng hồn nhiên chanh chua hồi nào.

-Ngày mai lập tức con phải lên thành phố học . Cái lì bố cất tiền tháng này của con . Không cho ăn 2 ngày , ... (Những điểm yếu của nó ông liệt kê ra hết)

-Hức ... Sao ba nở lòng đối xử với con như vậy chứ . Ba biết con ghét nhất là đi học rồi mà – vừa nói cô vừa khóc thút thít (giả vờ thôi ạ , đang định cho ông mềm lòng ấy mà)

-Nghe tiếng khóc của nó ông hơi mềm lòng chút , nhưng vì cái quán của ông và mọi người xung quanh nên ông gạt đi cái cảm giác đó và trịnh trọng tuyên bố : “ Con không đi học thì những điều kiện kia sẽ sẵn sàng chờ đón con . Ta cho con suy nghĩ đêm nay , mai hãy cho ta câu trả lời”

-CẠCH (tiếng đóng cửa)

-Hừ đi học thi đi , sao phải sợ ..... Một lúc sau tiếng khóc nức nở của cô lại vang vọng trong màn đêm yên tĩnh “Ba mẹ ở thế giới kia có đang khỏe mạnh không . Con xin lỗi vì đã không báo hiếu được cho cha mẹ , Hức (Ôi em xin chị , tính chị quậy siêu đẳng , có mà giúp ba mẹ chị thêm phiền não chứ đừng có nói báo hiếu ở đây)

-ZZZZZZ.....

* 2 ngày sau :

Cô đã đến được trường và đang dạo bước chân trên con đường lát gạch đá phẳng lì , miệng lầu bầu :

- Sao ba chẳng thương mình gì hết , bắt đi học rồi còn bắt vô cái trường to khủng bố này nữa chứ . Đường đi dài dằng dặc , kiếm mãi chẳng đến đích gì cả .

- A đằng kia có người kia – cô reo lên khi thấy có người đang ngồi dưới gốc cây (hình như đang ngủ)

- Bạn ơi , cho mình hỏi tí được không ?

-...Im lặng ...

- Bạn ơi - cô đưa người lại gần người đó nhưng kết quả vẫn chỉ là sự...

-...Im lặng ver 2 ...

- Bạn ơi – giọng cô đã hiền nhất có thể. Hiền như một loại nước mật ong thêm hàng tấn đường vào .

- .. Im lặng ver 3 ...

Giờ đây con tức giận nén trong lòng đã không còn nữa rồi mà thay vào đó bằng một sự giận dữ không thể nào tả nổi nữa. Cô nắm tay thành quyền , gân xanh nổi lên trên bàn tay trắng nõn ấy và...lấy hơi dài ." THẮNG CH* KIAAAA".

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đạp Phải Chỗ Qu*

- THĂNG CHÓ KIA- Cô hét

Người bị tra tấn lỗ tai mờ mắt và nhú mảy lại mang một sự giận giữ đáng sợ ." ** Cô là ai hả"

Vẫn còn tức lắm nhưng mà đối phương đã tỉnh dậy và nói chuyện với mình rồi nên cô cũng giảm đi chút sự giận dữ ." Tôi là ai thì cô không cần biết"

Người đó ngêch mặt ra, gọi mình dậy chỉ để nói câu đó ư...à mà không chắc để ngắm mình . Nghĩ rồi anh giận giữ trả lời cô ." Vậy go away"

- "Điên"- chả là cô chẳng biết người đó nói cái mô tê gì hết. Cô vốn đến thế giới này cái thì chỉ lo tập võ, quậy chứ có lo học hành gì đâu . Tiếng anh cô duy nhất biết được mấy từ vớ vẩn thôi nên thẹn thùng chỉ nói ra được từ chàm trực .

- Cô ... cô- mặt anh tím tái lại, tay không ngừng chỉ chỉ lên người cô (Bắp : Ý định gì đấy"

- Sao cháu- Mấy cái từ đáp lại này cô giỏi lắm nha. Đã nói đến thứ cô giỏi thì không ai giỏi bằng đâu .

- Cô ... cô được lắm ... Chắc thấy tôi đẹp trai quá nên muốn làm quen chứ gì . Loại như cô thì go away

- "Go away là gì ? Tôi thắc mắc nãy giờ rồi "- Anh cứ nhắc đi nhắc lại từ đó làm cô tò mò không thể tả được nên quyết định hỏi cho ra nhẽ.

Rầm . Anh đã té từ thiên đàng xuống 18 tầng địa ngục : “ Có thật là cô không biết không đấy ? ”

-Ồ anh ngu nhể . Không biết thì tôi mới hỏi chứ.

-Nài cho tôi hỏi 1 câu nhá- lấy lại tinh thần anh lại hỏi cô.

- " Tự nhiên nga "

-Cô nói hần hoi một chút . Cô mới sinh ra à hay sao mà từ đơn giản đến con nít cũng biết mà cô lại không biết – anh dẫn từng chữ

-Tôi mới sinh ra 2 năm trước thôi- như nhớ lại điều ba vẫn thường dặn mình cô trả lời anh .

-Ồ vậy cô 2 tuổi à (Ngu thế a . Cô cao 168 lận đấy)

-Không 16 tuổi – thân nhiên hết mức có thể

-Rầm ver 2 . “ Vậy tại sao cô nói cô sinh 2 năm trước”

-Anh đi mà hỏi cha tôi . Cha tôi bảo thế . Tôi đâu biết

-[Im lặng] Giờ anh mới nhìn rõ khuôn mặt của cô . Mái tóc ép được xõa ngang vai , tóc mái để vất chéo trông sành điệu. Đôi mắt to tròn ánh lên vẻ trong sáng ngây thơ (thơ ngây gì ở đây :v) . Đôi môi đỏ hồng tự nhiên chúm chím , nhìn ra biết cute lắm rồi . Khuôn mặt baby chết người lẫn cả động vật của cô kết hợp với bộ đồng phục trường làm anh đứng hình 1s rồi nhanh chóng lấy lại vẻ ban đầu (có 99 tích tắc thôi à , người khác phải cả ngày vẫn đơ như cây tơ ấy à)

-“Mà cô là ai ? Tôi lần đầu thấy cô đó ?

-Tôi là học sinh mới của trường này . Vừa nãy tôi định hỏi anh đến cái chỗ này (giờ bản đồ ra chỉ đích) nhưng anh im lìm như con chim chím nên tôi đang định oánh cho anh mà anh thức nên tha cho . Ngày đầu mà anh đk tôi vinh hạnh xóa cho là tốt lắm r đây –cô nói 1 tràng

-Cô có í gì hả . Hứ , con gái như cô yếu mềm như sợi vải . Chỉ cần tôi xé 1 phát là cô địa luôn rồi .Nhưng trông cô được phết nên tôi tha cho và... (chưa nói hết câu anh đã bị ...)

-Au ! Sao cô lại đá vào chỗ qu* của tôi . Có biết tôi mà không nói dỗi tông đường được là cô bị sao không?- anh vừa nói vừa nhảy cẫng lên

-Ồ . Tôi chỉ khảo nghiệm cho anh xem tôi có yếu như tấm vải không thôi ấy mà . May tôi còn nhẹ chân đấy . Anh mà nói típ lúc đó thì tôi cho anh cụt lun cái đấy rồi

-Cô dám không đã – Anh nhếch mép cười

-Sao lại không . Anh muốn thử chứ gì ?

-Cô đang định dơ chân ra thì :” O người đâu rồi , vừa nãy còn ở đây cơ mà . AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA , mãi phỉm chuyện với thằng nào phăng giờ ngay cả không hỏi được đường còn mất cả giờ với thằng ch* đó nữa chứ . Minh mà gặp lại thì tởn nhà thằng đấy không còn người nói dỗi“

Tại một góc cây các đó không xa , có một con người đang bám trụ vào thân cây , không ngừng thở hồng hộc...

-Phù . May chạy kịp . O mà sao mình phải chạy nhi . Ôi cái thể diện của tôi . Khôngggggggg

-Mày làm sao đấy Nam – người lạ 2

-Hờ ? À ,ờ Kiệt đấy hả ? –Anh

-Mày chưa trả lời tao đấy – Hấn (Giờ gọi Kiệt là hấn nha)

-Ồ , có gì đâu – anh

-Thật không . Tao nghe mày kêu gì mà “ May chạy kịp . Cái gì nữa nhể , à đúng rồi mày còn nói là mất thể diện của mày nữa “

-Làm gì có , đẹp trai như tao , khuyết điểm chả có lấy đâu ra mất thể diện .

-Vậy chắc tao nghe nhầm . Thôi tao lên hội học sinh tí , mày vào lớp đi

-Ừ , tao cũng chả có hứng ở ngoài đấy nữa

-Hấn đi rồi anh thở dài 1 tiếng . “ Suýt nữa nó biết mình bị con gái đập vào chỗ ấy rồi . Phải cẩn thận cái mồm mới được ”

[*GTNV

* Anh : Hoàng Khánh Nam (17t): con nhà khá giả , giàu lắm lun í . Đẹp tãi , ga lăng , coi tiền như rác . Thích ném tiền thì ném thích xé thì xé . Lãng nhăng , chưa cô nào được anh này chăm sóc tròn 1 tuần hết . IQ cao nhưng lười học những thứ vớ vẩn này nên thi toàn được giáo viên đưa đáp án chép (mua chuộc) . (Và 1 số thông tin khác cập nhập sau)

* Hấn : Đặng Tuấn Kiệt (17t): Thích cô từ cái nhìn thứ đầu đời . Hơi lạnh lùng xú , không ghét con gái nhưng không lãng nhăng như Anh . Cũng đẹp trai , ga lăng như Anh . Nhà giàu như Anh . Iq cao như Anh nhưng không giống tính gian lận như Anh . Là hội trưởng Hội học sinh (Và 1 số thông tin khác cập nhập sau)

END CHAP 3

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Bạn Mới

-Hôm nay là ngày xui xẻo nhất của mình. Mình đã đi từ nãy đến giờ rồi sao vẫn không thấy đích nhi . ChẾT mất thôi ,aaaaaaaaa – cô . Đang lâu bầu thì cô tự dưng thấy có một người đang đi trước cô .

-Có người kia . Lại hỏi thôi – cô ba chân bốn cẳng chạy thực mạng đến chỗ hấn

-Anh gì ơi, cho tôi hỏi đường đến đây được không ạ. Tôi là học sinh mới nên không biết – vừa nói cô vừa cười

-Hắn nhìn thấy nụ cười của cô lập tức đứng hình. Tim cứ đập thình thịch, mặt bắt đầu ửng đỏ: “À chỗ đây là phòng hiệu trưởng. Cô đi theo tôi tôi cũng cùng đường với cô đây”

Cô nghe vậy mà vui sướng như chưa từng được vui bao giờ, liền đi theo hắn

-Cô đến cái phòng có chữ HIỆU TRƯỞNG đằng kia kìa. Tôi phải quặt lối này rồi – hắn chỉ, nói

-Cảm ơn anh rất nhiều. Sau này nhất định tôi sẽ báo đáp. Mà anh tên gì, học lớp nào vậy?

-Chỉ là cùng đường thôi mà, không cần phải báo đáp đâu. Tôi tên Kiệt, học lớp 11a8

-Sao lại không cần báo đáp chứ. Thôi muộn rồi tôi đi trước. Hẹn gặp lại – nói xong cô lại ba chân bốn cẳng ver 2 chạy đến PHÒNG HIỆU TRƯỞNG

-RẦM (cô dùng chân đạp 1 cước rồi nhẹ nhàng)

-Em kìa, em là ai sao lại đập cửa phòng này hả? – ÔHT

-Ồ thầy ơi, em là học sinh mới ạ. Tại cửa em mở mãi không mở được nên mới đập như vậy thôi. Hức... thật tình em không muốn đập nó đâu. Thầy tha cho em nhé (cô giờ thủ đoạn nước mắt cá sấu và đôi mắt long lanh ra cho ông HIỆU TRƯỞNG mềm lòng)

-Thôi nếu là em không có gì thì không sao. Em đưa hồ sơ của em cho tôi được không

Thành công với chiêu của mình, cô lập tức lấy 1 tệp giấy trong vali đưa cho ÔHT

-Em học lớp 10a5 nha. Tôi sẽ gọi cô chủ nhiệm của em lên đây đón

-Ok con dê. Em cảm ơn thầy

-Hừ, em nói gì cơ?

-[Giật mình] “Ồ em chỉ nói là em cảm ơn thầy thôi ạ”. Hú hồn suýt nữa là... mà ông già này nghe thánh thế nhỉ. Tiếng mình nhỏ như con thỏ mà ông vẫn nghe thấy (Cố mà nhỏ)

-Em đứng ở đây, tôi vào lớp thông báo với các bạn đã

-[Im lặng]

-Các em, hôm nay chúng ta có học sinh mới – GV

-Ai hờ cô, bảo bạn ấy vào luôn đi

-Bạn này không biết như thế nào nhỉ

-Xì xào xì xào...

-Thôi trật tự, em vào lớp đi

-Cô bước vào lớp làm mọi người đứng hình vì độ cu-cheo quá sức. “Chào mọi người, mình tên Vương Hàn Nhi, mình từ Vương phủ đến, nhằm từ quê đến. Mong mọi người giúp đỡ nha. Cô nói rồi cười làm cả lớp đứng hình tập 2

-Xì xào, xì xào (Mọi người trong lớp bàn tán nhưng không có tị nạnh gì đâu vì mọi người ở lớp này đều hiền hết)

-Em ngồi cạnh bạn Hồng nhé. Bạn ngồi ở chỗ của số đó

-Dạ!

-Hi bạn, mình tên Hồng. Cho mình làm quen nha – (Sau này Hồng chính là bạn thân nhất của nó)

-Ừ. Rất vui được làm quen với bạn – cô đưa tay ra bắt

* Giờ ra chơi:

-Hồng ơi, mày đang xem cái gì thế? – cô

- Hi hi , tổng hợp những hotboy của trường mình đó . Nhi xem thử không ?
- Đâu , cho tớ xem thử với nào
- Ủa đây là ai .Hình như mình gặp rồi thì phải- cô chỉ vào anh Nam đó
- Đây là hotboy no1 của trường mình đó . Tên là Hoàng Khánh Nam , trên mình 1 tuổi
- Ồ ờm , tớ có cảm giác tên này rất quen mà không nhớ nổi
- AAAAAAAAAAAAAA – tiếng hét chói tai của cô làm kinh thiên động địa tất cả học sinh lớp 10a5 . Hầu hết mọi người đều bị ngừng đập 5s
- Bốp. Sao mày hét to thế , thùng màng nhĩ tao rồi – Hồng
- Tao đâu có có í đâu . Sao mày lại đánh tao huhu (giả vờ khóc thối)
- Vậy rất cuộc có chuyện gì mà mày lại hét toáng lên như cái đài phát thanh thế hở?
- Cái thằng tên Nam này này . Cái thằng đấy chính là kẻ thù số 1 không 2 của tao đó
- Cái gì . Anh ấy đá mày hay sao ?
- Đá gạch gì ở đây. Thằng này nó làm tớ lạc đường (Chị tự lạc mà :v)
- Ô vậy à . Tưởng...
- A ha , nếu tao đã biết thông tin về thằng đấy rồi thì chắc hẳn sẽ có dịp giải quyết hẳn . Tí mày dẫn tao về kí túc xá được không . Rồi mày với tao trốn ra trường đi chơi.
- Mày nói cái gì . Trốn ở đây được thì tao lấy mày là sự phụ .
- Chuyện thường thôi . Cứ chờ xem hehe

END CHAP 4

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Trốn

- Alo – cô
- Tao Hồng đây . Mày bảo trốn ra trường chơi mà không định đi hả . Tao đợi mày chỗ hẹn 30’ rồi đấy
- A tao quên mất . Suýt nữa thì khỏi nghe mày nói luôn
- Nay , đừng bảo với tao là mày đang ngủ đó nha
- O , sao mày biết ... A không tao đang ....tao đang...
- Thôi khỏi phải giải thích nữa.Rốt cục có đi hay không – nó nói giọng bức tức (Gọi Hồng là nó nha)
- Có , có chứ đợi tao 30 phút , tao ra ngay
- 5 PHÚT NỮA MÀY MÀ KHÔNG RA TAO VỀ [TÚT TÚT]
- Ồ 5 phút sao kịp . Thôi chuẩn mau không nó lột da mình mất . Thế là cô vội thay bộ đồ ngủ thành 1 bộ cá tính : Mái tóc dài mượt được thả ra , đầu đội cái mũ hình đầu lâu quay ngược ra sau . Mặc chiếc áo thun đen mỏng , khoác chiếc áo bò sành điệu đến giữa bụng . Mặc chiếc quần jean màu đen nốt . Rồi ba chân tám cẳng đi đến chỗ hẹn và tất nhiên không quên mang theo tiền (Trông cô giờ chẳng giống người cô đại là gì :v)

*Tại chỗ hẹn :

- Ê Hồng , mây...mây làm gì mà ... mà cầm điện thoại thút tha thút thít vậy?- cô vừa nói vừa thở hồng hộc

- Hức . Tao đang đọc 1 bộ truyện trên Sàn truyện mà cảm động quá . Khóc đến nỗi ướt sũng mấy cái khăn rồi nài – nó vừa nói vừa chỉ tay vô mấy cái khăn tay ướt sũng nước

-Hừ . Tao tưởng đây là khăn ướt sẵn chứ mây – cô

-Ê con kia sao mây cứ bắt lỗi tao hoài vậy . -nó

-Bao giờ cơ chứ ? – cô nhiên thần hết sức

-Mây....mây . Thôi có đi không đây

-Có chứ , vậy theo mây ra tận đây rồi còn xách giỏ trở về à .

-Nhưng ra kiểu gì đây – nó

-Thì trèo tường chứ còn gì nữa -cô

-Háááá .....Tường cao lặn 2m đó

-Xời ơi chuyện này đối với tao bình thường như cân đường hộp sữa thôi

-Thôi , tao không dám trèo đâu , có mà rách quần à .

-Yên tâm , tao sẽ trèo trước rồi kéo mây lên – nói xong cô nhảy 1 phát lên luôn được cái tường cao 2 mét đó

-Wao , mây siêu thật đó nha – mắt nó sang long la long lanh

Tư thế hiện giờ của cô là thế này : Bụng ở giữa cái tường , chân cho ra sau tường , đằng trước thì đưa tay ra để kéo con bạn lên

-Mây nặng quá đây . Hộc ! Hộc

-Ai bảo mây kéo tao chi

-Đi thôi <3- cô hớn hờ lên tiếng

-Let's go

-Há ? Lét gâu là gì ?? – cô ngớ ra

-Cái gì ? Mây không biết lét gâu là gì á

-Ừ , không biết tao mới hỏi chứ - con mẹ nó hôm nay sao lại có 2 người hỏi câu trùng hợp thế nhỉ [suy nghĩ của cô]

-Tao xin bái mây làm sư phụ . Từ đây mà cũng không biết . Có thật là mây 16 tuổi không vậy trời

-Thôi , không lằng nhằng nữa . Tao thấy mây như cái đài phát thanh rồi đây- nói xong cô bước đi luôn không kịp cho nó ú ớ câu nèo

-Ơ mà nài- cô đi được mấy bước liền quay phắt lại làm cho nó giật bắn mình như đang làm chuyện xấu bị phát hiện

-Sao... sao ? – nó nói giọng hơi sợ

-Tao chỉ định hỏi là đường đi như thế nào . Tao từ vương nhảm quê đến nên không biết đường cho lắm--cô

-Mây làm tao hơi sợ đây , cứ tưởng mây định làm gì tao cơ

-Điện – cô phán 1 câu mang nhiều hàm xúc

-CÁI GÌ ?????????? NÓI LẠI COIIIIIIIIIIIIIIIIIIII- nó hét

END CHAP 5 (Bắp : Chap này ngắn quá thông cảm .)

Chương 6: Duyên

-Hihi tao đùa thôi mà . Sao mà phản ứng nhanh như chớp vậy . À không nhanh như ánh sáng mới đúng (TvT) - cô

-Thôi tao về , đeo thêm đi với mày nữa . Chỉ tổ tốn calo thôi – nó

-Tự nhiên như con điên . Mời – cô nói rồi xòe bàn tay trắng nõn ra kiểu như lễ phép ,mời con bạn đi vào kí túc xá nhưng ông trời đâu cho nó được toại nguyện ... (Ông trời : Hắt xì ! Ai vừa nhắc đến ta thế nhỉ)

-OMG . Tường cao thế này tao trèo có mà rách quần luôn à . Tất cả chỉ tại màyyyyyyyyyyyyyy – nó và cô cứ thế rượt đuổi nhau như 2 con điên mới từ bệnh viện tâm thần ra (ý nghĩ của mọi người khi nhìn thấy 2 cô)

Đến khi mệt quá thì nó mới dừng lại trong khi đó cô chỉ cảm thấy như đang chạy bộ giảm cân ::v

-Đây là đâu mày ơi – cô hỏi

-[im lặng] – tại nó đang giận truyện vừa nãy đó

-Nếu mày không trả lời thì tí nữa tao không kéo mày vô Kí túc xá nữa - cô

-“Mày...” . Cô hít 1 hơi thật dài rồi nói típ “Bar đó mày . Chúng ta không hợp với những chỗ như thế đâu , đi thôi” . Cô nói rồi kéo con bạn đi

-Bỏ tay tao ra đã – cô

-Ồ , tao dẫn mày đi mà mày không đi à – nó hỏi

-Có chứ , sao lại không . Nhưng chúng ta sẽ vào kia- cô nói rồi chỉ vào quán bar đang phát ra những tiếng nhạc sập sình

-Mày đùa tao hả????? Tao ở đây 16 năm rồi còn chưa bước vào đó lần nào . Mà mày mới lên đây được 1 ngày đã định bước vô đó sao ?

-Tất nhiên . Chỗ tao không có những thứ đó thì phải vô xem chứ . Bệnh hoạn (Chì lại lờ miệng rồi , khổ thân ,chặc chặc)

-Mày nói ai bệnh hoạn , HẢ ?- nó

-Theo mày là ai ? – cô hỏi vặn lại

Nó thì đơn giản đang tức xì khói đầu (Gọi cứu hỏa nhanh , cả cảnh sát nữa sắp có án mạng rồi)

-----Tua

-Trong đây đèn có nhiều màu nhĩ- cô suýt xoa

-Tất nhiên – nó

-Mà họ đang làm cái gì thế kia – cô chỉ vô mấy con đang uốn à uốn ẹo trên sàn nhảy

-Mấy con đấy đang nhảy đấy- nó

-Nhìn đẹp nhĩ . Mày dạy tao đi- cô nói giọng ngọt sớt như đường mật ong

-Tao đâu có biết mấy thứ như thế . Thôi vào đây rồi thì ngồi gọi tí nước hoa quả đi (chì ơi bar đó , toàn rượu mà)

-Ok con bê – cô (Bắp : lúc trước con dê , giờ lại con bê , tính tình thất thường sáng nắng chiều mưa , trưa gió mùa Đông Bắc có khác ; Cô : Quá khen , quá khen . Vừa nói vừa chấp tay ra về đa tạ)

Cô và nó đi đến chỗ bàn phục vụ ở góc khuất và gọi :

-Cho tôi 1 li nước cam – nó

- Tôi li nước xoài – cô

- Xin lỗi 2 cô , ở đây chúng tôi không có nước hoa cỏ nhâm hoa quả , chỉ có rượu thôi ạ- anh phục vụ đang liêu xiêu khi nhìn thấy 2 cô , nhưng vẫn giữ giọng (khách hang là trên hết)

- Chết cha , sao tao không nghĩ ra nhỉ? Đây là bar mà –nó vừa nói vừa cầm 2 tay bám chặt lấy đầu

- Nếu mày định hỏi tao thì bằng hòa cả làng – cô

- Vậy mình đi thôi . Ôi thời gian ơi sao mày cứ muốn cướp đi của tao vậy , ngồi đây cũng đã 20' rồi (mãi tám chuyện đó ạ)

- Lét gâu – CÔ NÓI (bắt trước con bạn đó , kaka)

Hai cô đang định xài đôi chân dài bước đi thì có tiếng :

- Hai em xinh đẹp định đi đâu vậy . Hôm nay các anh đây bao cho n... (nha) , nhưng chưa nói hết câu thì nụ cười trên môi tắt lịm vì sự có mặt của cô – haha chính xác . Đây chính là Anh nhà ta đó mọi người

- Sao ... sao cô lại ở đây- anh đang shock không hề nhẹ

- Tại sao tôi không được ở đây . Không ngờ con chó như anh mà cũng đến đây cơ đấy – cô nói

- Đã xí rồi còn chê người khác , cô coi lại mình đi rồi nói- anh vừa nói vừa cười giễu cợt

- Ê Hồng ơi , vừa nãy thằng này nó nói gì ấy nhỉ , nào mà : “Hai em xinh đẹp ơi...bala...”

- Cô nhắc tới câu đó làm mặt anh trắng bệch , mặt nổi gân xanh (Bắp : em thông cảm cho anh , tính chị anh đâu có biết , Haizzz)

- Sao ? Anh nhớ được câu đó chưa . Hay ngớ ngẩn đến nỗi quên luôn rồi- cô châm chọc

- Tôi không có ngu như cô mà quên được đâu- anh đang bình tĩnh dần

- Ô vậy à , vậy sao anh còn quên nhỉ . Để tôi phải nói lại như vậy . Rõ ngu hơn cả chó

- Bùng bùng . Người anh đang bốc cháy

- Ô , anh bị sốt à hay sao mà người tỏa ra khí nóng vậy . Có cần tôi cho anh tiền đi mua đá trườm không

- Cô... anh chưa nói hết câu lại bị cô chen vô

- Anh không cần cảm ơn tôi đâu . Tôi có tiền mua đá cho anh mà , coi như cảm ơn vì sáng nãy đã giúp cho tôi lạc đường (cảm ơn kiểu gì đây -.-)

Cô nói xong rồi để ý đằng sau đang có 1 người

- A anh là người giúp tôi sáng nãy- cô reo lên mà quên luôn vụ lúc nãy @@

- Ra là cô à , (cười)- hấn

- Chào anh , không ngờ lại gặp anh ở đây – cô

- Tôi cũng vậy – hấn

- Ê , mày quen với 2 anh hotboy này à- nó nói nhỏ vào tai cô

- Ủ , tao gặp lúc sáng nãy . Thằng chó kia thì giúp tao lạc đường , còn anh đẹp rai kia thì giúp tao tìm đường – cô (t/g : chửi phân biệt đối xử)

- Oa , mày có duyên với 2 anh kia thế - nó rao

- Chỉ có duyên với anh đẹp rai kia thôi (Bắp : cho chị nói lại)

- Này cô thì thắm gì đấy , chuyện cô đập pha... nói đến đây hòng anh lại vướng 1 cục gì khó mà phun tiếp được

- Đập phải gì vậy mày . Mà từ nãy đến giờ mày nói chuyện với em í , xem ra mày quen hả ?– hấn ngó ra liền hỏi

- Đă...u...đâu có đập phải gì đâu nhể - hấn cười híp mắt với cô

- Tôi biết , để tôi nói cho – cô nói làm nụ cười trên môi anh vụt tắt trong gió

-Gi gì thế này- Hồng háo hức

END CHAP 6

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bí Mật Không Thể Nói

- Mày đập phải cái gì của anh Nam thế - Hồng

-Cô đang định nói cái chuyện đó thì nhìn thấy khuôn mặt căng thẳng tựa như tượng đá của anh đang nhìn mình với cái ý nghĩ cầu xin đừng nói .Bỗng chiếc đèn 1000w của cô sáng rực lên , cô đã nảy ra một ý kiến hết sức tuyệt vời , nháy mắt mang ý nghĩ " Làm theo yêu cầu tôi , tôi sẽ không nói cho ai biết . Nếu không...." . Câu trả lời của hấn được hành động bằng cái gạt đầu lia lịa , làm cho mọi người cứ ngỡ ra chả hiểu mô tê gì hết .

-Nhận được câu trả lời của anh , trong lòng cô đang cười nham hiểm vì sắp trả thù được cho mình rồi . Cô nói đồng dục với mọi người : " Đập phải cái quần mới mua của anh í "

Câu trả lời của cô làm cho hấn và nó không tin tưởng lắm nên quay phắt sang anh và nhận được cái gạt đầu nên quyết định tin đã vậy

- Nó thì nửa tin nửa không tin nên hỏi nó lại một lần nữa . Và câu trả lời giống y chang anh nhà ta (Duyên , duyên duyên)

- Cô đang đắc í thì bỗng nhớ tới chuyện sao mình ở đây và cũng nhớ lại câu nói mở đầu của anh nên nói luôn : "Tôi đây thì chưa uống rượu bao giờ , nếu anh vừa nảy đã có lòng tốt thì tôi không dám từ chối Nói xong cô nhảy lên chiếc ghế cao ngồi , chân vắt chữ ngũ .

- Anh cũng đang mừng vì cô không nói , nhưng cũng không vui vì có điều kiện . Cô nói làm anh như muốn đấm cô một phát nhưng nghĩ cô đang giữ bí mật động trời kia nên đành ngậm ngùi móc tiền túi ra

- Mày uống gì Hồng, hôm nay có người bao cứ tẹt ga , haha- cô

- Tao có biết uống đâu , mày uống thì uống tao ngồi coi mày cũng được- nó

- Tùy mày

- Em uống gì để anh gọi cho- hấn

- Anh lấy cho em rượu gì nhẹ nhẹ thôi . Lần đầu em uống đó

- Cô như vậy mà không uống được rượu á , tôi không tin - anh

- Này nhá , chó phải biết nghe lời chủ chứ . Sao cứ đốp hết câu nói này , câu nói nọ của chủ thế . Lần sau tôi sẽ tặng anh cái xích cho đỡ cắn người- cô giọng khinh bỉ

- Con nóng giận của anh đang tuôn trào . Con mẹ nó hôm nay là cái ngày gì mà xui xẻo hết chỗ chê vậy không biết ." Cô nói ai là chó hả"

- Cô nhếch mép cười một phát , í bảo là anh ngu : "Tôi nói bóng nói gió ai đó kia chó có nói hấn là anh đâu... Mà bộ anh là chó thật hay sao tôi nói anh đã đốp luôn rồi"

- Mặt hấn tái mét từ đầu đến cuối , cuối cùng không nói một câu nào nữa , không khéo núi lửa phun trào thì cái bí mật khủng bố mất thể diện kia thành tin hot trong ngày của trường quá .

- Thôi để tao gọi rượu, sao mày lại đi đầu khẩu với con gái không biết , lạ lắm nha- giọng nguy hiểm của hấn vang vọng

- "Mày... tại tính con nhỏ đó chứ bộ .Con gái gì mà ch .... ".Chưa nói hết câu anh đã bị cô lườm một cái làm anh đành nuốt vô người (câu đầy đủ của anh là : Con gái gì mà chẳng dễ tính gì hết , bạo lực y con rai)

- Sao mày cứ nói được nửa chừng lại thôi thế , chịu mày luôn. - hấn vừa lắc đầu vừa nói

END CHAP 7

(Bắp sẽ tăng cường miêu tả và hạn chế lời thoại nhiều hơn nữa . Mong mọi người ủng hộ truyện Bắp nha)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Bắt Gặp

Chap 8: Bắt Gặp

Nghe câu nói của hắn làm anh tức lộn ruột . Tại ai mà anh ra nông nổi này cơ chứ . Đường đường là đại thiếu gia nhà họ Hoàng mà phải sợ một đứa con gái nhà nghèo, đã vậy còn kém tuổi mình nữa chứ (Bắp : Nếu anh mà biết chị nhà ta là người cô đại thì anh phải gọi là bề trên đây haha . Theo mọi người nên gọi là gì :))

Cô nhìn mặt anh đỏ bừng bừng do tức giận làm cô bật cười nhưng phải nín lại trong lòng đợi lúc về cười thả ga , và tiếp tục trêu chọc anh : " Chắc chắc, hotdog hôm nay sốt thất thường thế nhỉ , y như con thần lẩn thẩn màu do , HAHA "

HAHAHAHA . Cô nói làm cho hắn và nó để ý và bật cười lớn như mấy đứa điên .

Tiếng cười sáng khoái của bọn làm cho mọi người trong bán bar bàn tán:

- "Mấy người kia đẹp trai, xinh gái vậy mà bị thần kinh"

- "Vậy người ta mới bảo không nên đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài mà"

- "Ừ , công nhận tiếc thay cho mấy người đó thôi"

Những lời bàn tán xung quanh lập tức làm cho mấy anh chị nhà ta đỏ mặt vì ngại quá . Nên không uống ẹo gì nữa mà chuồn nhanh ra ngoài nếu không muốn đổ thêm dầu ngại vào mình.

Tại cô mà tôi như thế này đây . Chắc cô là cứu tinh của mọi người đây nhỉ- anh nói châm chọc

- Quá khen , tôi là vị cứu tinh của nhiều người rồi mà - cô nói còn chấp tay làm cho anh càng tức giận đến..đến...(Bắp chưa nghĩ ra)

Hahaha , mày...mày hôm nay khác lạ thật đó nha , tính tình khác hẳn mọi ngày 360 độ. Gặp gái đẹp mà không tán mà lại ... mà lại... Hahaha . Chắc ngày mai mặt trời sẽ mọc đằng tây đây , tao sẽ cố gắng dậy sớm để xem Hahahaha

Lại một lần nữa câu nói của hắn càng đổ thêm dầu vào lửa làm anh càng ngày càng tức giận .

Thấy tình hình có vẻ căng quá nên nó ra tay giải vây :

- "Thôi muộn rồi, chúng em về nha "- nó nói rồi kéo tay cô đang còn vùng vẫy về trước cổng kí túc xá . Còn mấy anh vẫn còn im lặng chưa nói được câu gì vì sự việc xảy ra chưa đến 2 giây (có hơi quá không)

- Đang vui sao mày lại kéo tao về hả ? -Cô bực tức lớn tiếng

- Trước mặt hai hotboy mà mày lại như vậy à ?

- Chết cha , hình tượng của tao trong mắt anh Kiệt chắc tan tành rồi

- Haizzz.... Chết , mày có vô kí túc xá không đây , còn đứng đây làm mắm cá à

- Có chứ , tao trèo luôn đây. Cô nhảy một phát lên luôn tường nhưng... Một tiếng nó lạ vang lên

" Các em là ai mà giờ này còn chưa ngủ . Chắc trốn ra Kí túc xá đi chơi chứ gì . Mau lên phòng giám hiệu viết bản kiểm điểm nếu không muốn bị đuổi học"

- OMG- nó hét lên vì cô giám thị đang đứng sau nó , cách không xa mấy (Cô giám thị này đang lòng vòng ngoài cổng Kí túc xá 1 lượt rồi vào nhưng nhìn thấy cô đang ở trên tường , nó đang ở trước cổng nên chạy lại)

- Nhanh , bám lấy tay tao- Thấy cô giám thị cô liền thúc giục nó . Giờ đầu óc nó trống rỗng liền nắm lấy tay cô trèo lên gấp . Ai nào ngờ vì gấp quá nên khi đáp xuống đất an toàn thì...

OMGGGGGGGGGGGGGGG - Nó Hét lớn

END CHAP 8 : MỌI NGƯỜI MUỐN BIẾT NÓ VÌ SAO MÀ LẠI HÉT TO VẬY KHÔNG . Tại vì.... mà thôi chap sau sẽ biết kaka

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Đáp Trả Của Việc Chào Mừng Học Sinh Mới

Tên chương này dài quá -.-

-Sao mày phải hét toáng lên thế , thoát khỏi cô giám thị rồi hăng kêu ca- cô chẳng để nó giải thích liền kéo nó thực mạng vô phòng mình rồi mới hỏi.

-"Vừa nãy mày làm sao mà hét kinh thiên động địa vậy"

- OMG , quần tao...quần tao...- nó nói ngập ngừng

-Quần mày s..- cổ nói đến đấy rồi cúi xuống chiếc quần bò bó sát của nó thì bị rách một đường dài từ đầu gối lên trên .

- HAHHAHA

-Tất cả chị tại mày - nó gằn giọng

-Thôi cho tao xin lỗi , mày mà nói nữa là cô giám thị biết được vừa nãy là chúng ta thì chết chắc đấy.

-Để phạt mày , tao quyết định ngủ ở đây và tịch thu chiếc giường

-Hà ?

*4 giờ sáng:

[Trong giấc mơ của cô]

- "Ta sẽ cho con một điều ước "- lời nói vang lên của một bà tiên trong giấc mơ của cô

-"Thật sao? Con ước con được trở về thế giới trước của con" Biết là ở đây cô cũng vui vẻ nhưng cô cũng nhớ cha mẹ mình lắm nên quyết định luôn khỏi vòng vo năm chữ .

-"Ta sẽ thực hiện lời ước của con"

*Trở về hiện thực :

- Sao mơ cái giấc mơ nhảm thế không biết . Nhưng mong nó thành hiện thực - cô nói rồi lăn quay ra chiếc nệm ngủ Zzz.

*6 giờ 30 phút:

- Nó đã dậy từ lâu và đã chạy về phòng mình vệ sinh cá nhân xong rồi nhưng khi sang phòng cô rủ đi học thì một cảnh tượng kinh hoàng đập vào mắt : Đầu tóc cô rối bù xù, bộ áo ngủ kitty nhăn nhó , miệng còn đang dở giải , ngủ chẳng biết trời trăng đất như thế nào.

-Cô bực mình quá hét toáng lên : "CÓ BIẾT MÁY GIỜ RỒI KHÔNG CON KIAAAAAA" Tiếng hét như bom B52 đâm thẳng vào lỗ tai cô mà cũng làm cho cả kí túc xá nữ tự dưng giật nảy mình tưởng có động đất . Cô thì quệt đi nước miếng còn đang trên miệng lết thết bước vô nhà vệ sinh.

Bước ra khỏi nhà vệ sinh , cô như một người khác hoàn toàn quay gót 1800 độ với tư thế lúc ngủ . Cô và nó sùng sình cùng nhau tới lớp .

Lớp học hôm nay là ngày gì mà đặc biệt lắm nha. Chiếc cửa phòng cao 1m đang dán đầy chữ "Ngôi nhà hạnh phúc" (ví với lớp học) , hoa hồng treo quanh cửa chi chít.

-Hắt xì... Cô dụi dụi cái mũi nhỏ nhắn của mình.

Thấy con bạn hơi lạ , nó chẳng vòng vo mà hỏi thẳng : "Mày bị sao vậy" . Cô chẳng nói lời nào cứ dụi dụi cái mũi mờ của bước vô lớp .

"Soạt , soạt" . Những cánh hoa hồng đủ thể màu sắc đang rơi là tả trên người cô , trước mặt còn có dòng chữ bự trác : "CHÀO MỪNG HỌC SINH MỚI VƯƠNG HÀN NHI BABY GIA NHẬP NGÔI NHÀ HẠNH PHÚC " Kế tiếp là những tiếng vỗ tay vang vang khắp căn phòng . Mọi người thấy cô đứng như trời trồng thì tưởng là cô đang cảm động . Ai ngờ rằng cô lại hét : "Mẹ nó , con dị ứng hoa hồnggggg "

Đến đây chả biết ma nhập vào cô hay sao mà cô tự dưng đập bàn , đập ghế . Khuôn mặt tựa thiên thần của cô đang đỏ bừng bừng , mặt đầy sát khí , miệng không ngừng hắt xì . Con mẹ nó , cô cứ nghĩ thấy mùi hoa hồng là cô không tự chủ được mình nữa , gặp thứ gì chướng mắt y ngay rằng cầm quăng đập , đập , phá luôn.

Nhớ lại lúc cô ở cổ đại , một lần mẹ cô có mua một giỏ hoa hồng về cô đã rất thích liền lấy vật hết cánh hoa ra cho vào bồn tắm nghịch. Ngay đêm hôm đó người cô nổi lên một đống mụn lạ . Suốt một tháng cô phải chống đối với nhiều loại thuốc mà cô muốn phát ói . Từ đó , cô luôn dị ứng với hoa hồng.

Cô cứ thế mà đập bàn , đập ghế trong khi đó tất cả mọi người trong lớp học đang thương sót cho số tiền mình bỏ ra lại bị cô đáp trả bằng việc đập phá.

Thằng lớp trưởng lấy hết can đảm mới tiến tới chỗ cô khuyên bình tĩnh nhưng bị cô dùng một cước chân đá vào chỗ dó của anh rồi đập một phát bay xa 10 ki lô mét (đang gặp gió nên chém TvT) . Sự việc đó làm cho toàn thể lớp 10a5 người cứ run cầm cập , đều có chung một ý nghĩ : "Có đứa đại và ngu mới dám động vào cô lúc này ".

END CHƯƠNG 9 : Bắp bắp mí cho mọi người là cái giấc mơ của Nhi có thành hiện thực đó , tội là chưa phải lúc thôi , kaka.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Tráo Đổi

Bắp : Hôm nay mình phải viết đi viết lại 2 lần vì đang viết tự dưng cúp điện TvT

Reng! Reng! Reng

Tiếng chuông làm cho con ma trong người cô biến mất , lớp học bây giờ chẳng khác gì một bãi chiến trường hết. Cô giáo vào mà cứ phải tròn mắt , há hốc mồm . Thế là cả lớp bị phạt , riêng nó thì phải ra ngoài sân nhặt rác một mình (Phạt nhẹ quá)

"Ồi mỗi tay quá, phải vô phòng y tế mới được". Chạy lòng vòng mãi cô mới tìm được căn phòng y tế. Căn phòng rộng khoảng 8m, có 5 chiếc giường nhỏ , trên những chiếc giường là những kệ để thuốc chồng chất lên nhau (lắm dữ)...Cô đứng ngắm chọn một chiếc giường rồi ngủ như heo . Cũng may cho cô là không có ai nằm ở đây nhưng đầu có nghĩa là không có người nào đang đứng đầu đó nhìn cô . Tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm rãi của một con ma nhảm con người đang tiến về chỗ cô tay cầm chiếc iphone6 đời mới quay lại cảnh cô ngủ (Chắc chắc , cảnh đấy Bắp đảm bảo với mọi người là rất đẹp)

*2 tiếng sau:

"Ủm ừm" - đôi mắt mờ mờ ảo ảo của cô đang chớp chớp nhẹ. Thấy cảnh tượng quỷ dữ đội lớp mèo con của cô làm tim ai đó cứ đập thình thịch và có suy nghĩ là:"Mình bị bệnh tim từ bao giờ vậy nhỉ". Khuôn mặt đỏ như trái ớt quay đi để tránh né hành động này của cô ...

CHÉTTTTTTTT - Vâng bảo số tám đang lướt qua vùng đất Việt Nam trong vòng năm giây đó lại mang theo tất cả nhịp đập của mọi người : "Ngủ quên rồi, không khéo bà giáo lại phạt tiếp thì thà mình chết đi còn hơn" - cô vô đầu kêu ca cho số phận thảm thương của mình.

"E hèm" - tiếng chó sủa của ai đó làm cô vừa quay trúng chiếc vé đi tham quan công giat mình.

"Không phải nhìn tôi như thế đâu. Tôi biết tôi đẹp trai rồi mà cô cứ há hốc mồm tròn mắt như thế là không được."

"Anh có tin tôi rao với mọi người rằng hotboy trường bị tôi đập vào cái cửa nọ của anh không" -cô lên giọng thách thức

"Ồn cứ việc. Còn tôi sẽ mang cái video heo ngủ này đăng lên youtube trang của trường thì cô sẽ còn nổi tiếng hơn cả tôi nữa đó " -Anh nói rồi lắc lư cái đoạn video cô vừa ngủ vừa dò giải lên trước mặt.

- Mắt cô tròn xoe chỉ còn mỗi lòng trắng . Cái thằng này hôm nay rảnh lắm à. Cô ngủ gật lặn 2 tiếng mà thằng cha nó cầm điện thoại quay lên mà không biết chữ môi tay là gì sao:"Đồ bì ổi"- cô chỉ có thể phun ra mấy từ vậy thôi.

Anh nhìn mặt cô mà phải nín cười . Cô nghĩ anh sẽ khuat phục khi cô nói thế ư. Nực cười , cô và anh đều đang giữ điểm yếu của nhau, sao anh phải sợ cô như lúc trước nữa:"Cô mà chả vậy"- anh cười khinh một cái khẳng định cô cũng giống mình.

Cô chẳng để anh hơn mình tạo nào , liền đáp đáp lại ngay : "Việc tôi gây ra cho anh là tự nhiên , còn anh quay lên tôi là cố tình . Tôi nói có gì sai sao?"

"Bốp ! Bốp"- tiếng vỗ tay của anh vang lên:"Đúng không sai, rất đúng là đằng khác" .Nhưng một chút anh lại tiếp tục sự việc cái đài phát thanh của mình:"Nhưng .tôi sẵn sàng làm vậy để trao đổi bí mật cho nhau. Đồng ý hay không là tùy vào cô thôi . Tôi đồng ý rồi còn cô đồng ý nữa thì kí giấy hiệp ước. Ok"

- Shock . Cô thực sự được miêu tả bằng một từ shock duy nhất. Cô không ngờ anh lại khôn đến vậy , không như óc chó như cô nghĩ (T/g: *lau mồ hôi hột *) : "Được , tôi đồng ý. Miễn sao anh không cho tôi nổi tiếng là được."

END CHƯƠNG 10

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hiệp Ước

- Sau một hồi hí hoáy cuối cùng anh cũng viết xong được bản hiệp ước hòa bình : "Đây, cô xem bản này được chưa?"

- Cô lướt qua một lượt rồi nhận xét : "Anh viết như thế này thì thiệt tôi chết".

- Hàm khí đang bốc dần lên nghi ngút. Không khí đang bị chiếm dần , anh cố gắng mãi mới nói được câu từ tế : " Cô à , cô thông cảm cho tôi với, tôi viết lần thứ hai mươi mấy rồi đây".

- Hừ có hai mươi mấy lần cũng kể công. Tội quay lên tôi thì cho chết hahaha . Lòng nghĩ gì thì nói khác một nẻo:"Anh viết hẳn hoi là tôi Ok".

- Biết là cô đang chơi xỏ mình , anh quyết định:"Vậy cô viết đi"

- Sặc , cái thằng nào phẳng này biết được mình nghĩ gì sao. Phải lấy lại danh dự : "Ồ nếu cháu không thích thì để cô viết vậy".

*5 phút sau:

"Xong rồi tên tên tên" - cô cầm tờ giấy xoay đi xoay lại , lật ngang lật phải coi kĩ lưỡng rồi đưa cho anh .

"Hai bên phải giữ bí mật cho nhau. Nếu một trong hai tiết lộ thì phải làm theo yêu cầu của người kia. Trường hợp cả hai cùng tiết lộ thì cả hai cùng nổi tiếng (TvT) . Được , bản này tôi kết"- anh đọc một lượt rồi phán.

"Tôi mà đã ra tay thì gạo xay ra thành cám"- nhếch mép một phát

"Sột soạt"- chữ kí của hai bên đã xong vậy là bản hiệp ước có tác dụng từ bây giờ .

"Cô..." - chưa nói hết câu thì đã có một tiếng nói quen thuộc kêu to : "Nhi ơi , về kí túc xá không"- tiếng nó đó ạ

Đang xài những bước chân dài vô phòng y tế thì đôi bàn chân của nó tự dưng khựng lại vì có sự xuất hiện của anh . Nó thấy lạ bèn quay qua cô hỏi : " Sao mà với anh Nam lại ở chung chỗ này vậy"

Cô đã quên đi mất sự hiện diện của anh mà nói ra câu : " Tao với thằng đấy đang kí hiệp ước giao kèo bí mật cho nhau, tao lỡ đá vào chỗ ấy của thằng đấy , mà thằng đấy lại quay lên cảnh tượng kinh hoàng của tao khi ngủ nên ở chung í mà" - cô quá ngây thơ đáp đáp lại hết sự thật mà cô đang giấu mà quên mất mình đang làm gì (*Tê rằm*)

- VƯƠNG HÀN NHIIIIIII " - anh tức đến lộn ruột hét lớn

- ÁÁ , con mẹ nó chết tôi rồi - cô ôm miệng kêu

Anh chạy lại chỗ cô kéo đôi bàn tay mềm mại ra khỏi phòng y tế biến mất hút dưới mắt của con bạn cô.

Sau một hồi chạy lượn lượn vòng vòng cô đã chóng hết cả mặt , rồi dùng chân đá vô chân anh rồi nói : " Anh bị sao vậy , có biết anh siết tay tôi đau lắm không hả?" Cô vừa ôm cổ tay đã sẫm đỏ vì bị anh siết chặt quá .

"Cô có biết vừa nãy mình đã nói gì không. Được thôi nếu cô đã nói rồi thì tôi sẽ cho cô thăm họa dưới tay tôi"- anh vừa nói vừa căng đôi mắt ra lờ cô một phát rồi biến mất dạng và cũng không quên để lại thêm một câu : " Cứ nhớ đó, còn nhiều việc đợi cô lắm, chắc cô không quên bản hiệp ước đâu nhỉ?"

"Ồi , con mẹ nó cái miệng "- cô chỉ có thể ngồi đó mà khóc cảm thương cho số phận rui rui của mình mà thôi.

*Kí túc xá nữ phòng 125

"Cuối cùng cũng vẽ xong "- cô nhếch mép cười một cách ghê rợn nhìn bức tranh người mà mình vừa mới vẽ xong . Cô lấy mẫu người từ bức ảnh trên tờ tạp chí của trường, và không ai khác chính là anh .

"Hahaha , tôi không thắng hiệp ước được thì tôi sẽ có hiệp ước riêng của mình. Chà chà, bức ảnh này mà được tô son kẻ phấn thì phải gọi là người mẫu rồi " (thật đáng thương cho bức vẽ đó)

- "Này thì hiệp ước này" vừa nói cô vừa phi một chiếc mũi tên nhọn hoắt vào bức tranh có ghi tên Hoàng Khánh Nam to đùng. Rạch một đường bên mắt trái, cô vẫn chưa hả giận "Này thì yêu cầu này" lại tiếp một phi tiêu cắm đúng vô mũi anh(ngoài thật chả biết sẽ sao nhỉ) . "Ồ cái bức tranh thẳng đó cười nhìn xấu vậy . Này thì cười nà " lại một mũi tên đâm trúng cái miệng của anh thành ra bức tranh "rách nát " luôn .

"Anh mà giám ra lệnh cho tôi ư. Mơ đi nhá , tôi đây trời không sợ , đất không sợ , cái gì cũng không sợ đâu hahaha . Ở mà khoan hình như mình sợ con ầy thì phải... May còn nhiều tranh phết , Hoàng Khánh Nam anh đừng lo mỗi ngày tôi sẽ tặng cho anh một khuôn mặt "

*Tại thời điểm đó kí túc xá nam phòng 39 :

"Hất xì, Ai vừa nhắc tới mình thì phải"- vừa nằm trong phòng tắm anh vừa xoa xoa cái mũi to lớn của mình .

END CHƯƠNG 11: Mình đi học rồi nên mình sẽ có ít thời gian viết chương mới , thông cảm nha !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Trái Tim Nhói Đau

Sáng hôm sau nó và cô lại súng sinh cùng nhau tới lớp. Hôm nay tới lớp cô rất vui nha nên cả lớp cũng được thơm lây . Chả là hôm qua hả giận được trên bức tranh nên cô vui lắm, vui đến chết luôn (tội nó chưa chết TVT) . Thế là đã 3 ngày cô tới trường học rồi mà cô quên vẫn chưa gọi điện cho ba mình , ngồi học mà cô cứ nhẩn nhẩn mãi mới không phát cuồng mà lôi điện thoại ra gọi ngay đành phải đợi đến khi ăn trưa mới giám.

*Tại cantin trường:

Tại một góc khuất đang có hai cô gái vừa ăn vừa tám chuyện:

"Lúc trong lớp sao mày cứ nắm tay , mặt căng thẳng thế"- nó đã để ý cô từ đầu đến giờ rồi nên ra đây hỏi luôn.

"Ồ chết cha , mày không nhắc tao cũng quên luôn . Chả là tao định gọi cho ba tao . Từ lúc lên đây tao chưa gọi cho ba tao lần nào cả í mà " - như sự nhớ ra một điều rất chi là quan trọng cô mạnh miệng nói .

"Đến tận ba ngày rồi mà vẫn chưa gọi lần nào . Chịu mày luôn ."- nó ngán ngẩm cô bạn đồng tri của mình . Cô lấy trong túi quần ra chiếc điện thoại nokia bàn phím, nhấn nhấn mấy phát danh bạ cô đã tìm được tên"ba yêu", đang định nhấn gọi thì...

"Nài Vương Hàn Nhì"- tiếng nói dịu dàng của ai đó làm cả đám học sinh trong cantin cứ nói là phải ngạc nhiên tốt độ, vì từ trước đến giờ anh có gọi ai như vậy đâu . Dù là cao thủ sát gái nhưng những lời này thì chưa ai được nghe bao giờ hết . Riêng cô thì nhận xét tiếng nói ấy sền sụa cực kì.

Cô bỏ chiếc nokia lên mặt bàn : "Anh thôi kiểu nói đấy đi . Sến bỏ mẹ"- lời nói ngán vàng của cô vang lên làm cả cantin shock tập hai

Nhìn. Phải nhìn... Ồ , sao mình phải nhìn . Hahaha bản hiệp ước . Nghĩ rồi anh nói : " Cô quên bản hiệp ước rồi ư "- anh tiến lại gần mặt cô nói đủ để cho con bạn cô cũng nghe thấy.

"Hiệp ước gì đây... A , có phải hiệp ước mày đá vào chỗ ấy của anh Nam không"- như sự nhớ đến chuyện hôm qua , trong người nó lại khơi lên một trận cười kịch liệt (cười trong lòng hoi)

Mẹ nó , anh không nhắc tới thì thôi nhắc tới thì con vui mừng sáng nay tự nhiên bị một gáo nước quần bay đi hết. Chưa kịp hó he lời nào cô đã nghe thấy tiếng nói quen thuộc của ai đó:

"Vương Hàn Nhi!! Cô đi theo tôi, tôi có việc cho cô làm đây"- Nó nhắc đến chuyện đấy , anh lại càng thêm cú . Đầu bỗng nghĩ ra một việc đen tối cho cô làm cho bố ghét , dĩ nhiên vẫn chưa thỏa mãn được anh.

Anh thẳng thắn cầm lấy chiếc cổ tay trắng nõn mà mềm mại của cô kéo đi. Nhưng chưa kịp làm hành động đó thì một tiếng chuông điện thoại làm cho anh dừng ngay lại trên không trung:"Điện thoại bèo vậy , nhà cô nghèo lắm sao" - anh khinh bỉ cô một vố , tưởng cô sẽ chửi anh ai ngờ cô chẳng nói gì mà cầm điện thoại nokia lên tai : "Bíp, Alo Hàn Nhi nghe ! Cho hỏi ai đấy ạ" . Có một chút lí nhí bên tai nghe chỉ có cô mới nghe được . Mọi người cũng tò mò vì nghe được một tí nước mắt cô lại lăn dài trên má , đôi mắt đen nhánh trong sáng giờ đã đỏ hoe , không ngừng tuôn ra những tràng nước mắt . Từ giây phút đấy , anh xác định được tim mình đã nhói lên và thất lại . Có lẽ anh cũng đã biết mình yêu cô rồi ...

"Nhi , mày đừng làm tao sợ . Có chuyện gì mà mày khóc thế"- Nó lo cho cô lắm , từ ngày cô chuyển đến lớp , nó cảm nhận được cô là một người tốt , chắc chắn sẽ là bạn thân nhất của cô. Nhìn cô khóc nó cũng đau lòng lắm chứ bộ.

Cô chẳng trả lời gì rồi "Bịch" một tiếng . Chiếc điện thoại đã an tọa dưới sàn nhà , rồi lại một tiếng khóc dài vang lên : "Oa oa oa ..." - cô dựa đầu vào lưng nó mà khóc . Cô từng nghĩ ba hiện giờ của cô không phải là ba ruột của cô nhưng mà trong suốt hai năm qua , cô nhận thấy rằng ông chẳng khác gì một người cha ruột. Cô cũng coi ông như là cha ruột của mình rồi . Nhưng ông đang nằm trong phòng cấp cứu vì bị tai nạn giao thông. Tin tức từ bà Tư làm tim cô như xé ra làm trăm mảnh . Chỗ dựa vững chãi nhất của cô đang không biết như thế nào . Cô cứ khóc mãi , khóc mãi đến khi ngất lịm đi thì cảm nhận được một bàn tay to lớn của ai đó bế và mang đi đâu không biết...

END CHƯƠNG 12 : Mai Bắp phải đi học rồi . Chán quá , vì thế thời gian viết truyện bị giảm đi nha , mọi người thông cảm :)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Rung Động

Khi cô bị ngất , tim anh cũng bị đau nhói lắm. Anh đưa hai đôi tay rắn chắc của mình ra bế cô về kí túc xá . Hơi thở mềm mại mà yếu ớt của cô phả vào vai anh làm tim anh cứ đập mãi . Anh và nó đặt nó lên chiếc giường nhỏ rồi người thì chăm sóc người thì đứng đó nhìn (đứng nhìn thì dĩ nhiên là anh -.-). Cô ngủ suốt đến tận tối cô mới hé mở đôi mắt của mình. Lúc này nó đã đi ra ngoài mua đồ ăn và chỉ còn mình anh trong đó , anh chạy lại đỡ cô dậy rồi hỏi : "Sao người khỏe như cô mà tự xưng yếu như sen vậy" . Anh nhắc làm đôi mắt cô dần dần đỏ , rồi lại tuôn ra nước mắt . Biết đã đâm vào chỗ đau của cô anh liền dựa đầu cô vào vai mình (ừ , anh Nam đỏ hết mặt rồi kìa) . Cô cứ tựa vào vai anh mà khóc , khóc mãi cho đến khi cô nói : "Anh có thể đưa tôi về nhà tôi được không"- cô dương đôi mắt đang đỏ hướng nhìn anh cầu sự đồng ý.

Anh nhìn đến mê mẩn mà không biết mình đã gạt đầu đồng ý từ bao giờ...

Cô chạy vô nhà vệ sinh tấp lên mặt một làn nước mát rồi thay một bộ quần áo mới cùng anh ra khỏi kí túc xá . "Cô đi được không đã "- anh thấy hơi lo lo cho cô

Miệng cô chỉ hé ra chút và nói nhẹ nhàng : "Tôi không sao , anh lái đi tôi đằng sau chỉ đường cho "

Anh đành tuân lệnh của cô mà phóng chiếc xe moto với vận tốc rất nhanh vì bị cô hối. "Sao cô lại đòi về nhà cô mà nữ tại sao cô lại khóc nhiều như vậy "- anh nói lớn vì đang đi ngược chiều gió nên rất mạnh.

"Ch...cha tôi... bị tai nạn giao thông...huhu"- nhắc tới cô lại không kìm được lòng mình nữa. Cô cảm thấy mình thật yếu kém , cái bản chất mạnh mẽ của cô đâu rồi , cô không thể tìm được nó .

"Cha cô sẽ không sao đâu. Tin tôi đi..."- anh an ủi cô mặc dù chả biết cô có nghe anh không

Tim cô bỗng dưng đập loạn xạ , mặt đỏ bừng lên. Vì cô ngồi đằng sau nên anh không thấy được , cô tự biết mặt mình đang nóng , rất nóng là đang khác , tim thì cứ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô không có kinh nghiệm về tình yêu nên cô cũng chỉ tưởng mình đang lo cho ba mình mà không biết rằng cô đã rung động trước anh....

-----2 tiếng sau:

"Cho em hỏi bệnh nhân "Vương Nguyên Kĩ" ở phòng nào ạ"- cô đã hỏi được bà Tư ba mình ở bệnh viện nào nhưng vẫn chưa hỏi được phòng của ba mình nên đến hỏi một cô y tá gần cửa bệnh viện.

"Bệnh nhân đó nằm ở phòng 125 em à"- cô y tá nói nhỏ nhẹ , một phần vì đang còn ngấm rai (TvT đi làm hay đi ngấm rai vậy)

Nói lời cảm ơn xong , anh và cô kéo nhau đi đến phòng 125 . Cô thì bị bệnh mù đường rồi nên anh là người tìm kiếm . Vào phòng cô thực sự bị shock một vô rất đau . Ba cô đang bị vài băng quấn đầy người , đang còn truyền oxi . Cô chạy đến bên giường ba mình lay lay đôi tay của ông , khuôn mặt dần dụa nước mắt : "Ba ơi , ba tỉnh lại đi , con hứa sẽ không nghịch ngợm như trước nữa. Chỉ cần ba tỉnh con sẵn sàng làm mọi chuyện huhu " - cô cứ cúi khuôn mặt mình vô tay ông mà khóc . Hôm nay quả là cô đã khóc rất nhiều , khóc cho những ngày cô chưa từng khóc. Cô khóc nhiều đến nỗi bị nấc suốt , anh phải vỗ vỗ lưng cô để giảm tiếng đó...

"Bệnh nhân phòng 125 có nguy kịch lắm không" - anh hỏi một bác sĩ chịu trách nhiệm cho ca phẫu thuật của ông.

Bác sĩ lau mồ hôi hột : "Tôi không dám chắc ông ấy có tỉnh lại không nữa. Chỉ chờ ý chí của ông ấy thôi... "

Anh nghe xong chẳng cảm ơn lấy một câu mà vội vàng quay lại phòng bệnh . Thấy cô đã ngủ anh cũng yên tâm đi mua tí đồ ăn vì từ trưa nãy anh chưa ăn được tí gì và bụng đang biểu tình dữ dội.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Từ Chối

Cô đang ngủ thì ngửi thấy mùi cháo thơm đầu đó gần mình . Hai đôi mắt dần dần mở ra , vì khóc nhiều quá nên mắt cô đã quầng và đỏ.

"Cô tỉnh rồi à. Tôi có mua ít cháo , cô ăn không" - anh xách túi cháo lại gần chỗ cô nhỏ nhẹ.

"Cảm ơn , anh để bàn đi , tí tôi sẽ ăn"- mặc dù bụng cô đang đói lắm nhưng để giữ thể diện nên đành đợi anh đi rồi hẵng ăn ...

Dù không hài lòng mấy với câu trả lời của cô. Dẫu sao cô cũng nói tí nữa ăn nên anh đành ra ngoài . Anh ra cái cô ngoáy lại nhìn ba mình vẫn còn đang nằm im trên giường bệnh, mặt tím tái làm cho cô đau lòng lắm : "Ba ơi , ba hãy tỉnh dậy nhanh nhé". Nói xong vô với lấy túi cháo ngồi ăn .

Cô chạy ra ngoài vệ sinh một chút khi quay trở lại thấy bố cô đang được các bác sĩ chuyển qua phòng cấp cứu . Cô vội chạy lại chỗ cô y tá hỏi và nhận được câu trả lời mà cô suyết ngất : "Bệnh nhân đang trong con nguy kịch , có thể không nhanh sẽ chết"

-----hai tiếng sau:

"Bíp" . Tiếng mở cửa làm hồn phách cô đang lưu lạc trở về chính mình vội vã chạy lại chỗ bác sĩ .

"Ba cháu có sao không bác sĩ " - giọng cô đã khàn khàn đi rất nhiều.

"Chúng tôi xin lỗi , chúng tôi đã cố gắng hết sức. Hãy vào gặp ông ấy lần cuối" - ông bác sĩ đau lòng nói . Ông đã từng phẫu thuật hàng trăm ca , tỉ lệ thành công rất nhiều. Bây giờ có bệnh nhân đã chết ông cũng thương xót lắm chứ..

Cô thần thờ bước vào phòng . Nơi đây đã bao bọc bởi mùi thuốc nồng nặc , những ánh đèn vàng mờ mờ ảo ảo đã tắt thay bằng những ánh đèn trắng to cho cô nhìn rõ ông từ xa. Cô vừa đi vừa rơi nước mắt . "Phịch" cô quỵ xuống bên giường tay ôm người ông : "Ba ơi , sao ba không tỉnh lại nói chuyện với con . Con không muốn ba chết đâu huhu"

Anh cũng đau lòng khi nhìn thấy cô như vậy lắm. Anh chỉ có thể dang tay mình ra ôm cô trọn vào lòng : "Đời ai cũng phải chết mà , không sao đâu đã có tôi bên cô rồi" anh vỗ đầu cô nhẹ mấy cái, vuốt mái tóc dài óng mượt của cô.

Sau đám tang , anh vẫn luôn ở bên cạnh cô an ủi cô , vỗ về cô. Cô cảm nhận được tim mình đã bị anh cướp mất nhưng lại sợ anh không thích cô nên chỉ dẫu trong lòng ... Cô cũng quay trở lại trường học theo nguyện vọng của ba cô còn quán vô thi cho tạm đóng , nhà thì ba Tư nom hộ. Cô cũng đã trở về con người trước kia của cô nhưng trong đôi mắt đen nhánh vẫn còn một chút buồn bã .

"Mấy hôm trước sao mày với anh Nam nghi suốt vậy . Đã vậy còn đi chung với nhau nữa chứ " - nó giương đôi mắt híp ánh về nguy hiểm lên nhìn nó.

Lại chuyện đó , nhắc tới cô lại buồn , chỉ có thể nói mấy câu rồi im lặng : " Ba tao tai nạn giao thông và..."

"Chết tao xin lỗi, tao không cố ý, tao cũng không biết ba mày bị vậy " - nó đặt tay lên vai cô an ủi : "Có tao bên mày rồi , tao sẽ không để mày phải buồn đâu". Nói vậy thôi chứ cô cũng chẳng bớt được một tí buồn nào . Cô dạo chân một mình ra chỗ gốc cây to ngồi bệt xuống đất . Bỗng có một tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm rãi lại gần : "Nhóc , sao vậy em"

Cô ngẩng đầu lên nhìn thấy hắn , hắn cười nhẹ một cái rồi ngồi cùng cô : "Sao em ngồi đây một mình vậy"

Cô chẳng nói gì chỉ im lặng , hắn cảm nhận được chắc cô đang buồn chuyện gì nên cũng không hỏi nữa . Tưởng sẽ mãi im lặng ai ngờ cô lại nói : "Ba em mất" . Giật mình anh đã chạm vào trái tim cô , chắc cô đau khổ lắm . Anh đã thích cô ngay từ cái nhìn đầu tiên nên chưa dám thổ lộ . Giờ đây cô như vậy anh muốn nói điều trong lòng của mình với cô ngay : "Nhóc , anh yêu em"

Cô ngạc nhiên quay sang nhìn anh , ánh mắt đau thương nhìn cô còn có sự cầu xin cô chấp nhận . Cô biết rõ người mình thích là anh chứ không phải hắn . Nhưng cô chẳng biết trả lời như nào hết , sợ anh lại buồn . Hiểu được cảm giác buồn nó là thế nào , cô chỉ lặng lẽ cúi mặt xuống : "Em xin lỗi , em đã có người mình thích rồi" . Dù chả muốn nói điều đó nhưng cô cũng không muốn hắn phải chờ mình...

"Cảm ơn em đã cho anh câu trả lời thật lòng.Chúc em hạnh phúc bên người đó" Nói xong anh lặng lẽ bỏ đi trên mặt vẫn còn chút vui, chút buồn.

Hạnh phúc bên người đó ư, cô còn chả biết người đó có yêu mình hay không nữa là...

End chương 14 : Bận học rồi , chủ nhật mới viết được chap mới - Thân

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Nụ Hôn Đầu

Anh đang rất bức mình vì tìm cô từ nãy đến giờ mà không thấy hóa ra lại đang trò chuyện cùng thằng bạn thân nhất của anh càng lảng anh thêm một cục tức.

"Vương Hàn Nhi! Cô đi đâu sao không báo với tôi hả???" - Đang tức quá nên anh chả biết được rằng mình đâu có quyền hỏi chuyện không liên quan tới mình.

Cô giật mình quay sang bên hành lang thì thấy anh đang bước từng bước chân mạnh mẽ đến chỗ mình. Không khỏi ngạc nhiên, cô tiếp lời: "Tôi ra đây ngồi thì vừa gặp anh Kiệt nói chuyện thôi! Mà có liên quan đến anh không?"

Ngừng bước chân, một giây anh suy nghĩ lại: "Mình đâu có là gì của cô ta đâu . Đáng ghét, nói vậy thì mình đang ghen ư". Suy nghĩ thêm một giây anh lại tiếp lời cô: "Chả là tôi đang định kiểm cô sai cô làm một việc thôi , tìm mãi không thấy cô nên tôi tức . Chắc cô sẽ không quên được cái chuyện hiệp ước đâu nhỉ".

"Anh đúng là cái đồ tồi. Lần đầu tiên tôi gặp người như anh đấy". Cô giả vờ hừ lạnh một tiếng nhưng trong lòng đang tiếc nuối rất nhiều. Cứ tưởng anh quan tâm tới mình , hóa ra chỉ là sai cô làm việc.

Lòng đau như cắt, anh có muốn như vậy đâu . Chả là ba cô mới mất sợ cô nghĩ bậy nên anh mới đi tìm ai ngờ gặp hai người nên anh mới lớn tiếng như vậy: "Không bàn cãi nữa. Về phòng kí túc xá của tôi xu dọn, nhớ không sạch tôi bắt cô dọn đến sáng." Nói rồi anh bước chân đi. Được một quãng, anh như sực nhớ ra điều gì đó và quay lại nói với cô : "Nhớ đi ngay".

Cô phòng má, chu cái mỏ hồng của mình rồi đứng dậy dậm chân bình bịch đi theo anh . Đứng trước cô, anh phải nở một nụ cười nhẹ...

*Tua thời gian:

"Con mẹ nó, anh ăn ở cái kiểu gì mà bản quá ồ chuột thế này"- cô vừa lau cái chiến trường vừa nỏ vừa chửi rửa anh.

"Rầm"- cô đâm phải cái bàn gỗ : "Au . TẤT CẢ CHỈ TẠI ANHH " - Tiếng hét của cô làm anh đang ngủ trên giường phải giật thót mình mà tỉnh giấc : " Cô bị sao mà phải để cái giọng sư tử Hà Đông vang lên thế? Tai tôi sắp bị điếc rồi đấy".

Vừa đau vừa tức, mắt kiểm soát cô cầm chiếc giẻ lau được nửa bãi chiến trường phi thẳng vào khuôn mặt điển trai của anh. Định chuẩn luôn thì cô chợt nhìn thấy có quyển gì bọc linong ló ra một phần trên hộc tủ. Tính tò mò nổi lên, cô bước chân chân rãi đến hộc tủ lấy xuống một cuốn ảnh to .

Ngồi xuống bàn cô lật trang đầu tiên ra và cô phải ngạc nhiên hết sức...Có một cậu bé trần truồng đang cười khúc khích bên chiếc bánh gato . Bên dưới là dòng chữ in đậm: " Happy Birthday Hoàng Khánh Nam 4 tuổi" . Cô tròn xoe mắt một hồi rồi phá lên cười.

Đang dùng tay lau mặt thì nghe thấy tiếng cười của cô, anh ngó sang thì cô đang ôm bụng cười khúc khích. Cứ tưởng là cô ném giẻ vào mặt anh là cười như vậy nhưng anh chợt nhìn thấy cuốn ảnh rất quen thuộc trên bàn. Giật mình, anh đã nhớ ra được đó là cuốn ảnh gì rồi, đó là cuốn ảnh mẹ anh và người thân chụp lúc còn bé.

Anh nhảy xuống giường chạy phốc đến chỗ cô. Khuôn mặt vì ngại mà đỏ tía tái ra sức giật cuốn ảnh từ tay cô. Giăng co mãi, anh quyết định phát cò

trắng đầu hàng. Đằng nào thì cô cũng đã xem được mấy ảnh rồi, xem tiếp thì cũng vậy thôi .

Khi anh bỏ tay ra, cô vẫn còn ra sức kéo nên nhờ đà mà ngã xuống đất. Tưởng rằng đầu sắp hôn đất mẹ thì có một bàn tay to lớn giữ lấy tay cô. Cảnh tượng anh hùng cứu mỹ nhân sẽ rất ngoạn mục nếu như anh không trượt chân và bị tay cô kéo theo cùng nhau hôn đất mẹ . Nhưng chỉ có đầu cô là hôn đất mẹ thôi còn anh đang áp sát vào mặt cô. Mắt chạm mắt, mũi chạm mũi và xuống dưới nữa là... môi chạm môi...

End chương 15 :

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Công Chúa 10A5

Lại một ngày mới đến, cô như thường ngày vẫn dậy muộn đến lớp muộn nhưng do sự cố hôm qua nên cả đêm không ngủ được tí nào cứ xoay qua xoay lại trên giường thành ra sáng khi nào cũng không rõ và đang dạo tới trường rất đúng giờ ....

"Ồi maaaaaaaaa "- nó vừa bước đến chỗ ngồi thì bất gặp một người đầu tóc xõa xượi, mắt thâm quầng, môi tím tái không chút sức sống. Nó sợ quá và cứ thế hét lên ....

"Lần này là lần thứ 16 rồi. Con gái lớp mình nó hét giống nhau thế không biết, sức công phá của Nhi đúng là cao nha "- một thằng cùng lớp lên tiếng và cứ thế xì xào về nó.

Cô cố gắng ngẩng đầu lên thì thấy đầu nó đang bốc lửa, mắt đỏ hoe , do thiếu ngủ nên cô cứ chẳng để ý nữa gục đầu ngủ tiếp kệ cho tương lai nó có ra sao .

Nó đang điên lên vì sáng ngày ra đã bị dọa cho suýt ngất, cũng may sáng nay nó có việc vui không thì giờ cô đã thành xác rồi. Nuốt vội con giận , nó nhẹ nhàng đặt chiếc balo xuống bàn quay sang nó nói ."Mày làm sao mà cứ như ma vậy ".

Cô đang ngủ thì chợt ngừng đập 1 giây. Trí nhớ cô bắt đầu về lại cảnh hôm qua....

-----back yesterday

Đang lúc anh còn đang mê luyến làn môi mềm mại và cũng tiện thể hít hương thơm trên người cô thì lúc đó cô đang trong tình trạng đờ toàn tập. Có lẽ, cô thích anh nhưng không có nghĩa là cô thích hôn người khác vì cái cảm giác đó làm cô nghẹt thở. Dùng chân đạp một cước vô bụng anh rồi đạp cửa phi luôn ra ngoài. Cái tối hôm đó, cô đã đánh răng mấy chục lần và súc hết mấy chai nước muối, ngủ thì không ngủ được vì cứ nghĩ đến cảnh môi chạm môi ...

-----come back

Như sức bật của lò xo , cô bật người dậy vút bỏ lớp mặt ma cách đây mấy phút mà thay vào bằng một bộ mặt sáng sủa, xinh đẹp như ngày nào. Cũng vì sự việc diễn ra nhanh quá mà nó đang ngồi cũng phải giật mình rơi xuống đất.

"Mày thay đổi như chóng chóng ế"- nó xoa cái móng đang đau vừa phản nản.

"Kệ tao. Xuống căn-tin không. Từ tối hôm qua đến giờ tao chưa có cái gì bỏ vào bụng"- cái nòi của cô đang biểu tình rất dữ dội nên đánh trống lảng nó luôn.

Thấy con bạn như vậy nên nó kéo cô đi thẳng xuống căn-tin. Nó mua cho cô một tá bánh mì và bắt cô phải ăn hết nếu không chia tay. Cô vừa ăn vừa mếu máo trước đống bánh mì giai không tả nổi này.

Đang gặm chiếc bánh mì cuối cùng thì có một chiếc bàn đồ rầm xuống. Cô và nó quay ngoắt sang bên phát ra tiếng động thì thấy hai thằng con rai đang đánh nhau. Cô chứa ghét người khác đánh nhau trừ khi cô đánh thì không ghét (TvT) , máu mỵ nữ giải vây nổi lên. Sấn tay áo lên cao, cô hùng hổ bước tới đó trong những con mắt long lanh đang nhìn .

Nói cho mà biết hai thằng đó là hai thằng giỏi đánh nhau, có ai thắng được chúng đâu mà ngăn cản, có khi bị đánh nằm viện cũng nên. Hôm nay tự dưng có đứa con gái hùng hồ ra ngăn cản thì ai chả ngưỡng mộ.

Cái ánh mắt ngưỡng mộ biến mất ngay sau khi cô tuyên bố ."Đánh nhau à, vui ghê. Ta lâu rồi không coi đánh nhau đó, đánh đi cho ta xem "- mất tất cả mọi người đều giật giật không ngờ cô lại mạnh mẽ như vậy và tất cả mọi người đều có chung một suy nghĩ ." Có phải con gái không vậy".

Hai thằng con trai kia cũng chẳng kém khán giả ở đây là mấy. Mắt cứ giật giật, từ từ ngắm nhìn đứa vừa phát ngôn ra mấy thứ đó và rút ra một nhận xét

chung dành cho cô là: "Ồi trời ơi, sao trên đời này có người xinh đẹp hết chỗ như thế này".

Vút luôn mục đích chính, hai thằng hùng hổ tiến tới chỗ cô: "Muốn xem đánh nhau à cô em, làm người yêu bọn này đi" (Bắp: Động đất, sóng thần lên rồi ! Rất tiếc cho hai nhân vật mới vào mà đã phải đi)

Đang rất hưng phấn vì sau một tuần không được đánh nhau, hôm nay được coi thì bị hai người này làm cụt hứng. Điền quá, cô chạy tới hai thằng đó, vặn mỗi đứa một tay ra sau . Sự việc đó chỉ diễn ra có 99 tích tắc nên sau khi cô hạ thủ hai người xong thì tự nhiên mọi người mới nghe thấy được tiếng "rắc" và cô đôi giọng nói với chúng: " Giám làm cụt hứng tao, bọn người tới số rồi. Tao còn chưa kể tao với người bằng tuổi mà anh em gì ở đây đâu. Không biến ngay đi thì chết với tao ".

Như lệnh khẩn cấp, hai thằng xách giò chạy vụt biến và từ bây giờ không còn hai người này ở trường nữa.

Anh nhìn cô nở một nụ cười. Chính là anh thích tính cách mạnh mẽ của cô và cũng một phần là vì cô giám nghỉ giám làm (chương 2 đó :3) . Nụ cười thiên thần của anh hôm nay lạ quá, đó là vì nụ cười đó là thật sự từ đáy lòng chứ không phải nụ cười sát gái thường ngày làm cho mấy bọn con gái vây quanh anh cứ phải nói là sịt máu mũi, người tự giác đỏ rầm xuống...

Sau khi giải quyết xong nỗi buồn bực bời. Cô kéo tay nó lên tuột lớp để lại hàng trăm ánh mắt bội phục và kể từ hôm đó cô được mệnh danh là: " Công chúa 10a5 " .

END chương 16

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nữ Hoàng Cơ

*Tại lớp học:

Nó đang rất ngạc nhiên khi thấy cô được tôn vinh làm công chúa của trường mà chả có chút vui sướng gì mà bù lại chỉ có tức thêm thôi.

"Mày làm sao thế? Được làm công chúa không thích à?".

Cô bấu môi một cái rồi dè dặt nói: " Công chúa là cái đếch gì !". Mắt nó tròn tròn lên: "Cái gì cơ? Mày đùa tao hả? Được làm hẳn công chúa đó".

"Thì sao chứ , tao ở quê bọn con trai gọi tao là nữ hoàng cơ. Chúc công chúa là cái đếch gì "

"Wao mày vĩ đại vậy ư" - mắt nó sáng lên khi biết được cô nổi như thế được cả con trai ca tụng làm nữ hoàng.

Cô cố gắng để nét mặt bình thường và không để bí mật đằng sau nó được bại lộ: "Tất nhiên , tao rất chi là vĩ đại nga".

Không chỉ mỗi mình nó biết đâu mà cả lớp 10a5 đều đã biết nhờ công nghệ nghe lén vượt bậc và trong tích tắc tin " công chúa là nữ hoàng" đã bay xa theo vận tốc ánh sáng trở thành tin hot nhất của năm.

(Bắp : Bật mí luôn cái chuyện bí mật vụ nữ hoàng: Chả là chị Nhi rất giỏi karate nên hạ gục tất cả đám con trai vùng và ra lệnh từ hôm đó phải gọi bằng nữ hoàng mỗi khi gặp , nếu không chuẩn bị quan tài trước đi là vừa. Chuyện này mà lộ ra thì chị Nhi bẽ mặt kaka)

Năm tiết học dài đằng đẵng trôi qua, cô đang vừa đi về kí túc xá vừa huyt sáo líu lo.

"Haha, hôm nay được đi chơi rồi . Yahoo , đã quá" - miệng cô cười toe toét và luôn mồm lẩm bầm như con điên.

"Này"- tiếng nói nhẹ nhàng của ai đó cộng với bàn tay to lớn rắn chắc đặt trên vai cô làm cô giật mình mà nhảy căng lên trời, anh đứng đằng sau cũng giật mình chẳng kém đâu.

Sau khi trấn tĩnh lại cô mới dờ giọng sư tử Hà Đông mắng anh: " Cái đồ chết dấm, có biết đây là lần thứ bao nhiêu anh làm tôi giật mình không hả?".

Anh xoa xoa chiếc cằm suy tư một lát rồi trả lời cô: " Tôi nhớ không nhầm chỉ có năm lần thôi mà sao cô kêu kinh thế?".

Cô sấn tay áo lên vận động tay chân rồi chuẩn bị... Nhưng anh đâu có ngu mà không biết tiếp theo chuyện gì sẽ xảy ra .

Khi chân cô chuẩn bị chạm vào người anh thì anh luống cuống hét lên "Bản hiệp ước" và ngay sau đó cô khựng người lại chân cách bụng anh có 2cm (Giám cá với mọi người chị Nhi mà không dừng lại thì anh Nam nằm viện cả tháng)

"Hoàng Khánh Nam! Cái đồ chết dấm, tôi thề với trời kẻ thù không đội trời chung của tôi chính là anh"- quên luôn cái cảm giác hồi nào mà thay vào đó cô tuyên bố một lời thề cũng đủ làm anh đau đến chùng nào.

Cố gắng đẩy con đau xuống đáy lòng, anh dục dần nói : " Thôi cho tôi xin lỗi được chưa? Nãy tôi nghe cô lầm bầm là đi đâu chơi , cho tôi đi cùng với ".

Mặt cô toát mồ hôi hột : " Mẹ nó, lầm bầm như vậy mà vẫn nghe thấy. Cho thằng cha này đi thì chắc không chơi được tí gì như lúc trước đâu "- nghĩ rồi cô nhanh nhẩu trả lời anh luôn nhưng vẫn còn hơi lắp một chút do nói dối :

"K... không có gì đâu. Tối nay tôi còn làm bài tập mà, đi đâu chơi được chứ?".

"Ngạc nhiên chưa? Cô mà chịu ngồi yên học bài cơ đấy"- là một người có Iq cao, anh dễ dàng phát hiện ra điều cô vừa nói là dối , nguyện bắt cô nói cho bằng được thì thôi.

" Tất nhiên , tôi chăm từ bé rồi nhưng hôm nay tôi được đi chơi với con Hồng đó thích không? ... AAAAAAAAAAAAAA.... Sao tôi lại nói toạc ra thế này"- Khóc cũng không khóc được mà cười cũng chẳng cười được. Cô chỉ có biết trách mình sao mà ngu đến nỗi để anh lừa cho một vỏ chứ.

Dù được cô nói ra, anh mừng đến tận mang tai : " Điều tiếp theo tôi muốn là tối nay cô phải đi chơi với tôi. Bye"- Nói xong anh luống cuống chạy như vượn động viên maratong không để cô kịp trả lời.

Thấy nhân vật đã chạy được khá xa, cô nhếch mép một cái rồi hít một hơi dài và..." HOÀNG KHÁNH NAM ! CÁI ĐỒ CHẾT DẤM ".

END : Chiều nay nghỉ mình tranh thủ post chương mới luôn :*

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Người Lạ - Rơi Nước Mắt

"Phịch". "Này thì Hoàng Khánh Nam nà!"- cô phi một mũi tên vô mũi anh .

"Phịch". "Này thì .... này thì...."- cô cứ thế mà phi hết đồng phi tiêu lên bức tranh không tội lỗi đến khi tiếng chuông điện thoại reo lên bài hát quen thuộc cô mới dừng .

"Hồng à, đợi tao mặc quần áo rồi ra chỗ cũ đợi nhá" - nói xong chưa kịp để nó nói thì cô cúp máy luôn và chạy vào nhà vệ sinh.

Như mọi ngày, cô vẫn diện một bộ đồ cá tính và mang thêm ít tiền dính túi. Quên luôn nhắc anh Nam và phi thẳng đến chỗ gốc cây hôm nào... (Bắp: quên mới lạ, cố ý thì có).

" Vừa nãy tao gọi cho mày mà mày không để tao nói hả con kia"- nó thấy cô bước đến thì dồn sức trách mắng.

" Thì cũng chỉ là chuyện dạn tao ra thôi, cho mày nói nữa làm chi cho mệt tai"- cô vừa ngoáy cái tai vừa nói.

"Không phải mà là....mà là..."- nói đến đây tự dưng mặt nó đỏ lên và có chút ngượng ngùng .

Đôi mắt cô híp lại tia đến người nó. Hôm nay nó mặc chiếc áo thun trắng khoác bên ngoài chiếc áo choàng đến tận đầu gối và chiếc quần jean ngắn. Linh cảm có chuyện gì đó, cô rò xét nó : " Hôm nay mày mặc đồ đẹp, có chuyện gì nói đi"

Người nó cứng đờ lại, mặt càng đỏ thêm , cố gắng mãi mới nói ra được : " Hôm nay mày với tao đi chơi có cả anh Kiệt nữa".

"Hả??? Mày nói cái gì? Sao lại để người khác đi chơi cùng với chúng ta"- cô nổi trận lôi đình, tưởng hôm nay sẽ vui lắm ai ngờ con bạn mình phá hỏng hết.

Nó chưa kịp trả lời thì có một giọng nói quen thuộc len lỏi vào câu chuyện : " Còn tôi nữa chứ!".

Nghe giọng nói khắc cốt ghi tâm vang lên, cô giật mình quay về phía đó và bất ngờ khi thấy anh đang dạo lại đây. Bây giờ cô mới nhớ ra được chuyện lúc chiều và mặt bắt đầu toát mồ hôi hột.

Thấy hotboy trường tự nhiên ở đây nó đoán ra một phần chắc cũng vì cô. Cười mỉm một cái, nó quay sang anh : " Anh muốn trốn đi chơi với chúng em?"

" Đứng"- anh vừa nói vừa mỉm cười làm cô bực mình thêm .

"Không được"- cô lên giọng phản bác ý kiến của nó luôn.

Nó ngơ ngác quay sang con bạn. Kì lạ, tưởng con Nhi thích anh Nam cơ , hóa ra không phải à . Vậy là anh Nam thích con Nhi ư? Phải tạo điều kiện cho hai người này mới được, đằng nào mình cũng có anh Kiệt đi cùng cơ mà . Nghĩ thế rồi cô trả lời nó : " Nếu anh Nam muốn đi thì cứ cho anh Nam đi chung với chúng ta đi, càng đông càng vui mà".

Cô mệt rồi, cứ thế này phải cãi nhau với con bạn mất, thôi đành phát cờ trắng cho anh đi cùng vậy.

Sau một hồi khổ sở leo tường cuối cùng cả ba người đã vượt qua và không bị rách quần một mảnh nào nhờ tài khiêng đỡ của cô.

Hắn đứng trước cổng kí túc xá thì thấy anh thì ngạc nhiên dữ lắm, anh cũng ngạc nhiên chẳng kém là bao và đều có chung suy nghĩ : " Tại sao ở đây?"

Anh bước đến chỗ hắn vỗ vai rồi kéo hắn đi trước còn hai con chị thì cứ lững thững bước sau.

Cô và nó được hai chàng hotboy dẫn đi chơi nhiều chỗ và hứng trọn được rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ

. (Bắp: Họ tưởng là mấy người là người yêu của nhau đó mà).

" Ăn kem đi"- sau một hồi vui chơi thỏa mái , nó đề nghị đi ăn kem giải nóng. Cô cũng chưa từng ăn kem ở đây bao giờ nên cũng muốn thử và kéo anh lại chỗ quầy làm chiếc ví.

Từ tối đến giờ, hắn để ý hai người giương như là đang yêu nhau, hắn cũng mừng cho họ nhưng vẫn có chút buồn len lỏi đâu đó trong tim ...

Cô cầm chiếc kem ốc to bự chạng lên ngấm ngấu một vòng rồi đưa vào miệng. Cảm nhận được mùi vị dâu ngọt lịm và chút ngọt của socola cô đưa chúng từ từ xuống và nuốt nhẹ một cái quay sang bên anh : " Ngon quá !" .

Chỉ là một cây kem bình thường mà cô đã thay đổi tính như vậy anh thấy cô đúng là trẻ con mà. Đang định đưa tay nhận chiếc kem cho mình thì lại bị cô đẩy ngoắt sang một bên .

Chuẩn bị quay lại mắng cho cô một trận thì lại thấy chiếc kem trên tay cô rơi xuống đất, nước mắt bắt đầu lăn trên đôi má nhỏ nhắn của cô. Đưa mắt sang bên kia đường , anh thấy một người con trai độ 25 tuổi đang đi lại đây. Anh không hiểu đây là ai mà cô lại như vậy và cũng chỉ có thể lặng yên xem chuyện tiếp theo , tất nhiên nó và hắn cũng vậy.

END (Bắp: Người thanh niên kia là ai mọi người biết không? Cùng đoán đi nào :))

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Học Sinh Mới - Hôn Phu U???

Sao tự dưng cô lại nhớ đến thế giới trước kia của mình đến vậy. Có lẽ là vì người con trai đó mà cô mới vậy. Chả là cô có một người ca ca luôn yêu thương cô từ hồi bé xíu, cho đến khi cô 12 tuổi thì ca ca lại bị thích khách giết hại. Năm đó là một tuổi thơ kinh hoàng nhất của cô. Ai bảo cô vẫn luôn vui vẻ, hoạt bát thì sẽ không sao nhưng đâu biết rằng trong lòng đang chảy nhiều nước mắt.

Cô vẫn sống như mọi ngày để quên đi tuổi thơ đó nhưng càng cố quên đi thì nó càng in sâu trong tâm trí. Khuôn mặt hiền hậu đó hôm nay cô lại bắt gặp . Vết thương sâu trong tim bị toạc ra, cô đã chạy đến ôm anh nhưng cuối cùng bị đẩy phắt ra và mắng cô . Hóa ra chỉ là người giống người mà thôi, ai đời nào ca ca cô còn sống chứ.

Lặng lẽ đứng bên cửa sổ nhìn vàng trăng sáng, hàng ngàn ngôi sao đang lấp lánh. Cứ thế trong đêm yên tĩnh chỉ còn tiếng gió vi vu nhẹ thổi làm cho kí ức nơi đó hiện lên. Hôm nay cô lại mất ngủ, chỉ ngồi yên một mình ngẫm nghĩ vẩn vơ mấy chuyện trước.

*****

Quả thực hôm nay thấy cô chạy đến ôm người con trai đó anh tự dưng muốn ghen. Cô nói "ca" làm anh ngạc nhiên và càng ngạc nhiên thêm khi người

đó nói : " Làm người rồi, điên" . Lời nói đó, anh chắc chắn rằng khi nghe cô bị một cú shock rất lớn bằng việc cô ngồi bệt xuống đất và khóc ran lên.

Anh cũng chỉ có thể an ủi cô rồi đưa cô về kí túc xá chứ chẳng dám hỏi cô điều gì . Nó và hân thì cứ chỉ biết im lặng và lèo đèo theo sau...

"Người con trai đó là ai?"- trong phòng kí túc xá , anh lăm bằm một mình như một con người tự kỉ và cứ thế mất ngủ theo cô luôn.

Cô đã vứt bỏ cái cảm giác hôm qua và trở lại với thường ngày vẫn chỉ có học-ăn-choi-ngủ rồi lại học-ăn-choi-ngủ .... Cho đến một ngày...

"Hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới"- vẫn tiếng nói hiền hậu của cô giáo chủ nhiệm vang lên làm cho "ngôi nhà hạnh phúc" trở lại thời điểm cái ngày cô chuyển đến.

Chiếc cửa lớp quen thuộc hé dần ra. Một học sinh nữ cao khoảng mét 65 có khuôn mặt cute chẳng kém cô bước vào.

"Một tiếng "oh" thay cho lời chào của toàn thể học sinh, tiếp theo là những lời xì xào bàn tán".

Cô cảm nhận được đây là một người hiền từ vẫn còn chút trẻ con toát trên khuôn mặt và đáng để cho cô kết bạn.

" Em giới thiệu về mình đi"- lại là tiếng nói của cô giáo Hường vang lên.

(Bắp : Học sinh mới gọi là nhỏ cho gọn nha).

"Xin tự giới thiệu mình tên là Hoàng Lan Vy và là vị hôn phu của anh Nam lớp 11a8"- nói xong nhỏ cười một cái để lộ hai chiếc răng khểnh trông càng cute hơn.

" Cái gìiiii ??? Hôn phu ư??? "- Nghe nhỏ nói cô như sét đánh ngang tai và không chần chừ bật dậy khỏi ghế nhìn về phía nhỏ và nói lớn.

Không chỉ có cô ngạc nhiên mà tất cả thành viên 10a5 lẫn cô Hường đều căng mắt ra ngạc nhiên . " Hóa ra hotboy trường đã có vị hôn phu là đây"- suy nghĩ của mọi người .

Xác định được mục tiêu, nhỏ chĩa thẳng đôi mắt vào cô : " Ủ, mình là hôn phu của anh Nam. Có chuyện gì không bạn?".

Cô thần thờ cả người, kể từ giây phút đó cô coi như mình đã hết hy vọng. Anh đã có vị hôn phu rồi mà, đâu thêm đề ý tới mình đâu. Có chăng chỉ có cô đơn phương thôi. Thật vô vị.

" Không có gì, mình chỉ hơi ngạc nhiên chút thôi"- nói xong cô còn cười một cái lấy lệ.

Từ nãy đến giờ nó im lặng suốt xem phim miễn phí. Nó đã chắc chắn rằng qua biểu hiện của cô khi nhỏ nhắc tới là vị hôn phu của anh là cô phản bác ngay chứng tỏ cô yêu anh rồi. Nó chỉ có thể cảm thông cho đứa bạn của mình mà thôi.

Cô giáo xếp cho nhỏ ngồi ngay trên bàn cô và nó và tiết học bắt đầu.

END .

*Ngoại truyện: Bắp : Có hôn phu rồi mà bày đặt vớ vẩn với chị Nhi nhà ta. Tuyên bố Bắp ghét anh từ bây giờ (đùa xiu hoy :v)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Hụt Hẫng

Trong giờ học cô chẳng để ý lên trên bảng mà chỉ nghĩ đến anh và nhỏ. Cô cứ như người mất hồn mãi đến khi tiếng trống nghỉ giải lao vang lên bao giờ cũng không hay. Nó chớp chớp mắt mấy lần xem đây có phải sự thực không, sao con bạn mình nó cứ ngồi yên không nhúc nhích vậy.

"Nhi !!! Tỉnh mộng đi"- nó tức lên rồi đó nha, hua hua tay trước mặt nó mấy chục lần mà chả có động tĩnh gì đến mắt còn không chớp thì đúng là đang mơ rồi. Thế là một tay tát đốp vào mặt cô một cái.

Ai đang mộng thì bị cái tát đó chả tỉnh thì sao. Đương nhiên cô cũng tỉnh và con đau bên má trái trái dần dần. Cô chỉ có thể hừ lạnh nó một cái rồi đứng dậy bước đi nhưng chưa kịp bước đến bước thứ ba thì bị một bàn tay nhỏ bé của ai đó kéo lại. .

“Bạn đi đâu thế? Cho mình đi chung với”.

Thấy nhỏ bắt chuyện với mình. Dẫu sao cũng có chuyện muốn nói nên cô kéo nhỏ xuống can-tin và chọn một góc khuất và hỏi:

"Vy có phải hôn phu của anh Nam không?"

"Đúng rồi. Mình thấy, bạn có vẻ thích anh Nam nhỉ?"

"Ừm... cứ cho là thế đi. Vy có thích anh ấy không?"

"Có chứ. Mình thích anh ấy từ cái nhìn đầu tiên r.."- chưa nói hết câu nhỏ đã kịp tia được anh từ xa, liền vẫy tay vài cái ra hiệu rồi quay lại chỗ cô : " Anh ấy tới rồi".

Chứng kiến cảnh đó cô biết được điều nhỏ nói không phải dối trả gì rồi, thậm chí anh còn cười mà bảo sao cô không tin được chứ.

Thật ra anh nhìn thấy cô ở góc khuất thì vui mừng ra mặt, cười mấy cái mà không biết rằng nhỏ đang ở đó và cô đang hiểu lầm anh trầm trọng. Khi đến gần chỗ ngồi anh mới phát hiện ra sự có mặt của nhỏ và ngạc nhiên hết sức : "Vy! Sao em lại ở đây?". Nhỏ chu cái miệng lên làm bộ mặt tức giận : " Tại sao em không được ở đây. Bộ anh quên rồi hả?".

Sực nhớ ra câu chuyện của mình anh cười hiền một cái rồi quay sang cô : " Mấy hôm trước tôi nghỉ học xin phép về nhà giải quyết mấy chuyện gia đình. Cô vẫn khỏe chứ?".

Cô thờ ơ đáp "khỏe" rồi quay sang chỗ khác. Chuyện hôn ước chứ gì, nghe là cô đã biết. Không phải khoe với cô làm gì, bộ anh thích làm cho tim cô nát thêm bao nhiêu mảnh mới chịu đây ...

Anh rất tức giận trước hành động của cô. Nói trắng ra là anh rất ghét như vậy, anh thích con người luôn trêu chọc anh, luôn làm anh tức đến nghẹn thở thậm chí là luôn làm anh ghen chứ không phải con người bây giờ nên cũng chả thèm nói câu gì nữa mà quay ra ngoài.

Thấy cảnh tượng này, nhỏ cười thầm một cái rồi dang tay ôm lấy cổ anh. Anh vì ngỡ ngàng quá mà bật cười lên cũng làm một phần nào trong can-tin chú ý. Chuyện hotboy có vị hôn phu cả trường này ai chả biết là nhỏ rồi, chỉ còn tiếc nuối cho " công chúa thân thương" của mình mà thôi. Vốn dĩ họ vẫn tưởng cô và anh yêu nhau , nào ngờ...

"Mấy người thích trêu chọc nhau như vậy thì ra chỗ khác mà làm, đừng đứng trước mặt tôi mà làm thế !" - chả hiểu sao cô tự dưng nổi cáu. Có ai cho cô biết được tại sao cô lại thế không?

Lại gốc cây hôm nào. Lại cảnh tượng khóc hôm nào. Cô đang ngồi gục dưới gốc cây mà khóc. Cô chỉ muốn khóc thật nhiều và thật nhiều mà thôi. Ngay bây giờ cô muốn từ bỏ tất cả, tất cả mọi thứ. Người cha yêu thương, gia đình hạnh phúc, người mình đơn phương đều đã ra đi hết rồi, cô còn có điều gì nữa đâu mà ở lại đây cho thêm buồn cơ chứ. Cô cần một tiếng nói dịu hiền anh út của người mẹ, người cha. Vòng tay ôm ấp của ai đó. Ai cho cô những cảm giác đó bây giờ .... Cứ thế mà khóc lặng lẽ một mình dưới vòm cây to mát.

* Ngày hôm sau:

Cô đã xin phép cô Hương cho về quê nghỉ một thời gian vì đang rất mệt và tiện thể muốn đi thăm cha mình luôn. Tất hết các thứ liên lạc, cô ngồi trên xe bus một mình ngắm cảnh cô lại nhớ đến những ngày tháng vui đùa bên cha mình học võ. Chiếc xe bus rộng lớn mà chỉ có hai người càng làm cô thêm cô đơn và cái ý nghĩ nghỉ học sau chuyến về này cũng đang dần dần hình thành. Đáng lẽ ra khi cha cô mất cô định nghỉ học rồi nhưng lúc đó có anh bên cạnh cô vẫn muốn đi học để nhìn anh, yêu anh nhưng bây giờ đã chấm hết rồi, còn học hành làm gì nữa. Chỉ bằng về quê mở lại quán của ba ...

Chiếc xe bus dừng chân lại cổng "nghĩa trang" rồi chạy tiếp. Cô nhìn chiếc cổng một lát rồi cầm bó hoa cúc trắng đi vào. Đây là lần thứ hai cô vào đây, cô rất sợ và rất sợ vì ở đây có rất nhiều....nhện.

END *Ngoại truyện: Ôi! Văn chương của ta ngày càng lủng cả lủng cũng như gà mắc tóc thế này 8* . Giờ Bắp học cả ngày rồi nên ra chap hơi muộn nha ....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Quyết Định !!!

Cô cứ đi được một bước lại lùi lại một bước... Và cứ thế đến khi cô dẫm chân phải cành cây thì giật bản mình lên kêu lớn:” Mẹ oiiii!!! NHỆN !!!” . Mặt

cô căng ra khóc ra nước mắt, từ từ ngó xuống phía dưới. Hóa ra chỉ là cành cây thối, tưởng nhện chứ. Thở phè một cái cô lại cầm bó hoa cúc trắng đi tiếp.

Cô để ý trời cũng đã gần trưa. Cái nóng oi bức làm cô toát hết mồ hôi quanh khuôn mặt đỏ, vừa dùng tay vừa lau vừa dùng tay giữ chiếc mũ xòe cô tiến lại cái bia đá có khắc tên "Vương Nguyên Kí".

Nhìn một lúc, cô cầm bó hoa đặt trên thảm cỏ, tay với với nhặt cỏ mặt cũng lịm xuống buồn bã : " Con xin lỗi đã không đến thăm ba, chắc ba cô đơn lắm... À không còn người thân ở dưới đây nữa mà ... hức hức"- cô lại khóc rồi, sao cô cứ bị nước mắt rửa mặt thế vậy? Làm ơn hãy cho cô một tia hạnh phúc có được không? Hãy cho cô người đó ở bên mình, tại sao lại không được cơ chứ???

Có tiếng bước chân nhẹ, cô thoáng quay sang thì phát hiện một người. Đó là một ông lão đã đến tuổi, tóc bạc phơ đang cầm trên tay bó hoa hướng dương. Cô đoán chắc ông cũng là đến thăm người thân còn bó hoa kia chắc là người đó thích, trùng hợp là cô cũng thích loài hoa đó- hướng dương.

Cô không thể ngờ là ông lão đấy lại tự xưng bắt chuyện với mình " Con cũng đến đây thăm người thân mình à".

Ngước mặt lên nhìn lão cô nói nhẹ nhàng : " Con đến thăm ba con, ông đến thăm ai thế ạ?". Nhìn bia mộ ông dùng chân lại tôi có thể đoán người đó là con trai chỉ độ khoảng hai mươi mấy tuổi thôi.

Ông dương đôi mắt hiền từ nhìn tôi : " Lão đến thăm con trai, nó mất vì tai nạn...cũng đã mấy chục năm rồi..."

Nghe xong cô xúc động vô cùng, có lẽ lão luôn nhớ người con trai mình nên thường xuyên đến đây, quanh mộ không có một ngọn cỏ nào nên cô biết điều đó. Cô nghĩ mình cũng cùng hoàn cảnh với lão chứ nhỉ liền tâm sự với ông vài ba chuyện. Đến khi ông hỏi cô : " Con đã có nửa đời của mình chưa?".

Cô buồn rầu mà đáp : " Con có yêu đơn phương một người ....nhưng ....người đó đã có vị hôn phu?". Lão hiền từ nói trả : " Vậy người đó có yêu con không?". Cứ nói đến câu này làm cô sợ hãi, nói sao chứ, cô chả biết anh có yêu mình không nhưng chuyện hôm qua xảy ra nên cô đoán người anh yêu là Vy chứ không phải mình : " Không ạ?".

Lão cười nhẹ một cái rồi đẩy bó hoa sang bên cạnh : " Ta đoán, con vì chuyện đó mà buồn thế đúng không?". Cô bị nói trúng tim đen nên tự xưng không chủ động được mình mà mặt đỏ lên : " Dạ, đúng là con có buồn về chuyện đó...Ông cho con lời khuyên đi, con có nên từ bỏ anh không?".

" Nếu con yêu người đó thì đừng vội bỏ cuộc. Có chắc là con biết người đó không yêu mình không? Con đã hỏi thử người đó chưa? Nếu người đó bảo không yêu con thì con hãy buông tay nếu không con mãi chỉ là một người thất bại mà thôi..."

Lời giáo huấn của ông cũng làm cho cô khựng lại và suy nghĩ xa xa một chút ... " Đúng! Sao cô phải từ bỏ anh chứ. Anh đã nói là không yêu mình đâu ?". Cô quay sang ông cười toe toét cảm ơn lão đã chỉ dạy cho mình, nhưng.... đến khi quay sang thì chả thấy ai hết, chỉ có mỗi mình cô ở đây thôi. Cô giật mình, lẽ nào là ma chăng??? Không thể nào, mà sao lại giúp đỡ mình cơ chứ chắc là vị thần tiên nào đó giúp cô thôi. Thảm cảm ơn ông lão, cô quay sang ba mình chào tạm biệt rồi bước ra khỏi nghĩa trang và đang có một quyết tâm rất chi là vững bền.

Cô có quay lại nhà chào hỏi bà Tư một chút rồi lại xách túi bắt xe bus đi về trường. Ngồi trên xe lòng cô vui sướng biết bao nhiêu khác hẳn chuyến đi xe bus trước đó. Vẫn ông tài xế đó, thấy mỗi lần vào cô lại một tâm trạng, ông thờ dài một cái rồi lại lái xe tiếp...

END : *Ngoại truyện : O, sao chương này ngắn thế nhỉ v.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Tổ Tình - Đồng Ý Hay...từ Chối

"Rầm!" - tiếng đập cửa vang lên trong phòng kí túc xá 125 .

"Mẹ nó, Nhi cả ngày hôm nay mày đi đâu mà không đi học hả. Có biết là tao lo cho mày lắm không?"- nó lo cho cô từ sáng đến giờ rồi, nghe tin cô mới về cái là nó không cần biết gì nữa cấp tốc chạy đến phòng cô luôn.

" Thôi con xin, tao về thăm ba tao"- cô bĩu môi một cái rồi trả lời.

Nghe vậy, nó thở phào nhẹ nhõm rồi ngồi bệt xuống giường đợi cô thay quần áo rồi ra phiếm tiếp. Cô thay bộ quần áo đồng phục ra rồi mặc bộ mới như mọi ngày, rót cho nó một cốc nước rồi nói : " Mày ... hơi khang khác thì phải?".

Thế là nước trong miệng nó vừa uống được bị phụt ra ngoài hết. Nói ra thì nó đang giật mình vì cô nhìn ra giới thế. Nó ngập ngừng cúi mặt xuống không dám nói gì. Cô đoán được chắc điều mình nói là đúng rồi liền tra tấn nó : " Khai đi, có chuyện gì?".

"T...tao... t...tò tình với...với...".

"VỚI AI ????"- cô giật thót mình khi nghe nó nói. Thật không ngờ con bạn mình nó lại đi tỏ tình cơ đấy. Chà chà, sự tử cái hôm nay cũng dễ thương phết nha.

"V...với...anh Kiệt"- nói nốt câu nó đỏ hết cả mặt mày lên.

Đúng là chuyện động trời có 1-0-2 . Nó tỏ tình với anh Kiệt đó ư, anh đấy cũng tốt bụng , đẹp trai, nên cô ngầm cảm ơn trời vì nó đã chọn đúng người rồi. O, nhưng mà anh ấy có đồng ý không nhĩ? . Nghĩ rồi cô hỏi tiếp nó : " Vậy sao? Anh ấy có chấp nhận không"- giọng cô có chút hồi hộp xen lẫn.

" Có"- nó trả lời dứt khoát luôn, cứ nhớ lại cảnh tỏ tình hết sức lãng mạn thì nó lại lấy lại tinh thần mà không để ý một phút trước mình như thế nào.

Nó vui lắm, qua biểu hiện của nó cô biết được chứ. Nhưng cô cũng còn buồn về chuyện của mình, có lẽ cũng phải can đảm như nó mà đi nói điều đầu tiên trong lòng mình bấy lâu nay với anh. Cảm nhận được điều đó, nó an ủi cô : " Mày cũng nên nói rõ tình cảm của mình đi , đừng để ở trong lòng..."

Đây là lời thứ hai trong ngày rồi. Điều khuyên cô đứng dậy mà đấu tranh với tình yêu, phải cô phải mạnh mẽ lên nữa và lên nữa . Mai cô nhất định sẽ tìm anh để tỏ tình.

* Ngày hôm sau:

Lấy chiếc điện thoại nokia đen trắng ra, cô dí gọi anh hẹn ở bãi cây sau trường rồi bỏ vào túi đi luôn.

Anh chả biết cô hẹn anh ra đấy làm gì nhưng cũng cứ đi luôn. Hôm qua anh cũng nghe Vy kể là cô nghỉ học nên cũng muốn hỏi cô nữa.

"Cô đến lâu chưa?"- nhìn thấy cô đứng tựa bên thân cây tùng kia, anh chạy lại hỏi.

Kết quả là cô vẫn tựa yên đấy, mắt cứ chúi xuống đất, không tí động đậy nào. Anh nhú mày cái rồi gọi lần thứ hai, kết quả vẫn y như lần đầu. Anh hơi tức rồi đó nha, liền lấy tay vịn cái tai nhỏ bé của cô. Đau quá , cô tỉnh lại và kêu oai oái.

" Cô gọi tôi ra đây có việc gì?"

"Hả... à ờ.. tôi..."

Anh nhú mày lần hai, đừng nói là cô gọi anh ra đây rồi áp a áp úng như gà mắc tóc ấy nha : " Sao? Nói nhanh đi, tôi có việc?"

Dù lòng đã quyết tâm rất cao, nhưng cô vẫn còn chút ngượng ngùng : " Anh đã thích ai chưa ?"

"Háaaaa ????????"- tự nhiên anh giật mình trước câu nói của cô. Không đùa đấy chứ, cô đang hỏi anh đã thích ai chưa sao? Anh vui hẳn lên, và làm mặt ra vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra nói tiếp : " Cô nói lại tôi nghe nào ".

" Tôi nói rằng anh đã thích ai chưa?"

Lần này thì đúng rồi, anh không có nghe nhầm. Anh cười thầm trong lòng rồi đánh trống lảng lời của cô : " Vậy cô đã thích ai chưa?".

Cô bí quá, nói chưa thích ai thì lại là nói dối mà nói thích ai đó lại bị anh tra hỏi luôn cũng ngại nhưng cô nghĩ lại là mình đang tỏ tình với anh cơ mà. Ngại ngừng thì cứ vất hết đi, đợi cho xong việc rồi hẵng tính : " Rồi... người đó chính là .... là... anh đó".

Hôm nay là ngày gì mà anh nhận được nhiều con shock thế vậy. Anh rất muốn nói với cô ngay là anh cũng yêu cô nhưng Vy đã nói rồi mà ... sao đây...Có lẽ, mình nên chọn Vy hơn nếu không tình yêu đó sẽ bị như những cặp đôi trong tiểu thuyết - Yêu được một thời gian liền bị đá ngay...

END .

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Lựa Chọn – Chết !!!

“Tôi...tôi...”- anh chả biết trả lời cô như thế nào hết . Nói sao bây giờ, anh rất yêu cô nhưng...

Cô cũng phần nào đoán ra được mình sắp bị từ chối . Nụ cười thật đấy, cô là người không thuộc về thế giới này nên chả có cái gì thuộc về mình cả. Tâm lý chuẩn bị nhận lời từ chối để sẵn nhưng ai ngờ được đúng lúc đó ... nhỏ từ đâu xuất hiện...

Nhỏ tiến lại gần và thì thầm với anh một chút rồi anh quay người bước đi luôn còn nhỏ thì ở lại nói chuyện với cô. Cô ngạc nhiên quá, không phải chứ anh thậm chí còn chưa nói lời nào với cô , sao chỉ nghe Vy một câu là đã quay người đi luôn vậy.

Nhỏ cười gian một cái rồi tiến lại gần chỗ cô thêm : "Nhi nhìn thấy rồi chứ. Anh ấy thích mình chứ không thích Nhi đâu" (Bắp : Ném gạch)

Mất cô sâu xuống, lông mi hạ dần, buồn lên. Ừ thì anh yêu Vy. Nhưng sao phải nói cái giọng như là để chọc tức cô như vậy chứ. Cô cứ tưởng qua bề ngoài nhỏ thì cô đoán ra nhỏ là một người dễ thương, hiền lành nhưng đầu trong long lại đối lập như vậy. Cô cười mĩa mai chính mình , xã hội này vốn là vậy mà, đều hai mặt hết...

"Có thật là Vy thích anh ấy không vậy?"- cô vẫn còn không tin lời nhỏ nói lúc trước cho lắm.

Nhỏ đưa người về phía tai cô nói : "Yêu ư??? Trong từ điển của mình không có từ đấy...mình chỉ muốn phá hoại Nhi nên mới tiến lại anh thôi"- nói xong nhỏ cười một nụ cười phù thủy (Bắp : Cmn, cười gì mà cười lắm vậy?).

OMG, cô không thể nào tin được nhỏ không yêu anh mà chỉ muốn chia cắt mình. Chẳng lẽ cô để anh sống trong tình yêu từ một phía ư? Không, không đời nào, cô không thể để nhỏ đối xử với anh như vậy được.

"Nhi xin Vy đấy! Nhi sẽ từ bỏ anh ấy mà, Vy làm ơn buông tha cho anh ấy được không. Anh ấy sẽ đau long lắm nếu biết được Vy không yêu anh ấy đấy..."

Nhỏ nào đâu có nghe mà cứ vênh mặt quay đi chỗ khác, bĩu môi nói : "Tôi không tin lời nói suông của cô được. Trừ khi... cô chết đi tôi sẽ từ bỏ anh ta".

Cô cũng người lại, vì anh cô có đáng để chết không. Liệu cô chết nhỏ sẽ bỏ anh không? Suy nghĩ một lát cô nói : "Được... cô phải hứa với tôi sau khi tôi chết sẽ từ bỏ anh ấy".

Nhỏ vui mừng ra mặt quay lại phía cô : "Tôi là người rất trọng chữ tín nên sẽ thực hiện". Nhỏ ném cho cô một túi gì đó : "Đó là thuốc ngủ, cô uống luôn đi, đủ để cô lìa đời rồi..."

Gì chứ, bắt cô chết luôn sao. Sao cô chấp nhận được chứ. Tình thế này cô quả thật rất bí, ít ra thì cho cô sống nốt ngày nay hằng chứ. Cô chết ngay bây giờ cũng được nhưng cô vẫn luyến tiếc người quê hai năm gần gũi, nó và cả anh nữa. Thôi thì xin lỗi mọi người vì ra đi không báo trước , chả biết khi cô chết mọi người có khóc vì mình không nhỉ. Cô quệt đi hàng nước mắt đang lao đảo rơi.

Ngó lên bầu trời một lượt cô cầm túi thuốc ngủ và chai nước từ tay nhỏ . Từ từ bóc vỏ túi ra và đổ hết ra tay, dần dần đưa lên miệng...

END (Để phù hợp với nội dung tên chương nên mình cho ngắn hơn mọi ngày xix. Comment cho Bắp ý kiến đi :'( )

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Sập Bẫy Rồi !!!

Tay cô cách miệng chỉ có một cm nữa thôi thì bỗng dưng nhỏ cầm lấy tay cô , hất văng chỗ thuốc ngủ đó xuống đất. Nhỏ cười tươi rồi quay ra đằng sau : " Anh Nam, ra được rồi đó ".

Cô cứ ngêch ra chả hiểu cái gì hết. Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy, chắc chỉ có nhỏ và anh biết.

Anh vừa mang nét mặt lo âu vừa mang nét mặt vui tươi nhìn cô. Anh đã chứng kiến tất cả mọi chuyện rồi, anh có thể khẳng định tình yêu của cô không phải là dối trá hay gì hết, đáng nhẽ ngay từ đầu cô tỏ tình anh nên vui mừng mà đồng ý ngay mới phải..

" Chuyện gì đang xảy ra vậy... cho tôi biết đi"- ngạc nhiên lắm rồi đó nha, cô liền hỏi luôn.

Đang định giải thích với cô thì anh bị nhỏ giữ lại và nhỏ sẽ là người giải thích với cô:" Nhi à, mình xin lỗi vì trước đã đối xử với Nhi không tốt. Thực ra là mấy hôm trước anh Nam có về nhà và kể chuyện yêu bạn nhưng không muốn nói ra sợ Vy từ chối nên mới nhờ Vy thử xem Nhi có yêu anh Nam không".

" Há ?"- hiểu được mọi chuyện rồi nhưng cô không thể nào mà hết ngạc nhiên được : " Còn Vy, Vy là ai?"

"Tớ là em gái của anh Nam"- nhỏ trả lời dứt khoát luôn vì đã đoán ra trước chắc chắn cô sẽ hỏi điều này.

Ngạc nhiên quá mức, không ngờ mọi chuyện mấy hôm nay đều là vở kịch do anh và nhỏ dựng lên và kèm luôn chức đạo diễn và diễn viên chỉ chờ cô sắp bầy thôi !" Hai người...hai người..."

Anh tiến lại gần chỗ cô hôn nhẹ lên vàng trán đó. Cô bị hôn bất ngờ nên đỏ mặt hết lên, tất nhiên vì sự có mặt của nhỏ nên càng đỏ hơn. " Anh xin lỗi.. làm người yêu anh nha " - anh hiền từ nói với cô.

Qua bao nhiêu nước mắt, đau khổ mà cô phải chịu đựng cuối cùng cô cũng được anh đáp trả rồi. Cứ tưởng anh sẽ không thích cô cơ ai mà ngờ anh còn thích đối phương trước. Đau khổ cũng đã qua đi, giờ đây cô sẽ rạch ra một trang giấy mới, sẽ không còn nước mắt như trước nữa mà phải hạnh phúc...bên anh...

Hãy cho cô rơi nước mắt lúc này đi, cô xúc động đến nghẹn ngào mà chỉ ước ao rơi được nước mắt ra ngoài !" Em ...đồng ý"

" Bóp ! Bóp !" - tiếng vỗ tay của nhỏ vang lên ." Chào mừng chị dâu tương lai của em"

Cô nghẹn ngào ôm lấy anh thật chặt và anh cũng đáp trả lại cô như để chứng minh tình yêu của họ cũng vững chắc như vậy.

-----Tua thời gian

Đã một tháng trôi qua kể từ hai người trở thành một đó, hôm nào anh và cô cũng tay trong tay đi chơi, tới trường làm các fan đều ngưỡng mộ ra mặt. Có vui lắm, cô chắc chắn rằng mình sẽ không bao giờ rời xa anh nữa và anh cũng vậy... (Bắp : Ta mới được quyết định nga)

*Lớp học 10a5:

"Trường ta tổ chức một chuyến đi lao núi ở **** vào ngày kia. Các em nhớ chuẩn bị đồ dùng leo núi cho cẩn thận nha"- giọng nói hiền từ của cô Hoàng lại vang lên.

" Hura! Được đi chơi rồi !!!"- thành viên ngôi nhà hạnh phúc đều nhảy cẫng lên mà vui mừng. Nó và cô còn vui hơn khi biết được anh và hân cũng đi nữa, thế là hai cặp đôi lại có cơ hội đi chơi chung rồi nhưng có một điều là cô còn vui hơn tất cả mọi người ở đây. Tại sao ư? Vì địa điểm leo núi đó chính là nơi cô sinh sống hai năm nay, cô đã leo lên leo xuống hàng chục lần rồi nên thông thạo hết mọi đường đi góc ngách ở đó ...

Chạy ra can-tin cô liền lấy chiếc nokia đen trắng hồi nào ra gọi cho anh ." Anh Nam hả? Mai anh dẫn em đi chơi tiện thể mua đồ leo núi luôn nha ". Xi xào đầu bên kia mấy tiếng rồi cô cắt điện thoại vào túi rồi ăn ổ bánh mì gai.

END.

* Ngoại truyện : Khoảng hơn 10 chương nữa là hết rồi. Nhanh qtqd nưôn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Leo Núi

Trong phòng kí túc xá nữ 125 có một người con gái đang hí hửng xếp quần áo, đồ dùng thì miệng không ngừng cười toe toét. Vâng, nhân vật đó chính là "cô".

Chiều vừa rồi cô đã được anh dẫn đi chơi, mua đồ dùng. Anh mua cho cô rất nhiều thứ, nào là đồ ăn, bánh kẹo, đồ dùng cá nhân chưa kể đến anh còn tặng cô sợi dây chuyền khắc chữ " Nam-Nhì". Sợi dây chuyền đó nó mới lấp lánh làm sao, cô thích nó lắm và hứa sẽ luôn mang theo mình như để chứng minh cho tình yêu của nhau. Sắp xếp lại quần áo xong xuôi, cô chợt nhớ ra điều gì đó vội chạy ra giường lấy chiếc áo dài móc ra một tấm ảnh kỉ niệm của anh và cô trong công viên giải trí. Nhìn tấm ảnh đó cô lại đỏ mặt. Tại sao ư? Rất đơn giản vì chụp cảnh hôn nhau...

Cả chiều hôm đó cô cứ như một người mới chạy ra từ trại tâm thần. Cứ cười toe toét đến cả mang tai, ngay cả khi ăn cô cũng cười, tắm cô cũng cười và làm gì cũng cười đến cả nằm mơ cũng cười nốt. Nói thế mọi người đoán xem cô có bị điên không chứ.

Kể ra, chiều đó anh cũng rất vui. Anh là một người thay bồ như thay áo, nhưng kể từ khi sự xuất hiện của cô trong cuộc đời anh đã làm anh thay đổi hoàn toàn thành một con người mới. Không còn lẳng nhăng như trước, không còn tự cao tự đại như trước nữa chỉ vì ...cô.

Cuối cùng ngày mà cô mong đợi nhất cũng đã đến ." BÙM" - tiếng pháo hoa tại điểm núi *** nổ lên, đánh dấu cả trường đã tập trung đông đủ và chuẩn

bị leo núi.

Cô mặc bộ quần áo thể thao teen và đeo thêm cái balo to bự trác so với dáng người nhỏ nhắn, mảnh khảnh của cô. Sở dĩ cô rất bực mình với cái balo này nhưng mà ai cũng phải mang như cô thôi, không mang phòng khi thì chết mất.

Cuộc vui chơi leo núi diễn ra trong ba ngày duy nhất. Thật ra cô chẳng ham hố gì cái chuyện leo núi leo trời này đâu, cô leo lên đây mấy chục lần rồi mà chỉ là lần này khác những lần trước là anh sẽ leo núi cùng cô. Còn chuyện gì vui hơn cái chuyện này cơ chứ. Nếu cho cô sợ leo núi, sợ độ cao thì cô cũng kệ mà đi theo anh thôi à.

Mọi người đã bắt đầu đi lên hết rồi nhưng cô vẫn đứng đó đợi anh. Sao mà từ lúc xuất phát đến giờ cô không thấy anh nhỉ? Hay là anh có việc đột xuất nên đến muộn tí hoặc là...Cô lắc đầu lia lịa, làm sao anh lại không đến được cơ chứ. Anh đã hứa với cô rồi mà, chắc chắn anh sẽ đến, cô chỉ có thể tin vào lời khẳng định của mình mà thôi.

Nhìn nó và hần cùng nhau bước lên núi mà nó tự nhiên chạnh lòng mà tủi thân. Đang lúc buồn rầu đó, nhỏ tự nhiên xuất hiện : " Chị đâu "

Cô quay sang nhỏ vội hỏi luôn : " Vy ! Anh Nam em đâu rồi? "

Nhỏ cười cười rồi làm khuôn mặt gian tà : " Chị lo cho anh Nam à... Không phải lo đâu chị anh ấy sắp đến rồi. "

Nghe vậy cô thờ dài may mắn một cái rồi tám chuyện với nhỏ đợi anh đến. Chuyện toàn kể về anh không à. Nhỏ kể mà cô cứ phải là cười sặc cười sụa í. Nào là năm tuổi anh còn tè dầm này, nào là hồi nhỏ mẹ bắt mặc đồ con con chụp ảnh kỉ niệm này, vân vân và mây mây đều làm cô cười hết.

Đợi mãi cuối cùng anh cũng đến cho cô nhưng mọi người đều leo được kha khá rồi nhưng cô chẳng bận tâm điều đó làm chi. Cô leo cái núi này tí là đuổi kịp họ ngay ấy mà.

" Nhi, anh xin lỗi đã bắt em phải chờ... "- anh vừa nói vừa thở hồng hộc . Đi moto từ trường đến trọ đã mệt lắm rồi còn phải chạy bộ từ đó đến đây nữa bảo sao không mệt được.

Thấy anh có vẻ mệt nên cô đưa cho anh chai nước khoáng rồi bảo anh xuất phát : " Chúng ta đi thôi. Mọi người leo được nhiều rồi đấy "

Thật là một sai lầm lớn cho hai con người này cứ nói chuyện với nhau như thế giới này chỉ có hai người họ mà quên đi sự can thiệp của đấng thứ ba. Vâng, nhỏ đang tức lên : " Hai người bỏ rơi Vy "- nhỏ phụng phịu dậm chân bình bịch.

Cô và anh giật mình tím tái mặt lên toát mồ hôi hột : " V..VY à cho Nhi xin lỗi nga " - nói rồi cô mặc kệ anh tiến lại chỗ nhỏ kéo lên núi. Anh đằng sau chỉ ngậm ngùi nuốt một cục tức vì bị bơ do con nhỏ gây ra.

END.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Lạc

Cô và nhỏ cứ dắt tay nhau mà leo lên, anh thì cứ lững thững đằng sau mang cục tức to. Cô rất thông cảm cho anh nhưng mà đang bị nhỏ giận nếu không bơ anh thì mình cũng bị lây hết. Cứ dắt được một tí cô lại quay lại đằng sau nở nụ cười cũng đủ làm anh dễ chịu hơn rồi.

Nhỏ trong bụng đang cười thầm rất chi là khoái chí "Ai bảo bơ mình. Cho anh chết".

Đường ở đây tuy cô đã đi nhiều lần nhưng cũng không nói là nó không nguy hiểm. Núi này được mệnh danh là núi khó leo và nguy hiểm liên miên. Cô leo nhanh nhưng nếu không cẩn thận gặp phải hố sâu nào đó thì nguy hiểm, thậm chí mất luôn tính mạng như chơi. Nhà trường vì muốn rèn luyện cho học sinh tính chịu khó và vượt khó nên tổ chức cuộc leo núi tập thể ở đây.

Cũng đã mấy tháng cô không leo núi này rồi... Hình như nó có hơi chút khác lạ thì phải. Nói đúng hơn là khác xa cảnh tượng cô trò lần cuối cùng trước khi đi học 99.9999 phần trăm.

Anh tự dưng nhớ đến nơi thuộc địa phận ngọn núi này mà reo lên : " Nhi, đây là ngọn núi ở quê em mà "

Nhỏ ngạc nhiên quay sang cô : " Thật sao chị đâu, vậy chị chắc thuộc đường ở đây rồi nhỉ? "

Cô chả biết trả lời hai người này sao đây. Ừ thì đúng là ngọn núi này thuộc nơi cô ở thật nhưng mà cô rời xa nơi đây mấy tháng rồi, nó đã khác xa lúc trước rất nhiều, có vẻ nguy hiểm hơn trước : " Ừm...nhưng Nhi chưa leo lên lần nào . Nghe nói nguy hiểm lắm".

Anh nghe thế thì đề cao cảnh giác mà trông nom hai người hơn. Anh không muốn bất cứ việc gì xảy ra với họ hết á....

Đang đi thì cô bỗng dừng lại làm nhỏ đang bị cô cầm tay đằng sau đâm sầm vào cô làm cả cô và nhỏ đều lăn quay ra đất kêu lên.

" Hai người đi mà mắt mũi cứ đề lên trời hay sao thế?"

" Anh nói vừa thôi.. người ta đang đau không an ủi thì thôi lại đi xối mới người ta "- Nhỏ tức giận đốp lại anh ngay.

Cô chẳng để ý đến cái chuyện đau điếc đó nữa mà đang ngó ngang xung quanh.... hình như là đi lạc rồi.

" Chị dẫu, sao chị đang đi lại tư đưng dừng lại thế"- nhớ ra nguyên nhân mình bị ngã nhỏ liền hỏi cô.

Cô làm mặt căng thẳng quay lại : " Chúng ta lạc đường rồi"

" Haaaa?????????"- nhỏ và anh shock quá mà hét lên.

Cô càng căng mặt hơn. Một khi lạc núi này thì khó mà ra. May là cô cũng biết chút chút nên ngó nghiêng một hồi cũng xác định được lạc hướng nào rồi vội bảo nhỏ và anh quay lại chỗ ngã rẽ rồi rẽ bên phải chứ không phải bên trái.

Đầu óc anh và nhỏ bây giờ lúng ta lúng túng cứ sợ bị lạc mất. Cầm tấm bản đồ nhà trường về mà anh chả hiểu cái mô tê gì hết. Đầu óc thông minh của anh nó bị vất hết đâu rồi thì phải. Không xác định được một tí nào luôn . Cứ tưởng cô biết đường cơ ai nào ngờ...

Bây giờ ba người đã rẽ phải rồi nhưng kết quả là ...vẫn bị lạc. Mẹ nó, cô khẳng định là đường này mà sao lại vẫn lạc kia chứ . Nhỏ kiệt sức lắm rồi đó nha, leo mấy tiếng đồng hồ rồi cộng với đi đi lại lại đường này rồi đến đường kia còn phải đeo chiếc balo to bự trác này nữa , kiệt sức quá nhỏ liền ngồi dưới tảng đá gần cây.

Cô và anh cứ thế bước đi mà không để ý là nhỏ đã bị bỏ rơi đằng sau...

" Nhi, em có biết rẽ lối nào trong ba lối này không?"

Cô quay cuồng với mớ hỗn độn này, đi mãi đường nào cũng có ngã rẽ. Lúc trước cô đi chả có một cái ngã rẽ nào mà sao bây giờ mọc đâu ra hàng trăm đường lối bí ẩn chứ.

" Em không biết, bản đồ cũng không ghi nơi này sao. Chắc chúng ta lạc rồi."

Anh buồn rười rượi thờ dài một cái... Bỗng nhiên trí óc thông minh của anh nó hồi phục : " Đúng rồi... Chúng ta thử gọi điện cho thằng Kiệt xem"

Cô vui ra mặt hẳn. Cái triết lí đơn giản vậy mà cô không nghĩ ra, đúng là đầu óc củ chuối mà...

Anh xóc balo xuống đất, lấy chiếc ipar ra nhấn số gọi cho Kiệt nhưng..." Điện thoại không liên lạc được". Anh gọi đi gọi lại hàng chục lần mà vẫn không ăn thua. Làm sao bây giờ, điện thoại này anh mới mua chỉ lưu số của cô, hẳn và nhỏ thôi....

Nhắc mới nhớ đến nhỏ, anh đoán chắc nhỏ cũng có số của ba mẹ , quay ra đằng sau định hỏi nhỏ thì chả thấy nhỏ đâu. Anh điên rồ hét lên : " Vy. Em đâu rồi"

Cô cũng để ý xung quanh cũng không thấy nhỏ ở đâu hết. Chả lẽ, chúng ta đã lạc nhỏ rồi. Nghĩ thế cô và anh cùng gọi điện cho nhỏ nhưng cũng không liên lạc được liền vất balo đó chạy đi tìm..

(Còn tiếp...)

*Ngoại truyện: Bắp chưa đọc truyện nào liên quan đến vấn đề leo núi hết nên cứ chém tùm cheng à, có gì sai sót thông cảm nha :)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Nguy Hiểm

" Vy... Hoàng Lan Vy"- cô gọi mà như hét lên trong không gian vắng chọi chang mà yên tĩnh đó.

Anh cũng hét chẳng kém gì cô hét. Cứ hét mãi, hét mãi đến khi cả hai người đều kiệt sức và khô họng mới dừng chân lại nghỉ. Đen đui không đến đó đã

hết, hai người đang rất cần nước ở đây nhưng mà ... balo để nước vất ở chỗ nào rồi.

Nếu không có nước bây giờ chắc cô và anh ngất mất. Hơi thở nóng và nhanh của cô cứ phả vào lưng anh làm anh đã nóng rồi còn nóng hơn bất kì gì nữa. Anh chắc chắn rằng mình có thể so sánh với cái nóng nhiệt độ 40 độ C.

*****

Nó và hấn tung tăng, dẫn dắt leo núi đến đỉnh rồi nhưng mà để ý mãi không thấy cô và anh đâu. Hấn giờ điện thoại mình ra thì nhận thấy có nhiều cuộc gọi nhờ từ anh. Cảm giác có điều chẳng lành xảy ra, hấn liền vớ số của anh gọi gấp nhưng mà điện thoại không liên lạc được. Nó cũng gọi cho cô nhưng cũng chẳng ăn thua gì hết. Cuối cùng, hấn và nó rút ra nhận xét rằng họ đang gặp nguy hiểm liền chạy xuống núi đi tìm..

Nó gọi mãi, gọi mãi cuối cùng cũng dừng chân tại một chỗ mà đúng là chỗ của nhò mới gay chứ. Nhò thấy người quen liền hét toáng lên vui mừng : " Anh Kiệt, Hồng, mọi người đây rồi..."

" Vy... có chuyện gì sao lại ở đây thế. Mà có biết Nhi với anh Nam ở đâu không?"- Hồng vẫn luôn là người lo cho nó nhất nên cũng thờ hồng học mà hỏi.

" Minh không biết... lúc trước mình có đi chung với hai người đó bị lạc nhưng sau đó mình mệt quá nên dừng chân lại đây. Hai người đó không biết nên vẫn bước đi, Vy đang định đi tìm thì Hồng đến này"

" Hai người đó vẫn chưa lên núi... Chả nhẽ...."

" Chúng ta phải đi tìm họ thôi. Trời sắp tối rồi đó"- hấn ra mặt sau khi nghe hết mọi chuyện .

Thế là một cuộc tìm kiếm nhau diễn ra. Anh và cô là đội 1, hấn nó nhò là đội hai. Đội một sẽ đi tìm đội hai và đội hai sẽ đi tìm đội một . (Bắp : Mọi người có hiểu không đó @@)

*****

" Anh Nam... em khát nước...."- cô kiệt sức nói mãi mới lên được lời.

" Nhi cố lên... sắp tìm đến chỗ balo rồi .... cố gắng một đoạn nữa thôi".

Nào đâu cô chẳng còn sức nữa, cơ thể đang thiếu nước trầm trọng rồi thế là một thân ngất đi rồi gục xuống đất.... Anh hoảng hốt vội đỡ cô dậy, lay người cô mãi nhưng chẳng ăn thua, anh cắn răng để cô lại đó và tức tốc chạy thật nhanh đi đến chỗ balo.

"Vy, em xem đây có phải balo của hai người kia không?"- anh nhìn thấy hai chiếc balo to kềch xù tựa vào nha thì gọi lại hỏi nhò.

Nhò nhìn loáng cái đã phát hiện ra đó đúng là balo của hai người kia liền gật gật đồng ý và rồi mọi người càng lo lắng thêm và cuộc tìm kiếm diễn ra nhanh hơn ban đầu.

Hết đèn đuôi này lại đến đèn đuôi khác. Anh quay lại chỗ balo thì hoảng hốt không thấy đâu hết, chỉ còn những chiếc lá rụng đầy đất. Khóe mắt anh đỏ lên và hơi cay cay, biết đi đâu kiếm nước cho cô bây giờ. Mồ hôi trên khuôn mặt thanh tú của anh rơi đầm đìa xuống đất. Bỗng anh thấy có vật gì đó làm lóa mắt anh, tiến lại gần và đó là một chai nước. Hóa ra lúc hấn mang balo đi sợ anh quay lại mà khát nước nên đã để lại một chai...

Anh cười roi cả nước mắt, cầm chai nước chạy đến chỗ cô. Từ xa, anh có thể để ý thấy khuôn mặt cô đang xanh xao đi rất nhiều... Tại sao nhỉ? Cô mới chỉ khát nước thôi mà đâu đến nổi mặt tím tái, xanh như vậy. Tim anh đập thình thịch nóng ran như lửa đốt như có vật gì đang lấy đi trái tim anh vậy. Hay là sự báo trước cho cái gì đó chẳng lành xảy ra đây.

Trên bàn chân trắng nõn nà của cô, anh có thể nhìn ra khoe máu đang chảy màu đen thẫm và vết cắn nho nhỏ. Người anh run run một cái, lật bàn chân cô lên và cũng đoán ra được nguyên nhân của nó. Hít một hơi thật dài, anh hút hết máu độc từ chân của cô ra, hút mãi mà sao nó cũng không hết thế. Mồi anh cũng tím nhợt đi rồi, lấy chai nước anh tu một hồi dài rồi nhả ra và tiếp tục hút máu độc ra ngoài.

Thở phè một cái khi thấy mặt cô đã khá hơn nhưng... đầu óc anh đang quay cuồng và nó nóng ran như lửa đốt. Nhận thức cuối cùng của anh khi nhắm mắt lại là nghe thấy tiếng gọi thân thuộc : " Nam, Nhi ... hai người ở đâu?".

(Còn tiếp...)

*Ngoại: Hết chương này là không còn cảnh núi núi non non này nữa. Chém mãi mà nó không xuôi được thông cảm :(

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Nguy Kịch

Con đau ở chân tự dưng dồn dập đến, một cảm giác nhức nhức mà tê tê cứ đổ ập vào đó. Mắt anh nặng trĩu cuối cùng cũng hé ra được. Đập vô mắt anh chính là một nền màu trắng, có lẽ anh cũng đã đoán ra được đây là đâu... phải, đây chính là bệnh viện.

"Mây tỉnh rồi à Nam"- tiếng nói buồn rầu của hấn vang lên.

Quay sang bên giường bệnh, anh thấy hấn đang ở đó liền hỏi : " Lúc tao ngắt đi có chuyện gì xảy ra không?"

Hấn đuổi mây ra giọng hơi ngượng ngượng : " Lúc mọi người tìm thấy mây và Nhi thì cả hai người...hai người đang bị rắn độc cắn vào chân."

Mây anh nhúu chặt lại, không phải chỉ có cô bị rắn cắn thôi sao. Chả nhẽ, lúc anh ngắt đi con rắn đó lại tới và cắn luôn anh, đúng là no rồi mà vẫn muốn no cho nốt bữa mai.

"Nhi đâu rồi?"- anh ngó nghiêng xung quanh mấy chiếc giường mà chả thấy cô liền hỏi.

"Nhi...Nhi đang rất nguy kịch"

Anh tròn xoe mắt ngạc nhiên, bật dậy : " Trước khi ngắt tao đã hút hết chất độc trong chân Nhi ra rồi mà".

Mất hấn lộ ra một ánh ác quỷ : " Mây quên rồi sao.. con rắn có quay lại thì Nhi vẫn sẽ bị cắn lần nữa nên..."

Nước mắt của con trai rất ít khi đổ, một khi đã rơi thì rơi cũng rất khó và chỉ dành cho lúc thật sự cao trào , anh cũng vậy anh đang đổ lệ nhưng là đổ vào trong, một cảm giác như tim đang bị xé ra làm hai mảnh, nó dẫn dắt anh đến chừng nào....

Bật tung chiếc chăn mỏng đắp trên người ra, anh lật đật bò xuống giường. Có lẽ, hấn hiểu được cảm giác của anh bây giờ nên cũng chẳng ngăn cản anh làm gì chỉ len lén đi đằng sau.

Bước từng bước chân nặng nề mà thật nhanh. Phòng đang cấp cứu cuối cùng anh cũng đặt chân đến. Ở đây, nhỏ và nó tựa lưng và nhau mà nghỉ. Anh cũng có thể thấy khóe mắt hai người có chút ươn ướt.

" Vy, Nhi sao rồi ?"

" Em không biết... lúc bác sĩ đưa vào phòng cấp cứu , mấy tiếng rồi vẫn chưa ra ... híc híc...em lo cho Nhi sẽ xảy ra chuyện gì mất..."- giọng nhỏ khàn khàn như đã khóc rất nhiều là đằng khác.

***** 1 tiếng trôi qua

"Bíppppp"

" Bác sĩ bệnh nhân sao rồi ạ"- nghe tiếng mở cửa và một bác sĩ trung niên bước ra, mọi người liền chạy lại hỏi luôn.

" Chúng tôi xin lỗi.... chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng chất độc đã lan đi khắp cơ thể và do cấp cứu muộn nên bệnh nhân đã..."

Lời nói như sét đánh ngang tai đó làm cho nhỏ và nó nghe xong mà nước mắt không cầm cự được cứ trào ra và ...ngắt đi.

Hấn chỉ cay cay mắt một hồi rồi dùng tay che miệng cho đỡ xúc động. Riêng anh thì... như ngày tận thế đến...

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Thực Hiện Điều Ước

“ Đây là đâu”- Sau khi mở mắt đập vào mắt cô chính là một nền màu trắng suốt. Ngó ngang xung quanh cô cũng đã biết được đây là bệnh viện và anh đang đứng trước mình. Cô tự hỏi chả biết anh có bị đờ hay không mà sao cô ngồi hấn dậy rồi mà anh vẫn ngồi yên không chịu hỏi han gì cô.

Cô nhúu mây, chu môi lên đưa tay đập đầu anh một cái nhưng... không chạm được mà xuyên qua ngay .Người cô bắt giắc run run lên, tròn xoe mắt chứng kiến việc vừa rồi. Có cho cô nằm mơ cũng không thể tưởng tượng nổi mình vừa xuyên qua cả người anh. Thậm chí cô leo xuống giường mà vẫn

không chạm tới được...

Người cô ngờ ngờ ngác ngác không hiểu đang có chuyện gì xảy ra. Điều cô lạ nhất là mình bị xuyên đến thế giới này chứ chưa nghe việc đi xuyên qua người được. Trong đầu cô đang chứa một dấu hỏi chấm rất chi là bực. Cái lúc kinh hoàng đó , nó đã xuất hiện và cô nghe được chất giọng ngày nào của nó nhưng buồn hơn rất nhiều ." Anh Nam, Nhi đã đi rồi anh nên để Nhi lên thiên đường..."

Lời nói của nó như làm người cô cứng đờ nhưng mà sao cô vẫn còn ở đây nhỉ. Nếu chết rồi thì phải xuống gặp ông già Diêm Vương hay ông già Ngọc Hoàng chứ.....

" Vậy là mình đã chết rồi sao. Mình sẽ phải xuống địa ngục ư? Mình sẽ không được gặp anh Nam , nó , hân và cả nhỏ nữa ư ? Mình không muốn... huhu ai cứu tôi với... tôi chưa muốn chết....

Chiếc giường dài mà lạnh lẽo đó, cô cứ đứng nhìn anh và nó mà khóc, than thở. Cô đâu có biết rằng ngay đằng sau cô có một bàn tay chạm vào người....

" Ai?- giật mình cô quay lại thì bắt gặp một người đàn bà tóc đã bạc hết, quần áo kiểu cổ như nơi cô ở hai năm về trước. Trí nhớ ở đâu nó cứ ập đến, cô đã nhớ ra người này là ai rồi. Người đàn bà này chính là người đàn bà mà cô gặp trong giấc mơ hồi nào. Đúng rồi, nếu gặp bà này trong mơ thì chắc chắn đây là giấc mơ rồi. Nghĩ thế cô tự cốc vào đầu mình một cái ... kết quả bị ư một cục rở to trên đầu.

Những thứ cô đang chứng kiến và những gì cô nghĩ mình đã chết là sự thật. Vậy ....người đàn bà kia ...

" Cho hỏi ai vậy. Tại sao bà lại nhìn được tôi?"

" Con có nhớ là đã gặp ta không?"

Một cái gật đầu của cô thay cho câu trả lời. Bà lại tiếp tục ." Hôm nay là ta chính thức thực hiện điều ước của con hồi nào..." (Bắp : Xem lại chương 9 để biết thêm chi tiết)

" Điều ước...điều ước nào nhỉ sao mình chẳng nhớ...A, đúng rồi điều ước trong giấc mơ....Nếu thực hiện thì mình sẽ quay trở về thế giới của mình hai năm về trước sao?"- Cô ngẩn tò he ra chả nhớ một chuyện liên quan đến điều ước gì hết nhưng mà cái óc bé tí tẹo chưa bằng nỗi quả nho của cô nó cũng hoạt động và làm cô nhớ ra .

Đây là điều ước của nửa năm trước rồi, nửa năm sau điều ước đó đã bị xóa khỏi kí ức của cô và bắt đầu một trang ước mới... Vâng, chính là hạnh phúc bên anh...

Thật khó xử cho cô, cô cũng muốn về thế giới trước nhưng lại càng muốn sống ở đây bên anh. Liệu có sống lại được không nhỉ? Dám nghĩ là dám làm cô hỏi thẳng bà : " Nếu bà có thể cho tôi trở về thế giới trước kia của tôi thì có thể làm cho tôi sống lại không?"

Bà thờ dài một cái rồi nói : " Con muốn sống lại sao? Nhưng làm sao bây giờ, thân xác con đã bị chết ba ngày rồi đó , nó cũng đang trong quá trình phân hủy làm sao ta cho con sống lại được?"

Khóe mắt cô đang rung rung nước mắt, vậy là cô sẽ không bao giờ được gặp anh nữa ư? Cô không muốn đâu : " Bà làm ơn giúp tôi được không? Tôi cầu xin bà đấy?"

Người đàn bà đó luôn thực hiện những điều ước của những cô nàng bị xuyên không nay rất đang khó xử. Trong tình thế như thế làm sao bà có thể giúp cô được cơ chứ, điều đó sẽ phạm phải tội chứ không phải vừa....Nhưng nhìn cô bà lại thấy xót xa vô cùng..

" Ta không thể giúp con sống lại ngay nhưng ta có thể giúp con sống lại bằng chính thân thể thực sự của con..."

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Trở Lại Thân Thể Thực Sự

" Sống bằng thân thể thật sự của con? Chà nhẽ, thân thể hai năm về trước ư? "

" Đúng thế. Thân thể này của con đã bị phân hủy rồi nên con không thể sống lại bằng cái xác này nữa , cho nên ta sẽ cho con nhập hồn ..."

Bằng cách nào cơ chứ. Cô còn thậm chí không biết thân thể mình đang ở đâu, thế giới của cô ở đâu nữa là...." Bằng cách nào?"

"Ta sẽ đưa con về thế giới của con hai năm về trước và nhập hồn trở lại đây là một người hoàn toàn mới. Con có đồng ý không?"

"Con đồng ý"- Cô khẳng định luôn một điều rằng dù có làm chuyện gì khó đến mấy cô cũng phải sống bên anh. Cô yêu anh nhiều lắm nên cô không muốn bị chia rẽ...

....Một ánh sáng chói chang hiện lên và hồn cô đã lưu lạc trở về thế giới vốn dĩ của mình...

Anh đang ngồi trong một quán bar uống rượu . Từ ngày chôn cất cô anh đã bỏ việc học hành , chỉ ra bar uống rượu cả ngày. Không biết trời chẳng gì hết, hần và nhỏ đã đến khuyên can nhưng vẫn vô ích. Anh đang rất tuyệt vọng, tuyệt vọng một cách khôn khổ. Lắm lúc trong cơn mê muội anh cũng chỉ muốn chết theo cô nhưng cứ đến lúc đó anh lại bị cơn ngu ập đến một cách lạ lùng.

Một mình ngồi trên ghế uống rượu rã rượi nhưng anh vẫn không thể mất đi sự tuần tú ngày nào của mình được. Mấy đứa thường hay nhảy nhót liếm có anh đang say rượu lại vuốt ve chiều chuộng anh. Nhưng nào đâu kết quả nhận được là bị một cái tát và bị hất ra xa, có cho anh đứng giữa mười nghìn người phụ nữ xinh đẹp hơn cô anh cũng chẳng thèm. Nếu trước kia may ra còn có nhưng từ khi có sự hiện diện của cô trong cuộc đời anh nó đã thay đổi hoàn toàn.

Mấy con tóc tím, tóc vàng , mắt xanh, mồm đỏ đở vẫn không chịu thua anh. Họ chắc chắn rằng đó chỉ là phản ứng của người say rượu thôi nên vẫn cố gắng bước lại anh ve vãn.

Nói gì thì nói, anh có đầy mải bọn hót-dơ đó thì vẫn phải mệt chứ. Một người say rượu đâu cả bọn khỏe mạnh không phát cở trắng mới là lạ.

Không ngờ nhỏ là người dẫn đến tình yêu của anh và cô mà cũng là người giúp cho anh giải quyết mấy mụ giai như đĩa này. Nhỏ oang oang cái giọng vẹt đực của mình chửi chửi rửa rửa mấy mụ :

"Mấy chị thích anh tôi hay thích cái gì của anh tôi đấy hả?"

Mấy mụ ngó nghiêng từ trên xuống dưới của nhỏ nhìn quê quê nên nhếch mép khinh bỉ và chửi lại : " Kệ chúng tôi, cô cũng thích thì không có cửa đâu. Quê như cô mà đòi xứng sao?"

Nhỏ trề môi ra đốp đáp lại : " Quê còn hơn mấy chị nhảm lúc người ta say rượu lại ve vãn, tôi quê sao sánh được mấy người nhảy nhót thiếu vải siêu hạng được."

Có cô may ra mới thắng được cái miệng của nhỏ được chứ mấy mụ nhện tám, chín màu đó sao mà thắng nổi. Lũng thường nhận một vô nhục nhả mà bước đi , mồm không ngừng chửi rửa nhỏ, thế là sẽ phải tìm nhỏ rửa thù này. (Bắp : E là không trả được)

Giải quyết được chuyện nhỏ, nhỏ liền chuyển sang chuyện lớn đó là thuyết phục anh. Lấy một cốc nước lọc , nhỏ hất thẳng vào khuôn mặt điển trai đang đồ ngầu đó : " Tỉnh dậy đi anh Nam".

Đang ngủ trong cơn say nồng lại bị nước tạt vô mặt, anh lờ mờ mở mắt ra. Có lẽ, bây giờ anh cũng ý thức được chuyện và tỉnh táo hơn rồi, dĩ nhiên là nhờ cốc nước lọc miễn phí của nhỏ.

Thấy anh đã tỉnh và mặt cũng đỡ hơn, nhỏ thờ phờ một cái rồi kéo ghế vắt chân ngồi xuống : " Anh Nam nghe em nói này...."

Anh đang rất rất là là tỉnh táo , cũng vểnh tai lên mà nghe nhỏ nói.

" Em biết là anh rất yêu Nhi, nhưng Nhi đã đi rồi. Nếu anh cứ tiếp tục uống rượu sẽ làm Nhi buồn thêm đó, anh hãy nghe em ra nước ngoài du học để quên đi nỗi buồn này đi. Em không muốn anh như bây giờ đâu, Nhi trên thiên đường chắc chắn cũng thế..."

Anh lặng im một hồi. Nhớ lại một tuần trước anh đi chơi với cô vui vẻ như thế nào mà hôm nay đã phải chia tay cô. Có chẳng anh nên từ bỏ những kí ức tốt đẹp đó, kí ức buồn bã đó để mở ra những kí ức không có cô tồn tại.... Anh nên làm vậy...

Khi đi qua hết vệt sáng vàng, người cô bỗng dưng trôi lửng ngay trên bầu trời như có phép lạ xảy ra.

" Con bây giờ đang chỉ là một linh hồn thôi mà... có thể bay được đó. Giờ ta sẽ dẫn con đến thân xác con ở dưới kia"- vừa nói bà vừa chỉ tay xuống dưới.

Theo bàn tay cô ngẩng xuống dưới và làm cô thực sự bất ngờ. Đây... đây chính là ngôi nhà ấp ủ bao nhiêu yêu thương, đau khổ của cô. Thực sự cô đang ở thế giới hai năm về trước, cô vui lắm , vui vì sau hai năm cuối cùng cũng gặp được người thân của mình.

Cô được bà dẫn đến căn phòng nhỏ nhắn quen thuộc của cô. Bước vào cô hơi bất ngờ vì cô đang nằm ở đó, không một cử động. Lấy làm lạ cô bèn hỏi : " Thân thể con bị sao vậy?"

Thực là đau đầu với cô nàng đáng trí này. Thử hỏi linh hồn chưa nhập vào xác thì có sống như người được không cơ chứ. Đáng ra cô cũng không thể

sống lại được nữa nhưng bà đã cố gắng đưa cô về đúng thời điểm ngay sau khi cô bị trượt chân đập đầu vào đá và được đưa về nhà sơ cứu.

"Linh hồn con nhập vào xác thì nó sẽ trở lại bình thường. Thân xác này linh hồn vừa mới bị xuyên thủng nên con hãy nhập vào luôn đi"

Đã hiểu được sự việc, cô nghe theo lời bà nhập vào thân xác đó và cô bị chìm trong giấc ngủ....

[BẮp : Chương này có vẻ văn chương lủng củng]

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Giả Tạo

Khi cô tỉnh dậy, bà đã đi đâu rồi , bên quanh chiếc giường bé nhỏ đó chỉ còn mỗi cha, mẹ cô. Họ nhìn cô bằng ánh mắt trĩu nặng xót xa vô cùng

"Cha đã dặn con đừng nghịch ngợm nữa thì không? Lớn rồi chứ còn nhỏ nữa đâu cơ chứ..."- cha cô nghiêm nghị nói nhưng trong giọng nói đó vẫn còn chút yêu thương, chứng tỏ ông rất yêu quý cô con gái này.

"Thôi.. con nó mới tỉnh ông để nó yên một chút đi"- nói rồi bà quay sang cô : " Con có thấy sao trong người không?".

Cô cười toe toét , bảo cô hai năm không gặp cha, mẹ ruột của mình không nhớ sao được. Cô bò khỏi chiếc chăn nhảy lại ôm cha và mẹ cô và không ngừng reo lên vui sướng.

" Cái con bé này, mới chưa gặp mẹ có một ngày mà đã thế rồi sau này đi làm nương tử thì sao đây..."

Cô dụi dụi thương vào ngực mẹ mình : " Nếu con sắp đi rồi thì mẹ hãy để con như vậy một lúc được không?. Nước mắt cô đang bắt đầu chảy, nhưng lại chảy vào trong lòng. Cô biết rõ chỉ ít phút giây nữa thôi cô sẽ không còn bên cha, mẹ mình nữa rồi. Cô phải kìm nén xúc động này đến cao độ mới không để nước mắt tuôn ra...

Bước chân đến bên chiếc gương đồng , cô nhìn ra khuôn mặt quen thuộc hồi nào của mình , vẫn xinh đẹp, đáng yêu như thế... (Bắp : Tự kỉ a)

" Con xin lỗi cha...mẹ..."- trong đêm tĩnh lặng cô thốt ra mấy câu nhẹ nhàng mà xúc động đó. Bà từ từ xuất hiện trong làn khói trắng và bước đến bên cô : " Con có chắc là muốn về hiện đại không? Nếu đi sẽ không thể trở về được". Cô biết một khi lần này quay lại thế giới kia chắc chắn không còn về được đây nữa chứ nên quệt đi giọt nước mắt gạt đầu đồng ý theo đường dẫn lối của tình yêu.

Lần này cô trở về cũng phải xuyên qua vệt ánh sáng màu vàng chói đó và....

Theo đường lối cũ, cô ven theo đi đến trường . Bây giờ đúng là lúc trường tan giờ học và cô thấy nhỏ và nó đang đi cùng nhau ra đây. Cô vội chạy lại thật nhanh đứng trước mặt nó và nhỏ. Tưởng dọa được nhỏ và nó một cú sốc tim, ai nào ngờ đã không dọa được còn bị làm lơ.

Cô không hiểu ? Tại sao mình đang đứng ngay trước mặt sò sò mà nó và nhỏ không chạy lại ôm chầm lấy mình hay sợ sệt tưởng ma. Hay là nhỏ và nó không thích nó và chỉ muốn cô biến khỏi thế giới này. Đang định đưa tay lên mặt lau nước mắt cô bỗng dưng nhớ ra một chuyện là mình đang không ở trong thân xác của Vương Hàn Nhi thực sự của thế giới này mà đang ở trong thân xác của Vương Hàn Nhi nhưng ở thế giới cổ đại nên chuyện nó và nhỏ không hành động theo dự tính của cô là phải rồi. Thờ phụng một cái, may là cô kịp nhớ ra không có lẽ cô tưởng mình chẳng được ai yêu thương cả. Nhưng khoan, bây giờ khuôn mặt cô dù có xinh đẹp nhưng không giống khuôn mặt trước, liệu cô giải thích anh có chấp nhận không...

Đang trong dòng nghĩ ngợi cô nghe thấy :

" Nghe gì chưa? Công chúa của chúng ta mới chết mà thằng Nam lớp 11a8 đã đi luôn ra nước ngoài rồi. Nghe bảo có người yêu mới ở đó"- một đám con trai túm tụm đi cùng nhau xì xào.

Nghe được lời đó cô như bị sét đánh thẳng người. Anh...anh đi ra nước ngoài có người yêu mới ngay sau khi cô mất ư? Anh đâu là người như vậy? Cô chẳng tin lời mình vừa nghe là sự thật liền chạy lại chỗ tụi con trai dò la và kết quả cô nhận được là anh đúng đã ra nước ngoài và có người yêu mới.

Thầm khóc cho số phận đầy đau khổ của mình. Cô đã vượt qua cả ngàn năm để yêu anh, rồi xa cha mẹ ruột của mình để yêu anh mà nhận được cái gì kia chứ. Tất cả chỉ là sự giả tạo của anh thôi sao, chỉ là sự vĩ sắc đẹp mà nhún nhường thôi sao.... Cô thật hối hận vì đã đi tìm một con người như anh....

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Khởi Đầu Mới

* Bảy năm sau:

"Vy oi, hôm nay anh Nam có về không?" - nó phát ra giọng một thiếu nữ đã trưởng thành hơn nhiều.

Nghe nó hỏi mình, nhỏ quay ra nó : " Sao lại không về được chứ, hôm nay cũng là ngày của Nhi mà ..." - đến đây giọng nhỏ thoáng buồn. Nếu năm năm trước, cô không chết thì bây giờ có lẽ đã là chị dâu của nhỏ rồi, không ngờ...

" Tụi mình đi mua hoa đi. Nhi thích nhất là hoa hướng dương đó "

Nhỏ âm ỉ đặt chiếc cốc cafe xuống bàn rồi thanh toán tiền đi theo nó. Nhỏ và nó chọn lựa cách đi bộ cho khuấy khỏa, cũng đã lâu lắm rồi hai người mới gặp nhau từ ngày vào đại học còn anh thì trong năm năm đã du học xong và hôm nay sẽ trở về.

*Tại tiệm cafe vừa rồi...

" Nhi ! Ra xu dọn bàn hai cô gái vừa uống đi". Giọng nói của một người đàn bà đã cao trung cất lên gọi cô. Cô đang ở trong phòng rửa chén vọng ra "Dạ" rồi bước ra.

Lau xong chiếc bàn, cô cầm lấy hai cái tách vẫn còn cafe đặt lên khay. Đang định bước đi thì cô chợt nhìn thấy tờ giấy gì đó dưới bàn. Cúi người xuống, cô mở ra xem. Đến đây cô thật bất ngờ, trong tờ giấy đó ghi : " Ngày Nhi Mất" . Nếu chỉ có mỗi ba từ đó, cô thật không thể biết được tờ giấy đó chỉ mình và sẽ vất luôn vào sọt rác. Nhưng không, ở đó có thêm cả tấm ảnh của cô hồi năm năm trước.

Lúc này cô thật vui sướng biết bao, có người vẫn luôn nhớ cô cho dù con người khác của cô đã chết năm năm về trước.

Vội vơ lấy chiếc khay, cô nhanh chóng cời tạp dề ra và xin phép bà chủ nghỉ một buổi rồi đi về. Thật ra là không phải đi về mà cô bắt xe bus đi đến chỗ ba của mình...cũng đã sáu năm cô chưa tới đó rồi...

Nó và nhỏ cầm mỗi đứa trong tay một bó hoa hướng dương đã được xếp gọn gàng trong bọc giấy tiến vào nghĩa trang. Lúc chôn cất , mọi người đã thống nhất rằng sẽ để cô cạnh ba mình nên hôm nay mới phải chuẩn bị hai bó hoa như thế.

Đặt bó hoa xuống, nó và nhỏ lạy mấy cái rồi ngồi xỏm xuống nhặt cỏ quanh mộ. Cũng đã một năm rồi họ không tới đây được cũng chỉ vì vui đầu vào học và học. Mấy hôm trước tốt nghiệp đại học nên hai người đã liên lạc với nhau cùng đi thăm .

" Mày trên kia có cô đơn không? Riêng tao thì hạnh phúc lắm..." - Nói đến là y ngay rằng mắt nó đỏ hoe chực khóc , nhỏ cũng y chang như vậy. Trong sáu năm qua, nhỏ và nó vẫn đi học bình thường để cô gắng quên đi nỗi đau đó nhưng mà họ biết thời gian dài đó không làm kí ức kinh hoàng đó đi lãng đi được. Cô vẫn tồn tại trong tâm trí họ những kỉ niệm một thời đáng nhớ không thể quên.

Cô đang tung tăng cầm bó hoa cúc tiến vào nghĩa trang. Đến nơi cô ngạc nhiên hết sức khi thấy có hai người đang đứng trước mộ ba mình. Cô lấy làm lạ, ba cô không quen biết hai người trẻ như thế được có chăng cũng phải già già rồi. Tính tò mò làm cô không chịu được nên bước lại đó. Chưa kịp nhìn khuôn mặt hai người đó cô đã kịp nhìn được chiếc mộ bên cạnh là của thân xác cô lúc trước, trên đó còn có cả ảnh của cô. Lúc này, có lẽ cô cũng đã đoán được hai người đó là ai vội quay lại nấp vào bụi cây bên cạnh.

Sau một hồi , nó và nhỏ cũng tạm biệt cô và đi khỏi. Cô từ từ bước ra khỏi tùm cây đến chỗ đó...Lúc biết được đó là nó và nhỏ, cô đã rất vui mừng chỉ muốn chạy lại ôm thôi nhưng mà thân thể lại không cho phép làm chuyện đó.

[Bắp: Chương này viết nó cứ lặp từ hoài à. Bắp nhắc luôn là chương sẽ ra hơi muộn >.<]

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 33: Chạm Mặt

Trong bảy năm qua, anh luôn cố gắng học để quên đi những kỉ ức về cô...nhưng mà cố mãi cũng chẳng thể nào quên được. Nó như muốn anh nhớ mãi những kỉ niệm đó, không cho anh lãng mất nó mãi mãi và mãi mãi...

*****

Tại sân bay Tân Sơn Nhất có một người con trai đang thu hút rất nhiều phái nữ. Anh mang khuôn mặt thờ ơ, lạnh lùng lướt qua từng đàn con gái và bước lên xe oto. Nụ cười của anh đã chấm dứt ngay từ cái chết của cô và trở thành một con người lạnh lùng.

Bảy năm, đúng bảy năm anh đã không nhìn thấy nơi này rồi. Bảy năm anh chưa đến thăm cô lần nào, cứ đến ngày này anh chỉ gợn ghề một mình đi uống rượu. Những kỉ ức đẹp đẽ đó tưởng chừng không thể quên nhưng nó làm anh ngỡ chỉ xảy ra ngày hôm qua.

Tiếng xe oto êm dịu trong con đường cao tốc. Anh đang bộc lộ một tâm trạng khó tả khiến người ta tò mò, ngay cả tài xế còn run cầm cập trước thái độ của anh. Anh cho xe dừng lại một cửa tiệm hoa lớn và chọn mua một bó hoa hướng dương. Dù chỉ là từng chi tiết nhỏ cô thích anh đều biết hết nên dĩ nhiên loài hoa cô thích anh là hiểu rõ.

Đúng là có tiền là có tất cả. Anh chỉ vung ví ra một phát là đường dài từ sân bay đến nghĩa trang cũng nhanh chóng. Anh cầm bó hoa tiến thẳng vào...

Sau khi nhặt cỏ cho ba mình xong, cô phúi quần rồi xách túi bước đi...

Hai người đều có chung một số phận, một duyên phận, sợi dây gắn kết dù đã xa nhau thì cũng phải có lần chạm mặt nhau. Hai đôi mắt cô và anh cùng nhìn thẳng vào nhau, tìm bóng len lỏi đâu đó sự ấm áp, đôi chút quen thuộc.

Anh cảm thấy rất lạ khi nhìn thấy. Nó cho anh một giây như trở về con người trước kia và đôi chút quen thuộc từ cô gái đó. (Bắp: @@)

Cô cũng chẳng khác anh là mấy, con tim tự dưng nhói lên một hồi và sự quen thuộc từ người con trai kia.

Khi đã bước qua nhau, hai người cùng cảm giác như đã vượt mặt đi thứ gì đó và không chần chừ ngược đầu lại. Do hai người không quen, không biết nên khi cùng quay lại bất gặp đối phương như vậy liền đỏ mặt lên rồi chạy vụt mất.

Anh đứng yên một hồi rồi trở lại khuôn mặt thờ ơ đi tiếp vào nghĩa trang. Dừng chân lại nơi người con gái anh yêu đặt chân, anh đứng im đưa mắt nhìn một hồi thật dài mà chẳng biết trong đầu đang nghĩ thứ gì.

Nước mắt của anh lại một lần nữa đổ lệ, nhưng lại chảy ngược vào bên trong. Anh không dám tin người đang nằm trên trước mắt mình là cô. Trong suốt những thời gian dài đó, anh luôn quở trách mình tại sao lúc đó người bị rấn cần không phải là mình mà là cô kia chứ...

*****

Trong bảy năm qua, cô đã từ bỏ nơi chôn dấu những kỉ niệm đó và rời sang chỗ khác tiếp tục học. Cô thi vào trường Đại học ***** và trong suốt thời gian đó phải đi làm thuê mới đủ trải trang cuộc sống của mình. Mới đây thôi, cô đã tốt nghiệp và chuẩn bị đi xin việc.

Số cô may sao lại đó được mấy bà cô nhà giàu hay ghé quán giới thiệu cho cô một công ti đang tuyển nhân viên mà lương rõ chi là cao. Cô mới tốt nghiệp cái mà đã có người giới thiệu việc ngay thì còn gì là không vui mừng cơ chứ, suốt buổi hôm đó cô cảm ơn mọi người riu ra riu rít như mấy con chim non đang tập hót.

Cô đã nghĩ đến việc là sẽ không bao giờ gặp lại những người đã mang đến cho cô cuộc sống như vậy nữa mà bây giờ ngày nào cô cũng phải bắt gặp. Vâng, chính xác nhỏ và nó cũng làm trong một công ti với cô.

Chiều hôm qua lúc đi phỏng vấn cô không thấy nhỏ và nó mà hôm nay đi làm tự dưng lại lòi đâu ra thêm hai người, đã vậy còn rõ quen nữa chứ. Chưa hết, nó làm việc chung thì đã chẳng nói nữa làm gì mà bây giờ phải làm cùng trong một văn phòng, cùng bàn luôn mới sợ. Nhỏ thì cũng chẳng kém, cũng làm cùng trong một văn phòng nhưng là trưởng phòng còn cô và nó chỉ là một nhân viên.

Nó vẫn là một đứa hài hước, năng động, giỏi giao tiếp nên cô mới đặt chân xuống bàn cái là nó đã bắt tay xin làm quen luôn. Cô chẳng lạ gì cái tính của nó cả nên vui vẻ bắt tay giới thiệu về mình:”Mình tên Nhi, mong bạn giúp đỡ“.

Nghe đến cái tên “Nhi” nó tự dưng giật mình một cái rồi hỏi cô:”Họ tên đầy đủ của Nhi là gì?”

Cô suy nghĩ một hồi, chẳng biết khi cô nói ra cả họ tên đầy đủ của mình thì nó có sao sao không nhi.”Tên đầy đủ của mình là Vương Hàn Nhi”.

“CHOANG”- nghe cô nói, chiếc cốc trong tay nó tự dưng rơi xuống đất và kêu lên tiếng vỡ chói tai.

Ngay sau khi tiếng đồ vỡ, lại đến một tiếng “bịch” của xấp giấy gì đó phát ra từ bàn trưởng phòng.

Không phải là nhỏ nghe được cô nói mà là vì tập hồ sơ của cô. Nhỏ chỉ định nhìn thoáng qua tên trước để làm quen, ai ngờ khi dở tập hồ sơ cuối cùng ra, nó hiện ngay dòng chữ rõ to:”Họ tên Vương Hàn Nhi”.

Nhỏ không chân chừ đứng bật dậy khỏi ghế :” Cho hỏi ai tên Vương Hàn Nhi”.

Cô còn đang giật mình trước cái cốc vỡ của nó thì lại bị nhỏ hù một phen. Cứ tưởng khi nó và nhỏ biết được tên mình cùng lắm chỉ giật mình một cái ai ngờ lại phản xạ kinh như vậy. Đúng là chuyện cô không ngờ tới được...

[Bắp: Đạo này Bắp không onl được nên sẽ ra chương muộn cho đến khi qua 15-8]

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Bất Ngờ

Bỏ mặc nó đang ngẩn tò he bên cạnh. Cô đứng dậy khỏi ghế , nhìn thẳng vào mặt nhỏ nói mà trong lòng rõ là đang cắn răng cắn lợi, vì sao? Rất đơn giản , là vì ...(Bắp: Đọc lời thoại sẽ biết)

"Em tên Vương Hàn Nhi, thừa trưởng phòng" - Vâng, lúc trước nhỏ còn gọi nhún nhường cô mà giờ đây cô phải hạ thấp mình xuống mấy bậc.

Nhận biết được nhân vật chính, nhỏ đưa đôi mắt kinh ngạc nhìn cô. Sau một hồi dò la, suy xét cuối cùng cũng rút ra được một kết luận là chả giống cái gì hết ,ngoài cái tên và độ tuổi ,kể cả...giới tính.

"Được rồi ngồi xuống đi"- Nhỏ tìm ra được đáp án rồi nên cho cô ngồi xuống đấu chiến với nó.

Nó cũng đã khá hơn nhiều rồi , cơ mà khi cô ngồi xuống cái là y như rằng vạ cái vai cô lại hỏi :” Nhi, có phải là mày không?”.

Chỉ một xúu,một xúu nữa thôi là cô sẽ ngắt ngay cho mà coi. Nó đặt lên vai thôi thì sẽ không sao nhưng nó còn tặng thêm mấy chục cái lắc làm cho đầu cô cứ quay vòng tròn như trái đất quay, may sao đến giây chót nó lại dừng lại.

Cô tát hai cái vào mặt mình trấn tĩnh lại rồi nhìn nó :” Xin lỗi, mình không quen bạn từ trước"- Nói ra câu này, cô cũng phải dặn lòng mình biết bao. Cái đứa bạn thân nhất của mình đang ở đây mà không nhận thì nói gì nữa cơ chứ...

Đôi mắt nó hiện lên một nét buồn rầu. Cứ tưởng đó là cô nhưng xem ra không phải rồi. Đúng rồi, cô đã chết bảy năm về trước rồi cơ mà, bây giờ sao sống lại được cơ chứ....đúng là một phút nông nổi mà.

" Xin lỗi, mình làm người. Tại Nhi giống tên một người bạn của mình cho nên..."

"Không sao đâu mà..."- Nó thậm chí đã nhận đúng người rồi mà cô phải cắn răng nghiền lợi mãi mới nén được lại trong lòng cái cảm giác đau đớn này.

*****

" Tất cả tập chung "- Sau một tiếng bắt đầu làm việc buổi đầu tiên (thật ra chỉ là ngồi nói chuyện) thì nhỏ đứng dậy vỗ tay mấy cái rồi hợp mặt mọi người lại.

Phòng làm việc có một trưởng phòng , sáu nhân viên làm trong công ty PNK ngành marketing. Lúc chọn thi trường đại học, cô đã được mọi người khuyên bảo nên chọn ngành này do cô vốn dĩ có khiếu ăn nói giỏi nên bây giờ cô thầm cảm ơn tất cả những người đó đã dẫn cô đến tới đây để gặp được lại nhỏ, nó . (Bắp: Còn hai người nữa cơ mà - -)

Sáu nhân viên khi nghe hiệu lệnh đều dừng cuộc nói chuyện lại , đứng dậy tiến về phía bàn họp. Nhỏ cứ tí ta tí tách nội quy rồi đến cách làm việc , sau chót giới thiệu thêm rằng :” Giám đốc mới nghỉ hưu, sẽ có người về thay thế vào ngày mai, nếu có ai thắc mắc vì sao tất cả các phòng khác đang chuẩn bị đón vị giám đốc này còn phòng chúng ta thì miễn thì tôi sẽ giải thích sau. Kết thúc, mọi người về được rồi"- Sau khi nói một tràng, cô mới được đuổi chân, ườn cô mà nghỉ.

Quay trở lại chỗ làm việc, cô sắp xếp lại đồ đạc xong xuôi rồi bước chân đi về. Đang đi thì nó kéo tay cô lại :” Nhi cho Hồng đi chung với nha" . Suy nghĩ một hồi thấy cũng không có vấn đề gì nên cô gật đầu cho qua. Chưa hết ở đó, nhỏ cũng í ới gọi theo đòi đi theo cùng.

"Trưởng phòng cũng đi đường này a "- mặc dù cô vừa nói vừa cười nhưng trông nó méo xệch hết cả hai quai hàm . Nhỏ làm điệu mặt trẻ con quay sang cô :”Không . Thích thì đi theo thôi. Mà lần sau nếu không còn trong công ti cứ gọi Vy là được rồi".

Cô và nó nghe xong sít nữa là ngã luôn ra đường. Cô vốn dĩ tiếc tiền nên đi bộ , tưởng hai người kia cùng đường hỏi vậy cho nó sôi nổi. Ai ngờ đi được ba ki-lô-mét rồi nhận được kết quả như vậy đây, nói xem có ngã không cơ chứ khéo ngã luôn chứ chẳng chơi.

"Mày làm sao đấy Vy. Đi được dài dài rồi mới lên tiếng, có bị mất dây thần kinh không đấy." - nó ngồi xem phim xong xuôi rồi lên tiếng trách nhỏ.

"Vớ vẩn. Vy mới đi khám tổng quát từ trên xuống dưới có sao đâu" - vẫn là cái tính trẻ con, ngây thơ hồi nào. Nó nói vậy nhưng nghĩa khác mà nhỏ không hiểu một tí một tẹo nào thâm thía vô cái óc bé tí tẹo chưa bằng nổi cái hạt nho của mình.

"Thôi trường phòng bắt xe về đi, cũng đã khá xa rồi, không nhanh trời tối mất..." - cô phải nhảy bổ trắng ra khuyên can nếu không muốn xảy ra chiến tranh thế giới giữa hai bà cô này.

Nhỏ vẫn ngây thơ tạm biệt hai người kia rồi bắt xe đi về. Bây giờ trên đường via hè chỉ còn lại hai người. Cô không nói gì nữa mà tiếp tục đi, nó thì cũng chả nói gì nữa mà đi theo sau cô. Nó đang nghĩ về chuyện gì mà mặt trông khó xử lắm, cứ cau mày hoài.

Thật ra khi được đi chung với cô, nó tự dung có một cảm giác quen thuộc đâu đó mà không thể nhớ nổi. Nó cũng đang liên tưởng đến con bạn thân nhưng bị dập tắt ngay sau một giây, vì nó biết bạn nó đã chết bảy năm rồi. Nếu còn sống thì đã sớm đến tìm chứ không phải bây giờ....nhưng sao cái cảm giác đó cứ quanh quẩn mãi khi cô ở bên nó chứ.

"Mà Hồng ơi. Nhà Hồng cũng ở chỗ này à?" - đang trong dòng suy nghĩ mông dung nó lại bị lời nói của cô làm giật bắn cả mình. Ngược mặt lên, nó ậm à ậm ừ : "Hả...à...ừ ...nhà tớ ở đường XXX"

Má ơi, nghe xong cô cũng sít ngã một lần nữa. Lí do thì rất củ chuối, nhà nó lại ở ngay cạnh công ti mới chết chứ. Tính ra nó đã đi bộ mấy cây số bỏ công rồi, còn đáng trách hơn cả nhỏ nữa.

"Tao xin mày đấy, mày còn đứt nhiều dây thần kinh hơn cả Vy"

Nó phồng má, mặt đỏ lên, dậm chân bình bịch đưa tay ra vẫy xe rồi chạy đi luôn. Cô chỉ còn biết thở dài một cái rồi đi tiếp....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Buổi Sáng Ngày Thứ Hai Đi Làm

Lời nói đầu : Không thích cho lè tè ra nữa nên chuyển chương mới luôn....

Quạ quạ quạ quạ...

Bây giờ sáng ngày thứ hai mà cô phải đi làm. Tưởng rằng cái giờ này là tất cả mọi người đến tuổi đi làm đang ở trên xe hay đi bộ nhưng không cô một mình chơi chọi một kiểu, đó chính là...ngủ. Cái tính mê ngủ của cô từ hồi bé xui đến tận bây giờ vẫn không sửa được, nào là cái chuyện khó như chăm làm, bót nghịch, chăm học nó tiến bộ nhưng cái từ ngủ nó mãi không cho cô vuron lên một tí nào hết. Mấy năm đi học là bằng đấy ngày đến muộn phải bị phạt, à không có một ngày trong tuần cô không bị phạt đó chính là ngày chủ nhật.

Nằm ngủ lăn qua lăn lại trên chiếc giường nhỏ nhắn mà cuối cùng cô cũng được đánh thức bởi cú ngã đập mông từ giường an tọa xuống đất. Sức bật của lò xo bây giờ có thể bằng sức nhảy từ đất lên trên của cô rồi đó. Hai tay xoa xoa mông vừa nhảy lên không ngừng than trời than đất sao mà ngày nào cũng bị như vậy thể....(Bắp ...)

Tưởng rằng khi mông đã giảm đau thì có thể nhảy lên giường ngủ tiếp một giấc nhưng ông trời không thương cô rồi. Chiếc đồng hồ to tướng chỉ số 7h10' làm cô như không tin vào mắt mình. Giật giật hai khòe mắt tiếp đến là căng tròn ra, thật sự cô không thể nào tin được cái mình đang nhìn thấy, kết quả cho việc chợp mấy lần là : "MÁ OIIIIIIIIIIIIIIIIII !!!"

Nhanh chóng dùng chân bật tung cái cánh cửa vệ sinh ra. Cô phóng vèo một cái vô và đóng cửa lại một cách nhanh chóng như tên lửa bay, vệ sinh cá nhân, mặc đồng phục công sở xong xuôi cô từ từ bước ra khỏi căn phòng như một người phụ nữ đã trưởng thành. Đừng có ai mà nhìn về bề ngoài của cô mà đánh giá con người bên trong, nếu chưa biết hết mà đã phán một câu khen ngợi thì coi như đã sập bẫy của cô không cần lưới luôn rồi. Nói ngay đến hôm mua bộ đồng phục công sở, mọi người khác thì cần rằng cần lợi móc trong túi ra tờ năm trăm nghìn mới toanh đưa cho cô trợ lí còn cô thì về mặt vui mừng mồm phát ra đưa luôn tờ bạc mà không có biểu lộ cảm giác buồn tủi nào mà trong lòng núi lửa đang tung hoành ác liệt thể sẽ tiết kiệm tiền đi xe một tháng để lấy lại vốn 500k.

Ngắm lại mình trong gương lại một lần, cô nhanh chóng vớ lấy chiếc túi xách rồi ba cẳng chạy ra ngoài nhưng vô tình lại đánh rơi mất một thứ mà cô cho nó là quan trọng nhất.

*****

Đã quyết tâm là sẽ tiết kiệm lại 500k nên sẽ đi bộ để cho đỡ tốn tiền xe nhưng giờ đây nó đã quá muộn để cho cô có khả năng chịu để xe đi rồi. Tay cô nắm thành quyền rũ cái đồng hồ chết tiệt sao không gọi cô dậy rồi đưa tay vẫy vẫy chiếc xe taxi đến thẳng công ti. Thời gian còn rất ngắn liệu chỉ trong năm phút cô có tới kịp công ti?

"Bác nhanh lên cho cháu một tí được không? Cháu sắp muộn giờ làm rồi" - ngồi đằng sau xe vừa nhìn cái đồng hồ đeo bên tay, đùi thì cứ rung rung một cách lo sợ, chả biết hôm nay ngày giám đốc mới về đến muộn có bị đuổi việc không? Người tài xế có vẻ hiểu được nỗi khổ của cô nên cũng rồ ga phóng một cách nhanh nhất có thể.

"4'30s" - thời gian đi xe taxi chỉ có từng ấy. Thế là chỉ còn đúng 30s nữa thôi sẽ vào giờ làm mà đường còn rõ chi dài kéo tận từ cửa công ti lên tận phòng marketing cơ mà, huống chi cái công ti này lớn lắm rồi mà còn phải chạy bộ bảo sao không lo lắng cơ chứ. Hít một hơi thật dài xong thở ra, cô nhanh chóng lấy sức chạy một cách nhanh chóng như vận động viên maratong nhanh nhất thế giới lên phòng làm việc. Mọi người đứng trước cửa phòng đợi phẩm chuyện trong những giây cuối mà khi cô đi qua khi nào mà còn chẳng biết, họ chỉ loáng thoáng tưởng như làn gió nhẹ vừa lướt qua một cách nhanh chóng rồi đi qua mà thôi.

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Quá Khứ Ùa Về

Chạy kịp vào phòng làm việc, cô thở hồng hộc, mặt đỏ tía tái lên. Nó từ chỗ bàn thấy lạ liền cầm lấy tách cafe quay sang chỗ bàn cô đặt xuống. Cái cốc nước nó vừa bỏ tiền ra mà chưa kịp uống tí gì đã phải chuyển chủ từ giây phút đó. Cho dù cô có mệt tới đâu, ghét cafe đi chăng nữa nếu đó là đồ miễn phí thì tội gì mà không nhận. Bàn tay run run đưa lấy chiếc cốc nước uống soàn soạt.

"Có chuyện gì mà mới sáng sớm đã thở hồng hộc vậy Nhi" - thấy cô đã uống nước và đỡ hơn chút nó liền hỏi thăm. Cô ực hực nước đắng trong miệng, phát ra lời nói mang chút hơi nóng: "Ngủ quên nên sáng sớm phải chạy thể dục".

Miệng nó phồng lên, cố gắng không cho mình cười. Lời cô nói làm nó buồn cười không thể tả nổi, đứng rồi nó tự dưng cũng nhận ra rằng cô có thêm một điểm giống con bạn thân của mình đó chính là "hay ngủ".

Tự dưng cánh cửa phòng bị ai đó mở tung ra và một người phụ nữ bước vào cũng thở hồng hộc không ra hơi. Lí do à, nghe đây...

"Mọi người ơi...Nghe nói giám đốc mới về đẹp trai lắm. Đang ở phòng bên dưới, chuẩn bị lên phòng chúng ta đây<3" - Tiếng nói của Lan, một đứa con gái chuyên đi hót lẻo, hóng chuyện chuyên nghiệp.

Lời nói của Lan làm nó và cô yếu xìu. Tưởng rằng có tin gì hot lắm cơ, ai ngờ là tin đẹp với chả trai, chuyện gì chứ cô đã bị tính ghét đám con trai đẹp rồi tất cả đều từ anh mà ra cả. Còn nó thì sao? Nó thì đơn giản là vì đang sở hữu bên cạnh mình thằng con trai cũng phải đẹp lắm rồi đâu cần đến người thứ hai nữa cho nặng đời.

Có vẻ như cái phòng marketing này cũng không hám trai đẹp cho lắm. Cái tin tưởng rằng sẽ làm động bọn con gái ở đây nhưng mà chả ai chú ý đến hết. Nó và cô cũng thầm cảm ơn trời đã cho mình làm việc với những con người như vậy.

Tiếp theo cánh cửa đón tiếp một người nữa, đó chính là...là....

"Mọi người trở lại bàn tôi. Giám đốc sắp đến" - nhỏ bước chân nhanh từ cánh cửa đến thẳng chỗ bàn mình mà vừa đi vừa nói.

Sáu nhân viên nghe lệnh sắp xếp lại đồ đạc rồi trở về chỗ ghế họp và chỉnh chu lại quần áo theo yêu cầu của cô trưởng phòng nhỏ.

Mấy phút sau, tiếng giày vang rộ lên ngoài hành lang, rồi đến tiếng "cạch" mở cửa. Một người con trai đẹp toàn diện có hơi chút lạnh phát ra trông rất giống một người thành đạt. Nhỏ bật dậy khỏi ghế vọng lớn ra cánh cửa: "Hai, em nè". Anh nghe thấy tiếng của đứa em gái mình liền nhìn sang bên phát ra tiếng nói. Anh nhú mày cái rồi bước tới chỗ bàn.

"Đây là giám đốc mới của công ti chúng ta tên là Hoàng Khánh Nam và cũng là anh trai của tôi" - nhỏ kéo anh lại bên cạnh mình rồi trịnh trọng tuyên bố. Cái lời nói này chẳng khác gì lời nói lúc nhỏ giới thiệu anh chính là vị hôn phu.

Nghe đến câu nói của nhỏ, một mảng kí ức đau đớn, vui buồn ùa về trước mắt cô. Cô không tin vào những điều mình đang nghe thấy và đang nhìn thấy. Người con trai cô yêu sâu đậm đã từ bỏ cô sau một loáng đang ở ngay trước mặt mình, cô hận, hận không thể phơi bày thân phận của mình ra để trừng trị anh. Cô không cam tâm điều đó, điều mà cô tưởng rằng sẽ chôn vùi nó nhưng sự xuất hiện của anh đã làm điều đó không thực hiện được.

Ngồi dưới chiếc ghế mà người cô đang đau lên từng hồi, tay giấu dưới chiếc găm bàn nắm chặt hiện lên từng vết găm xanh. Bỗng cô lại phát hiện ra một chuyện nữa đó chính là anh và cô đã gặp nhau ở nghĩa trang lúc cô đi thăm cha mình. Bây giờ đâu cô lại hiện lên một câu hỏi là tại sao anh lại có mặt ở

đó nhỉ???

Anh dùng tay mình đẩy nhẹ tay nhỏ ra khỏi người mình rồi nói giọng lãnh lẽo :'' Tôi là giám đốc mới của công ti.Tôi mong mọi người tích cực làm việc hơn nữa". - nói rồi anh xem xét qua từng người , đến chỗ góc khuất anh nhìn thấy nó đang nở nụ cười với mình. Chẳng có gì lạ anh xem tiếp đến người tiếp theo, đến đây anh hơi ngạc nhiên và...

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Gặp Lại Hấn

Chẳng có gì lạ anh xem tiếp đến người tiếp theo, đến đây anh hơi ngạc nhiên và sốc. Tại sao , lí do rất đơn giản, là vì anh đã nhìn thấy cô . Nhưng không phải ngạc nhiên do khuôn mặt là do lúc anh đang lia mắt nhìn thì không may chiếc ghế cô ngồi trượt một cái làm cô lăn đùng xuống đất nên anh cũng chưa kịp nhìn được khuôn mặt của cô cả.Lần thứ hai trong ngày cô phải chịu quả đập mông rồi, nó có cảm giác rất là đau, đau một cách kinh khủng

Nhỏ thấy cô ngã có vẻ đau điếng nên bảo anh sang phòng khác làm quen với mọi người đi còn mình thì chạy lại chỗ cô xem như thế nào. Anh nhìn người con gái đang quay lưng về phía mình một chút rồi quay lưng đi, đầu đó lại mất mát chút gì trong tim anh.

" Nhi có sao không"- nó và nhỏ ngồi xuống bên cạnh cô đồng thanh hỏi thăm một cách ân cần. Nói xong một câu đồng thanh, hai người quay sang nhìn nhau rồi cười một cái.

Cô tức rồi nha, mình đang bị đau ê ẩm cái mông như vậy mà nhỏ và nó vẫn nhìn nhau mà cười được. Bộ thích cười trên nỗi đau của người ta quá sao. Nghĩ thế rồi cô đáp trả lại bằng giọng nói chua chát :'' Không sao. Cảm ơn" - nói xong cô vừa cảm mông mình mà đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Mở vòi nước cô tạt vào mặt mình một lần nước. Cảm giác trong người đã đỡ nóng hơn rồi, cô ngấm mình trong gương lần nữa rồi bước ra ngoài.

Giờ cô mới để ý kĩ được cái công ti này, nó rộng và thật rộng mà nó đẹp và thật đẹp. Cô không ngờ được người sở hữu cái công ti bự trác này lại là anh cơ đấy. Đang ngó ngang , ngó dọc xem xét thì cô vô tình đụng trúng vào một người...

"Xin lỗi. Tôi không chú ý"- nếu như là bảy năm trước lời nói này để cô nói ra e là rất khó nhưng bây giờ cô đã thay đổi rồi mà. Đáp lại là giọng của một người con trai mà cô cho là quen thuộc :'' Không sao. Tôi không để ý chuyện đó đâu."

Ngước mặt lên nhìn, đập vào mắt cô chính là hình ảnh của anh Kiệt . Đầu óc cô bây giờ lung tung tung phèng, tại sao khuôn mặt của hắn không thay đổi gì mà khuôn mặt của anh lại thay đổi đến nỗi cô không thể nhận ra, đến khi nhỏ giới thiệu cô mới biết được cơ chứ.

Do cô vừa nhìn hắn mà nói chung cũng chẳng phải là nhìn vì chỉ là đang nghĩ mấy chuyện kia thôi bằng ánh mắt kiểu đưa tình làm hắn tưởng là cô có cảm tình với mình, lúng túng quá hắn liền nói ra câu :'' Xin lỗi tôi có vợ rồi".

Lời nói của hắn làm cô quay trở lại với thực tế. Nuốt xong được câu nói vừa xong, cô trợn tròn mắt lên, mồm há hốc ra. Cái biểu hiện đó của cô càng làm cho hắn tưởng rằng cô đang hụt hẫng và ngạc nhiên khi biết mình đã có vợ. (Bắp :- _ -)

Cái suy nghĩ vừa rồi của hắn bị chấm dứt ngay sau khi cô tặng cho anh một...cái tát và lời tuyên bố đồng dạng rằng :'' Anh bị ATSM hả? Bộ trên đời này thiếu đàn ông hay sao mà anh có vợ rồi tôi phải hỏi hận. Mà không phải tôi thích anh đâu, còn khuya nhá...NHÁÁÁ!!!"

Từ "nhá" cuối cô dùng giọng sur từ Hà Đông làm hắn giật bắn mình tưởng tai mình sắp bị điếc nữa cơ. Có lẽ, hắn nghĩ lại đã bị ảo tưởng quá rồi. Người ta còn chưa nói gì mình tự dưng nói ra, nói chẳng mình mới là kẻ vô duyên. Hắn cốc vào đầu mình một cái, cái trí thông minh cao đâu rồi việc đơn giản này mà mày cũng không nghĩ ra được cơ à, còn gì xứng đáng là giám đốc một công ti nữa chứ???

Tự mắng chửi mình xong một trận, hắn luống cuống xin lỗi cô. May sao cô đã từng nợ ân huệ của hắn bảy năm về trước nên tha cho hắn một quả nhưng trong lòng vẫn đang còn tức lắm. Sực nhớ ra là hắn vừa nói là mình có vợ? Vậy vợ của hắn là ai. Nhớ lúc trước nó bảo hắn và nó là một cặp mà nó thì chưa có kết hôn. Vậy....

Người cô bị nóng lên rồi chạy đi một mạch bỏ lại hắn đằng sau không hiểu tự dưng có chuyện gì xảy ra hết...

Chạy một mạch đến cửa, cô đang chuẩn bị dùng tay mở cửa phòng ra thì đầu bỗng dừng linh hoạt một điều :'' Khoan, bây giờ mình có là thân phận của Vương Hàn Nhi kia đâu. Tự dưng xồng xộc vào nói mấy câu vô lí như thế thì toi chết"- nghĩ thế rồi cô vội kít phanh gấp lại trước cửa. Sau một hồi nát óc cuối cùng cũng nghĩ ra được lời nói để mà dò la và mở cửa đi vào.

Vừa bước vô cô bị nó và nhỏ xúm xít lại xin lỗi rồi hỏi còn đau không. Chính cô cũng còn chả biết mình hét đau bao giờ nữa là...

"Nhi không sao đâu. Mọi người không phải lo"- nói xong cô bước chân lại chỗ bàn làm việc của mình. Nó thấy cô đi cũng bước đi theo. Thấy nó đã đặt mộng xuống ghế, cô quay sang hỏi nó : " Hồng đã có người yêu chưa?"

Bị hỏi cung, nó vô tư trả lời : " Có rồi. Người yêu mình đẹp trai lắm nha "

Cô mừng cho nó khi nghe xong câu trả lời đầu. Đến câu hỏi thứ hai : " Yêu nhau được lâu chưa?". Nó tiếp tục vô tư trả lời : " Rồi, hơn bảy năm ". Nghe xong câu này, người cô hồi hộp vô cùng , thời điểm nó và hân là người yêu của nhau cũng đúng bảy năm về trước. Chỉ còn một câu hỏi nữa thôi là cô xác minh được rồi : " Vậy người đó tên gì?" . Tưởng rằng nó vẫn cứ vô tư mà trả lời, ai ngờ nó nhũn mày ra vẻ giận dỗi : " Sao Nhi hỏi lắm về Hồng thế? Để Hồng hỏi Nhi đã chứ".

Cô tự dưng bị cụt hứng, ịu xịu lên. Âm ừ cho qua để nó hỏi một câu rồi mình hỏi lại vậy. Vẫn lại chữ "tưởng rằng", cô tưởng là nó hỏi câu gì dễ để trả lời ai ngờ nó lại hỏi câu làm nổi buồn trong lòng cô bị khơi dậy một lần nữa : " Nhi có người yêu chưa?".

Đáp trả lại lời của cô bằng khuôn mặt như bánh bao chiều. Nó tự dưng cảm thấy mình đã nói điều đó làm cô buồn vội vàng xin lỗi và trả lời rằng : " Người yêu của Hồng tên là Kiệt. Đây Hồng trả lời rồi đây, Nhi đừng buồn nữa nha ".

Đang buồn mà nghe đến tên "Kiệt" , cô quay ngót 180 độ, mặt cười tí ta tí toét . Điều cười này nó lại cảm nhận được có chút giống giống nét cười của con bạn thân mình..

*****

Ngồi trong phòng làm việc một mình, hân tự dưng nhớ đến cái hôm gặp cô gái nọ và hôm nay tại văn phòng cô em mình. Anh có cảm giác như hình bóng cô đang quanh quẩn đâu đó thì phải?

Đây , biết ngay mà, cứ khi anh đang nghĩ chuyện này chuyện nọ lại có người phá đám và người đó chính là hân. Hân mở cửa rồi bước vào mang khuôn mặt tươi cười, vừa đến bàn anh là : " Chào chàng giám đốc trẻ. Mới về nước mạnh khỏe chứ?"

Anh xua tan đi cái ý nghĩ kia và cũng tươi cười đáp lại hân : " Đây cũng xin chào chàng giám đốc trẻ"

Hai người bắt tay nhau rồi cùng hàn huyên lại tình cũ... (Bắp: Đừng liên tưởng sâu xa nhá mn - _... Chương này cho dài dài ra chút bù lại mấy chương kia hơi ngắn :))

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Trả Thù

"Nhi ơi, xuống căn-tin không?" - sau một buổi làm việc , nó vịn tay vịn chân "răng rắc" rồi ưỡ ể gọi cô.

Nghe có người gọi mình, cô bất giác mở mắt. Tưởng rằng vẫn theo thói cũ là đang học bị cô giáo gọi nên cô bật dậy kêu to : " Em xin lỗi, em sẽ không ngủ gật nữa đâu ạ. Cô tha cho em" - vừa nói cô vừa làm mấy cái hành động kiểu như là trẻ con chà ra đáng thiếu nữ hai mươi tư tuổi một tí gì. Trò "lố" này được sáu cặp mắt gồm năm nhân viên và nhò bắt được và tặng ngay cho họ một bộ phim hài không cần đĩa cũng bật cười râm ran khắp phòng.

Nhận thấy có gì đó không đúng, cô dần dần mở to cặp mắt của mình. Chao ôi! Đập vào mắt cô chính là cảnh tượng mà cô không thể tưởng tượng được. Mặc dù đang mặc váy công sở nhưng mấy người kia cứ bò sài ra đất mà ôm bụng . Cô thắc mắc là tại sao tất cả đều vừa ôm bụng vừa cười đến nỗi sắp rớt luôn cả nước mắt. Mãi sau cái óc cô mới linh hoạt được và....

"AAAAAAAAAAAAA....."

*****

"Ha ha ha ha"- nó đang đi cùng cô trong thang máy yên lành thì tự dưng nhớ lại chuyện ban nãy mà bật cười thành tiếng

" Thôi ngay nếu không muốn ăn trưa"- cô hằm hè quay sang bên nó , giọng chua chanh nói.

Mũi nó đỏ lên và phồng ra ép cho không cười dạ ran cô gật đầu lia lia, nhưng...chỉ được một quãng mũi nó đã đỏ lừ lên như chàng hề, phồng to như trái bóng bay, kết quả là phát ra một tiếng " bùm " sau đó phát ra một tràng cười "ha ha".

Cô vò đầu , bứt tóc mình rồi đi ra luôn khỏi thang máy để nó cứ chạy theo mà van xin vô ích..

Từ lúc ở trong văn phòng tới giờ cô bị bao nhiêu là phiền toái rồi. Không phải nói là cả ngày hôm nay chứ, liệt kê ra có mà đầy. Hơn nữa cái người mà cô thầm chán ghét tự dưng xuất hiện trước mặt cô, thật đúng là hết chỗ nói mà. Thứ 3 ngày 18 - cô ngằm cứ đến ngày này phải ăn chay, đuổi chó mới được, không đen như con mèo hen mắt.

Gọi một suất ăn, cô cầm xìa xúc com xúc một thìa to tướng bỏ vào mồm. Miệng cô nhai nhóm nhém mà không cần thức ăn làm mọi người khác cứ tưởng là cô đang ăn kiêng, nhưng ai mà ngờ được khi cô ăn xong hết đĩa com những thức ăn còn lại cô dùng túi bọc hết lại và xách về văn phòng . (Bắp : @@)

Chính tác giả đây còn tưởng rằng là cô định mang về văn phòng rồi ăn nhưng đã sai. Cô xách cái túi về văn phòng xong thấy có vẻ mọi thức ăn từ rau cho đến thịt tất cả đều đã trộn lẫn với nhau tươm tất rồi, cô cười khà khà mấy tiếng bước đến chỗ bàn của mình. Thấy không có ai ở văn phòng, cô yên tâm đặt túi thức ăn nào nhoeét đó ở một chỗ , lòi trong túi ra chiếc điện thoại nhắn gọi cho nó. Sau một hồi tí ta tí tách bên điện thoại , cô tắt máy cười tiếp một lần nữa xong trở lên nghiêm túc hẳn.

*3 phút sau:

"Cạch" - tiếng mở cửa

Nó ập vào phòng trong niềm vui sướng vô bờ : " Cảm ơn Nhi đã tha thứ cho Hồng nha "

Cô nghiêm nghị trả lời nó : " Việc gì xảy ra rồi thì cho nó qua đi. Hồng ngồi lại đây Nhi có chuyện muốn nói "

Nó cười toe toét chạy lại chỗ mình và ngồi luôn xuống chiếc ghế, đang định hỏi cô có chuyện gì thì nó đã nhận ra dưới mông mình có thứ gì đó. Từ từ đứng dậy khỏi ghế mà trong lòng nó cứ hồi hộp lạ thường. Bất giác thấy mực tiêu đã rớt lười cô vang lên tiếng kêu thảm thiết như ăn mỳ kêu cứu : " Má ơi. Chết con rồi , túi thức ăn của con" - bề ngoài vậy thôi mà bên trong cô đang cười khuấy rất chi là khoái chí.

Dần dần đã đoán ra được thứ mình vừa ngồi xuống, mặt cô tái tái lên và ngó xuống chiếc ghế. Chao uôi ! Cái túi thức ăn bị đè bẹp , đã vậy cái túi đó còn không buộc túi nữa chứ để huyênh hoang ra. Thế là nó ngồi xuống nên bị dính nào là rau, thịt vào hết vấy. Cái vấy nó mới mua mặc chưa nổi một ngày thế là đã đi toang, còn chưa kể là bây giờ còn không có cái gì để thay nữa chứ.

Nó cứ tưởng cái khuôn mặt xót xa kêu vừa bị mình làm mất bữa trưa của cô nên cho rằng là mình có lỗi nhưng nào đâu được đó chính là một cái bẫy do cô đạo diễn để phục thù vụ lúc nãy.

" Hồng có sao hông" - tiếng cô nói với nó mà ngọt xớt như bánh mật vậy. Nó nghe mà cũng muốn ứa ra luôn.

" Không sao đâu. Xin lỗi vì đã làm hỏng bữa trưa của Nhi, hôm nào mình sẽ đền "

" Hồng chả vừa bị mất 500k cái vấy đấy thôi. Thôi không cần trả lại bữa trưa đâu "

*** Thế là cuộc tranh giành diễn ra, một bên đòi trả lại bữa trưa và một bên không cần trả cứ diễn ra mãi...Cuối cùng ai sẽ là người chiến thắng đây ? Mời các đọc giả đón chờ chương 39 vào tháng sau nha !

[Bắp: Ai đang theo dõi truyện cmt ở dưới cho Bắp biết mặt đi, có người cmt là Bắp đăng chương mới luôn à ^~^]

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Ngày Đen Đủi

" Hồng sẽ đãi Nhi bữa trưa ngày mai " - giọng nó nói nhỏ nhẹ mà khuôn mặt căng thẳng đến tột độ.

" Không cần đâu, cũng tại Nhi dễ tính nên Hồng mới bị mất tiền mà " - mặc dù trong lòng rất muốn nhận cái vé ăn trưa miễn phí đó nhưng cứ thấy cắn rứt lương tâm làm sao. Tưởng trả thù cho bố tức thôi, ai ngờ làm nó hỏng cả cái vấy, nhận bữa trưa nữa có mà ....có mà...(Bắp: Ô , chưa nghĩ ra được : <)

" Không sao, để Hồng đền lại cho Nhi..."

"Không sao đâu mà..."

" Đãi "

"Không cần "

"Đãi"

"Không cần"

(Báp : @@)

Nó đến mỗi hôm với cô thôi. Không để cho người ta trả lại bữa trưa bị mình làm tong sao? Hay là ngại nhỉ. Nghĩ rồi đầu nó chợt sáng lóe lên một điều rất thích hợp thay cho bữa ăn đó. Cười thầm trong lòng một cái, nó vui vẻ nói với cô: "Nếu Nhi không nhận thì thôi vậy. Cứ cho Hồng xin lỗi nha "

Cô mếu máo nói "không sao" mà trong lòng đang ngậm tiếc nuối. Mẹ nó, mới nói có mấy câu không cần đã không đãi nữa sao .

Thế là cứ một buổi chiều qua đi nhanh chóng. Mọi người trong văn phòng đã đi về hết rồi chỉ còn cô ở lại. Đáng ra cô cũng định đi về từ sớm với mọi người rồi, nhưng lại nghĩ công việc này thế nào ngày mai cũng phải làm, tối nay đang rảnh tội gì mà không ở lại làm cho rảnh xong để ngày mai ngồi chơi xơi nước . Nó thấy cô chăm chỉ ở lại làm việc, đang định theo gót cô nhưng cái tội là "anh người yêu" gọi đi chơi nên phải gút bai cô mà đi hẹn hò.

Đánh máy xong dòng chữ cuối cùng, cô uống một hạm cafe đắng rồi nhanh tay tắt máy . Nhưng trời chẳng cho cô tí may mắn nào cả, lúc tắt máy tính đi, cô quên lưu bài thế là công sức cả một buổi tối đã bị gáo nước rửa trôi đi.

" Con mẹ nó!!! Cái ngày gì thế này!!!" - cô đặt tay lên hai bên má mình, mồm chữ A kêu trời kêu đất. Đến tác giả đây cũng phải công nhận sắp xếp ngày này cho cô đúng là đen đủi thật.

Cô cười một cách đau lòng trước công sức bao nhiêu của mình. Nếu thời gian đó cô mà đến tiệm mà làm thêm chỉ ít cũng được gần trăm , đâu phải đau lưng, mỏi mắt mà chả kiếm được chút lợi nhuận thế này. Khóc thì đã khóc rồi, than trời cũng than rồi, cô lẻo đẻo cầm cái túi xách đóng cửa ra về. Cứ tưởng cái công ti này chỉ có cô là đang làm trong giờ này ai mà ngờ cũng phải có đến chục người. Đúng là nhân viên tận tụy có khác.

Đến chỗ thang máy, cô nhấn đi xuống rồi bước vào. Cái cảm giác rung rung mà chặt chội thật làm cô sợ sệt, vì cái cảm giác đó luôn làm cho cô nhớ tới hình dáng của...của...con nhện (Báp : Ôi thần linh ơi! Lạy chị <=)

* Quay trở lại chỗ anh chút

Sau khi đồng hồ điểm bảy giờ, anh sắp xếp lại giấy tờ rồi cũng xách cặp đi về. Đến chỗ thang máy, đang định nhấn nút thì nhận ra là có người vừa đi, thật là xui xẻo. Anh cứ biểu lộ ra bên ngoài là một con người lạnh lùng không quan tâm đến cái chuyện đó nhưng mà bên trong cũng đang căm thù cái người vừa vô thang máy sau mình mấy giây đến tận xương tủy, một khi đã biết được người đó là ai chắc chắn sẽ gây ấn tượng cực , cực kì kì tốt với anh nha.

Đợi mãi cũng qua được khoảng thời gian khắc nghiệt đó, may sao anh cũng đã kịp nguyên rửa con người đó nếu không chắc anh phải chạy xuống tận phòng bảo vệ mà coi camera xem cha mẹ nào đó là ai mất.

*****

Bước ra khỏi cái công ti , cô cảm giác có một thế giới khác lạ hơn, trong lành hơn cái không khí căng thẳng, xúi quẩy trong đó một cách kì diệu. Điều cô bây giờ đang phân vân là chả biết có nên bỏ tiền ra bắt xe về không hay là đi bộ. Định là bỏ tiền ra thì lại nghĩ phí , đi bộ thì sợ muộn. Cách tốt nhất cô nghĩ ra là : " nếu cái giày phải của cô bị cô ném xa hơn cái giày trái thì sẽ đi bộ mà nếu cái giày trái bay xa hơn cái giày phải thì sẽ đi xe ". Duyệt cái ý tưởng ngẩn ngui đó, cô rút hai chiếc giày dưới chân mình ra , dùng một sức không hề nhẹ quăng đi .

Đúng là tránh được vô dưa lại gặp phải vô dưa. Tưởng rằng cái kế hoạch vừa nghĩ ra tốt đẹp lắm kia, ai ngờ đâu vì dùng sức mạnh quá mà cái giày phải bị ném tuốt lên ngọn cây , đánh ra cô chỉ còn một chiếc giày trái và phải chấp nhận số phận đi bộ về nhà ...

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Mất Dây Chuyền

Một tay đeo chiếc túi tay còn lại cô xách một chiếc giày. Định là đã mất chiếc giày kia rồi thì cứ đi nốt chiếc giày này mà về nhưng lại sợ người đi đường nhìn vào, thế là đi chân đất luôn cho nó lành. Cô cứ đi và đi thôi, đi mãi, đi mãi cuối cùng cũng đến nhà mình.

Chạy tuốt vào nhà tắm, cô nhanh chóng **** để rửa đi những thứ đen đủi trong hôm nay. Cô thể là từ trước đến giờ chưa bao giờ bị đen như vậy đâu. Bây giờ cô chợt nhận ra được mình đã bị mất thứ gì đó, thứ mà quan trọng nhất với cô nhưng cũng chính là vật làm cô đau lòng nhất. Cái vòng cổ anh tặng cô bảy năm về trước cô vẫn còn giữ nhưng hình như nó đã bị rơi ở đâu đó, cô cố gắng lật tung cả căn nhà mình lên nhưng cũng không thấy. Cuối

cùng cô rút ra một nhận xét : " Phải chăng, nó đã rơi trên đường hay công ti ?? "

Nếu bây giờ sợi dây đó mất cũng chả sao nữa. Anh cũng đâu còn giữ hình dáng của cô, cũng có người yêu mới rồi mà . Nhưng điều cô lo lắng bây giờ là nếu sợi dây chuyền đó mà rơi ở công ti để nó và nhỏ và anh nhìn thấy thì coi như xong, rơi ở đường thì còn đỡ. Cái số đúng là đen chẳng khác gì con mèo đen mèo đen .

*****

* Thời điểm 5 giờ sáng tại công ti PNK:

"Không có...cũng không có....Mẹ nó, mi có ở đây không thì báo???? " - cô lật tung bàn làm việc cho đến nền cũng không thể tìm thấy. Cô cứ ngỡ là đã có người nhặt được hoặc đang ở đâu đó trong công ti này nên càng ngày càng lo lắng hơn đến nỗi 5 giờ kém đã phải lặn lội mà tới đây.

"Ai đấy !!!"

Nghe tiếng nói cô giật bắn mình lên tưởng là có ma. Nhưng xem ra đã lầm, hóa ra là nó. Chính xác là nó, cô thở phào một cái rồi lên tiếng : " Nhi đây "

Nó ngạc nhiên rồi bước đến chỗ cô : " Sao Nhi ở đây vào giờ này? "

" Thì Hồng cũng vậy đấy thôi "

"À... Hồng để quên cái máy nên đến lấy "

"Nhi đến làm cho xong công việc"- cái ý tưởng thay thế tốt nhất bây giờ chính là "công việc" nên cô bù loa bù loa chốt luôn.

"Vào giờ này sao?"- nó căng tròn mắt lần hai, không thể tin vào tai mình nữa. Có năm giờ sáng, đã đến công ti làm rồi không phải là sớm quá sao?

Cô ậm ừ cho qua chuyện rồi lấy đáng làm việc. Nó thấy cô làm nên cũng bắt trước mà làm theo.

Sực nhớ ra chuyện tối qua, cô thầm than trời thêm một lần nữa. Hôm qua đáng nhẽ ra là làm xong xuôi rồi cũng chỉ tại quên lưu mà đã tắt máy tính mà ra cả. Cô hận cái đầu óc của mình sao mà quên nhanh thế, không thể khâm khá hơn một chút được sao, thế là cô sẽ phải viết lại từ đầu.

* Thời điểm 8 giờ sáng :

"Mọi người ập trung. Hộp , hộp khẩn cấp nào"- nhỏ vẫn như mọi lần vỗ tay rôm rốp rồi nói.

" Phòng chúng ta được giao nhiệm vụ mới. Mọi người chuẩn bị ra ngoài đường tiếp thị sản phẩm , giám đốc cần mọi ý kiến của những người dùng hàng thử, càng nhiều ý kiến càng tốt. Xong rồi đưa bản báo cáo cho tôi, có thể hai người đi chung."

Mới làm đến ngày thứ ba mà đã phải đi tiếp thị rồi sao, cô đã có kiến thức này đâu mà đòi, thật là cùng đường.

" Nhi đi chung với Hồng nha . Hồng lần đầu đi tiếp thị đó " - nó từ sau khoác lấy tay cô rồi mời. Thế là cũng có người cùng cảnh ngộ với mình nên cô vui mừng gật đầu rồi xuống lấy hàng đi tiếp thị cùng với mọi người.

* Ngoại truyện : Chương sau có thể Bắp sẽ cho nam 9 chạm mặt nữ 9 đó nha. Lần trước xit nữa là được gặp rồi nên lần này nhất định sẽ cho gặp mặt, cùng Bắp hóng biểu hiện của nam 9 nào <:

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Nhớ Lại Chuyện Cũ

Cô chạy thật nhanh đến bên chỗ cây quay khổng lồ hết lớn : " To quá ". Nhắc đến cây quay thì có lẽ không xa lạ với ai nhưng đây là lần đầu tiên cô biết được sự tồn tại của nó. Chả là tối hôm qua, anh mua được hai chiếc vé vào công viên chơi. Rủ cô đi chơi cùng , thế là cô gật đầu đồng ý. Cái ý định là chắc cũng chẳng có cái gì mới mẻ đâu, cô nghĩ như thế và ...bị sai hết từ đầu đến cuối. Có thể nói là một nơi thiên đường của các trò chơi, và cũng và nơi mà nhiều cặp đôi đang hẹn hò như cô và anh vậy. "Chúng ta đi thử chứ?"- cô quay sang hỏi anh đang ngồi trên chiếc ghế đá cho mấy cô gái khác nhòm @@

Anh giật mình quay sang chỗ cô, tươi cười đáp lại rồi theo cô đi lên chiếc cây khổng lồ đó.

Cô đây tưởng rằng mình không sợ độ cao nhưng hôm nay cô mới biết được hóa ra mình bị sợ độ cao thật. Tưởng có thể cầm lấy tay anh quay trên cao

thì có thể hết sợ, ai dè anh cũng chả hơn gì mình là mấy. Cô rất, rất là sốc khi biết được con trai như anh mà cũng biết chữ sợ độ cao cơ đấy. ;v

*****

Sợ quá, có thể nói anh và cô rất sợ rồi, chắc hai người này hổng có dám đi chơi cái trò này nữa đâu á.

"Vào nhà ma đi anh Nam <3"-cô sau một hồi ngó ngang ngó dọc cuối cùng cũng tìm được một nơi rất là lí tưởng. Chưa để anh kịp trả lời, cô đã nhanh tay kéo lấy tay anh tuột luôn vào căn nhà ma quái mà không biết rằng sắp có một chuyện xảy ra...

Cô vừa mở được chiếc cửa thì một loạt tiếng kêu rên thảm thiết lạnh đến cả xương sống vang lên. Tiếng gió vi vu lạnh lạnh thổi vào hai con người, tiếng lách cách như tiếng chân người....cứ thế vang lên tạo thành một bài ca Bắc Cự.

Có ai đó trong hai người này đang run cầm cập, trong lòng không ngừng cầu trời khấn phật không có chuyện gì xảy ra.

Cô nở một nụ cười ma quái rồi dắt tay anh tiến vào trong. Khổ nổi đi được hai bước, một bàn tay trắng như tuyết, máu đỏ hoe đang dò tòng tòng rơi xuống trước mặt hai người này. Tiếp theo sau đó là một tiếng kêu thất thanh của...anh vang lên xáo động cả lỗ tai cô.Cô thật không tưởng tượng nổi cái bàn tay bằng nhựa với màu nước thôi mà sao anh sợ đến thế kia chứ. Cô dám cá chắc mắt mình lừa rồi cũng nên, làm quái gì có chuyện vô lí hết sức như thế được. Nhưng biết làm sao được, ai kia cứ bám chặt lấy lưng cô, tay không ngừng run rẩy ...

*****

"Nhi...Nhi..."

"H...hả..."

"Nhi làm sao vậy. Hồng gọi từ nãy đến giờ rồi đó?"

"Xin lỗi Hồng nha. Nhìn thấy công viên này Nhi nhớ tới mấy chuyện đó mà..."

"Vây Nhi nhanh lên, chuẩn bị đi tiếp khách thôi. Hồng ra trước đây"- nói rồi nó tạm biệt cô rồi vụt biến.

Cô quay sang nơi mà chất chứa tình cảm trong sáng hồi nào của cô một lần nữa rồi cũng đi theo lối của nó mà không biết rằng ngay sau khi cô rời đi cũng có một người con trai khác đi đến nơi này vừa mang về mặt buồn mà cũng vui...

(Bắp: Ai ai đấy nhĩ?? Đoán đi nào mn ơi... Máy Bắp bị hỏng lặn 1 tháng, không chịu sửa mãi hôm nay mới vô được , thời gian qua Bắp không viết chap mới mn thông cảm nhá!)

[Còn tiếp...]

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Cô Gái Đó ?

Anh ngược lên nhìn khu công viên này thì hàng loạt kí ức hiện lên rõ mồn một. Anh nhớ là.... Qua khỏi căn nhà ma, người anh không ngừng run rẩy nhưng vẫn phải cố gắng ra oai để không bị mất đi hình tượng. Cô nhìn cái cảnh này mà muốn ói , con người vừa nãy còn run cầm cập, mặt tái mét mà giờ đã hồng hào trở lại rồi....

-"Vào lần nữa đi anh, trong đây vui phết :* " - cô cười đều một cái rồi đưa là một lời đề nghị.

Cô vừa mới dứt lời, mặt anh đã tái mét , vội vã cắt lời cô : " Ch...chúng ta đi ă...ăn...kem đi . Trời nóng quá"

Cô chộp chộp mắt mấy lần nhìn anh. Bộ diện à , giờ đang là mùa đông, mùa đông cơ đấy. Thời tiết có mười mấy độ C, không một tí nắng nào mà sao anh lại bảo trời nóng : " Đang là mùa đông đấy anh Nam"

Vừa sức nhớ đến những câu nói vô lí hết sức của mình , anh đỏ mặt tái tái rồi rón rén bước đi chỗ khác. Cô biết thừa là anh sợ căn nhà đó , vừa nãy chỉ để trêu anh tí thôi mà đã phản ứng kinh rồi...

*****

Những kí ức tưởng như mới xảy ra ngày hôm qua thôi mà ngót đó cũng bảy năm rồi. Bảy năm không dài mà cũng không ngắn. Anh thật cô đơn , thật

buồn chán. Công việc đối với anh tưởng như sẽ xóa đi hết được những thứ đó nhưng xem ra anh đã lầm, một phần trong trái tim anh, trong đầu anh luôn chứa hình ảnh về cô - người mà anh yêu nhất.

Bước từng bước chân dài khỏi nơi đây mà anh cảm thấy nặng nề, anh vẫn luôn muốn níu giữ hình ảnh đó chẳng?

Đang đi khỏi dòng người tập nập, anh bỗng khựng mình lại vì thấy....thấy cô đang đứng ở chỗ đông người bên kia đường. Cái người mà anh gặp lúc đi thăm cô mấy ngày về trước, dù khuôn mặt không giống nhưng anh lại cảm giác đó chính là Nhi.

Anh ngược sang bên nhìn cây đèn đang chỉ màu xanh, vui mừng một hồi anh nhanh chân chạy thật nhanh sang bên kia đường. Đến nơi anh mới biết thêm một sự việc, thì ra chỗ đó là nơi đám nhân viên công ti anh tiếp thị còn cô chính là một trong số đó. Anh tự hỏi là mới mấy hôm trước anh cũng có vào làm quen phòng của cô em mình sao lại không thấy cô hôm nay tự dưng thấy nhỉ?

Anh không dám tiến lại gần chỗ đó thêm nữa mà chỉ lấy chiếc điện thoại ra gọi cho đứa em gái của mình:

- Vy, phòng em gồm những người họ tên đầy đủ như thế nào, em liệt kê luôn cho anh đi.

- Gồm..... Vương Hàn Nhi.

Cụp

Nghe đến từ "Vương Hàn Nhi" tim anh bỗng xao xuyến lạ thường, cái gì thế này người đó phải chăng tên Vương Hàn Nhi? Đặt cho mình một câu hỏi, anh tức tốc bắt xe chạy tuốt về công ti điều tra lí lịch của cô. Anh đang lo sợ , anh đang hồi hộp những gì mình sắp biết....

Ngồi trong chiếc xe oto mà anh không ngừng thúc tài xế đi thật nhanh, anh lo sợ nhưng càng muốn đi về thật nhanh, anh muốn biết những điều mình đặt ra sẽ có câu trả lời thật sớm . Anh không biết được khi biết câu trả lời mình sẽ thất vọng hay là vui sướng mà anh chỉ muốn đó là....cô.

(Bắp : Đạo này Bắp đang bị hụt ý tưởng trầm trọng nên mỗi chương cứ bị cắt giảm đi á T.T)

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Không Phải Nhi Của Anh

Dòng người qua đường cứ thế đi lại tập nập, chiếc xe anh ngồi lên lỏi mãi mới tới được công ti. Đặt chân ra khỏi chiếc xe, anh cảm thấy hồi hộp lạ thường. Bước một bước rồi đến hai bước, chưa kịp bước đến bước thứ ba thì..

"Cậu gì ơi...? Cậu chưa trả tiền xe kìa"- bác tài xế sau khi chờ anh đến nơi rồi, đang định quay xuống lấy tiền thì anh đã bay ra khỏi cái xe từ lúc nào. Tưởng mình sắp bị mất tiền nên bác tài xế vội mở cửa nói lớn.

Chẳng may cho anh tí nào, cũng tại tiếng nói của bác tài xế đó lớn quá làm nhiều người xung quanh bật cười, xì xào rầm rộ.

Thật sự anh cũng chả muốn thế đâu, chắc tại là mãi suy nghĩ nên mới thế thôi. Mà cũng chẳng phải "chắc tại" gì hết....

Vội lấy trong ví ra 500k , anh vội vã đưa cho bác tài rồi xin lỗi xong xuôi cũng chạy thật nhanh lên công ti, miệng không ngừng lảm bảm nguyên rủa trời đất.

*****

Anh xông thẳng đến phòng làm việc của cô em mình, từng tiếng bước chân không hề nhỏ tí gì cũng đủ để làm cô em giật mình cỡ nào. Nhỏ cũng đoán được ra một số nội dung sắp phải nghe nên rót nước lại cho anh rồi ngồi xuống nói chuyện.

"Vy, em cho anh..."

Chưa kịp nói dứt câu, nhỏ đã vội chen ngang : " Em biết, đợi em tí" - nói xong nhỏ đứng dậy tiến lại chỗ bàn làm việc lục trong tủ ra tập hồ sơ rồi mang đến cho anh : " Đây là toàn bộ thông tin về người đó"

Anh cầm tập hồ sơ mà người run run, lật trang đầu tiên, anh nhìn rõ mồn một tấm ảnh của cô và cái tên "Vương Hàn Nhi" in rõ bự trác. Anh nuốt một ngụm nước, tiếp tục lật qua sang trang thứ hai , cũng chẳng có gì đáng chú ý, chỉ là ngày sinh và năm sinh thôi nhưng có vẻ là trùng tuổi với người con gái đó. Lật qua trang tiếp, là nội dung quan trọng nhất chính là thông tin về cô . Nội dung chỉ vèn vèn có mấy câu : " Cha mẹ chết sớm, được một người đàn

ông nuôi đến 16 tuổi thì cha nuôi chết phải tự học và làm thêm. Tốt nghiệp đại học ***** ngành marketing loại giỏi .

Đóng tập hồ sơ lại , anh đang định hỏi nhỏ một câu thì nhỏ lại hỏi anh :'' Có phải khi nghe đến tên Vương Hàn Nhi, chắc anh cảm thấy như là người đó không? Em thì là vậy đó, em tưởng như đó là người bạn thân, người chị dâu tương lai đã chết của mình. Nhưng, em đoán chắc là em chỉ nghĩ mông lung vậy thôi, ai nào ngờ được Nhi còn sống cơ chứ???"

Nhỏ nói đúng, anh đúng là có cảm giác đó là Nhi của mình nhưng không phải do biết tên nên mới nghĩ vậy mà là do gặp cô ở chỗ nghĩa trang đó. Anh thật sự cảm giác đó là cô , bây giờ biết được cô gái đó có tên trùng với Nhi của mình bảo sao anh không nhầm được cơ chứ?

"Anh không biết nữa. Nhưng đó chắc không phải là Nhi đâu. Anh hơi mệt, anh về phòng đây."- nói xong anh đứng dậy rồi đi về nhà thẳng không trở về phòng nữa. Thật sự mà nói là anh đang đi về nhà tìm một thứ....

(Bắp: Truyện này hết vấn đề về học đường zoi mà Bắp ta thì muốn viết truyện học đường lắm í nên đã quyết định viết thêm một tác phẩm mới cũng đề tài học đường . Mìn ủng hộ cho Bắp nha, ai muốn biết tên truyện thì cmt dưới Bắp cho biết tên >.<)

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Bắp: Không nghĩ tên chương nữa , mệt óc quá rồi @@-----

Bước từng bước chân xuống bậc, cứ thế dần dần xuống sâu hầm. Tìm đến nơi nhà kho, anh lấy chìa khóa đã sớm cũ mở ra. .. Nơi này đều là những vật mà có kỉ niệm với cô. Trước lúc anh đi du học, anh đã buông xuôi , muốn vất tất cả, quên đi tất cả nhưng...anh không làm được. Để rồi chỉ cs thể chôn vùi xuống nơi đây, ngay bây giờ anh lại muốn tìm đến chúng để không bao giờ được quên...

Chiếc thùng nhựa mới mua bảy năm về trước nay đã dính đầy bụi bẩn, những vết ố vàng cũng hiện lên rõ mồn một. Anh dùng tay phẩy phẩy lớp bụi bẩn rồi bóc băng dính ra. Tiếng 'rạch' của băng dính chói tai làm người ta rợn người càng làm nên bản ca "ma viếng".

Bức tranh "xấu xí" cô vẽ tặng anh mà anh cho là đẹp nhất đập vào mắt anh. Anh nhớ lại cái ngày mà cô vẽ bức tranh này trong giờ mỵ , người cô đều bị màu nước dây hết ra quần áo, anh nhớ nào hôm đó mình đã cười sặc sụa như thế nào mà hôm nay phải buồn cô đơn một mình thế. Vuốt nhẹ bức tranh đã đóng kính , anh nhẹ nhàng đặt xuống đất rồi cầm lấy chiếc hộp nhỏ ra. Cũng chắc tại lâu lắm rồi anh không đụng vào đồ đồng đồ này nên không nhớ rõ được trong cái chiếc hộp nhỏ này chứa gì nhưng anh đoán chắc chắn nó là một vật mà anh yêu quý, coi trọng lắm. Quả đúng như anh dự đoán, chiếc hộp này bao chứa tình yêu cô dành cho cô-chiếc vòng cổ khắc tên hai người...

Bảy năm rong rong, thời gian không chờ đợi ai cứ thế mà đi, chiếc vòng vẫn nguyên giá trị của nó, vẫn làm anh không quên được mảng trong sáng mon man ấy. Nó vẫn lấp lánh như ánh mặt trời, vẫn tỏa sáng như ánh trắng, vẫn long lanh như tia nắng, vẫn còn nguyên vẹn. Anh ước gì bây giờ cô có thể còn sống nhỉ?

Đang mê loạn trong cơn mê muội, anh chợt ngộ ra một điều :'' Còn một chiếc nữa đâu rồi?'' . Anh nhớ là khi an táng cô và trước đó, anh không hề thấy chiếc vòng đó, thật sự là không có hay chỉ là anh nhầm...

Nhìn đủ lâu chiếc vòng, anh đặt lại vào hộp và tiếp tục lòi những thứ khác ra....Anh mê mẩn chúng cho đến khi trời tối bao giờ cũng không biết.

*****

"Hôm nay tiếp thị mới hết cả mồm nhưng cũng may là còn vui nếu không chắc giờ này mình tự tử lâu rồi cũng nên"- cô nằm dài trên giường thờ một hơi thật dài . Thờ được một tí, trí nhớ cô lại bắt đầu nhớ lại :'' Sáng này chưa tìm được sợi dây chuyền bị mất".

"A. Cmn, dây chuyền mất tiêu rồi ...", cô há hốc mồm khi nhớ lại cái chuyện kinh thiên động trời đấy. Khổ nỗi con người cô cũng lạ thường lắm cơ, mới kêu hai giây trước như thế mà đã lăn đùng ra ngủ khi ngủ khò từ bao giờ rồi @@ (Bắp: Nói quá thì phải :v)

Tưởng là cô ngủ rồi thì tác giả sẽ chuyển sang nhân vật khác ai nào ngờ cô bỗng bật dậy kêu lên tiếng :'' Chưa ăn cơm sao đi ngủ đây???"

Thế là người cô bật đứng lên như cái lò xo, chạy thẳng vào nhà bếp , mở chiếc tủ lạnh lôi ra hộp thức ăn mà cô đã làm sẵn từ sáng hôm qua. Tại biết rõ trước là hôm nay sẽ về muộn nên đã sớm chuẩn bị từ trước. Cô cũng thông minh lắm mà :)

(Còn tiếp...)

Chương 45: Kết Nghĩa Chị Em

----- Lại một ngày mới đến, tương lai đang rộng mở , thời gian cứ thế trôi đi từng ngày, từng giờ, từng giây không đợi một ai hết. Có chăng điều gì đó xảy ra trong tương lai mà hai người đang cảm thấy, thật phức tạp. Ánh nắng ấm lên lờ lờ qua từng làn gió, tiếng chim hót êm dịu làm cho người ta cảm thấy thật yên bình và cũng tại vì vậy mà càng làm giấc ngủ của cô thêm sâu , sâu và thật sâu. Chẳng biết cái tính ngủ nướng này từ ai mà ra, cô từng phân tích kĩ lưỡng mà vẫn không thể tìm được đáp án. Cha mẹ ruột thì không phải, cha nuôi thì lại càng không phải , cuối cùng chỉ còn đáp án là hồi nhỏ quá lười nên bị lây tính từ nhỏ.

Giấc ngủ kéo dài đến sát giờ làm rồi mà cô vẫn đang trong cơn say nồng, vẫn đang dò dẫm ngon lành. Cái ý thức mất tự bao giờ tự dừng lại bị chấn động , đánh ra cô cũng tỉnh được giấc. Không phải cô biết là đến giờ đi làm rồi mà do ngủ mơ phải mơ a mà nên sợ hãi quá chạy lung tung lại đâm phải "*****" hoảng hồn mà tỉnh giấc.

"Chuyện mơ đâm phải cái đó nhá" - cô bật dậy cái là thốt lên lời . Hỏi tại sao mà không thốt được cơ chứ, đây là lần thứ nếu nhớ không nhầm hình như là 32 đâm phải rồi, quái thật, mơ làm thế không biết?

Cô đang tay mình sang bên phải để lấy cái đồng hồ xem giờ thì không thấy đâu. Quái lạ, rõ ràng hôm qua trước khi đi ngủ cô đã vặn đồng hồ báo thức rồi để đó rồi mà bây giờ lại không thấy đâu, còn chưa kể tới chuyện là vặn đồng hồ 6'30 mà còn chưa kêu đâu nhá. Dò dẫm xung quanh phòng, cuối cùng cô đã phát hiện được cái đồng hồ nhỏ nhắn. Thì ra chú ta bị rơi ở chỗ cửa ra vào, lạ thật cô nhớ có để đây đâu nhỉ? Từ từ nhớ lại chuyện xảy ra, thời gian quay ngược lại quá khứ và cũng cho cô tìm ra được đáp án. Thực sự thì chiếc đồng hồ được cài báo thức để trên bàn nhưng khi nó rung lên hồi chuông B52 thì cô vớ lấy luôn cái đồng hồ quảng thẳng ra cửa nên mới có sự việc như bây giờ đây. Mà khoan, nếu nó đã rung rồi vậy giờ là mấy giờ???

Nghĩ thế rồi cô nhảy xuống giường, chạy đến bên chiếc đồng hồ nhắc lên xem thì...OMG, sắp đến giờ làm rồi. Nhanh như cắt cô phóng thẳng vào nhà vệ sinh, vệ sinh cá nhân , mặc quần áo rồi tức tốc chạy thẳng đến công ti. Hôm xưa cô đi taxi còn chưa có tiền đền vào đây hôm nay đi nữa có mà quá tiền làm à, nghĩ nhanh được như vậy đấy nên cô đành phải cuộc bộ con đường dài .

*****

"Phù....phù..." - cô thở hồng hộc khi đến phòng làm việc. Nói ra thì cô chạy nhanh thật nhưng cũng tại ngủ nhiều quá mà muộn giờ nhưng may sao nhỏ không trách cứ cô mà chỉ nhắc lần sau không được đến muộn là xong. Cứ tưởng càng vào công ti lớn thì càng nghiêm khắc chứ ai dè không như cô nghĩ chút nào.

Cô bước đến bàn làm việc của mình thì đã bị nó kéo lại : "Hôm qua tiếp thị vui không, mỗi tội về muộn mỏi hết cả tay chân rồi này Nhi ơi".

Cô cười hi hi , cô thích cái công việc này lắm á, nhất là lúc đi tiếp thị được làm quen với khách hàng, nói chuyện, giới thiệu sản phẩm đúng là tuyệt không chê vào đâu được ." Vui lắm Hồng à lần sau nhất định sẽ cố gắng hơn nữa, mệt không vấn đề gì hết"

"Đúng là Nhi mà. Từ giờ trở đi hai ta sẽ là chị em kết nghĩa nha " - nó mạnh dạn đưa ra lời đề nghị.

Cô vui mừng khôn xiết , dạ ran "Đồng ý. Chúng ta sẽ là chị em kết nghĩa "

Niềm vui của hai cô nàng đang dâng trào, thì nhỏ từ đâu xen vô : " Cho tui làm chị em kết nghĩa nữa. Nhi sẽ là chị cả, Hồng là chị hai còn tui là em út , chịu hông nào các chị iu dấu"

Bị nhỏ nói đột xuất, cô và nó bị một tràng luồng cuồng nhưng cũng nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh , cùng khoác tay nhau hứa hẹn lời thề kết nghĩa.

(Còn tiếp...)

Chương 46

Ba người bạn thân có thể nói là bạn từ kiếp trước của nhau giờ đã kết nghĩa thành chị em. Chị cả đang vui mừng đến khôn xiết, cứ tưởng hôm nay tiếp tục hứng chịu vận đen đui cơ mà lại thành ngày vui đến thế. Chị cả đang rất là xúc động đến nghẹn ngào. Chị hai cũng không phải dạng vừa, cũng tung tung nảy lên ôm chặt lấy cổ cô không cho cô thở. Chị ba thì ...có vẻ dờ hờ, chỉ là bắt chụp ảnh kỉ niệm rồi cuối giờ làm lời đi ăn chung thôi .@@ "Chị hai chị ba ơi, các chị yêu của em giúp em một chuyện được không ạ" - nhỏ sau khi nhận được sự đồng ý đi ăn trưa cùng mình thì vội nói với hai bà chị.

Cô và nó đang cười tí ta tí toét với nhau thì đầu bỗng hiện lên một câu hỏi và đồng thanh : " Có chuyện gì đấy em út? "

"Bạn em mới ở nước ngoài về. Mấy chị đi cùng em tối nay được không ạ, em đi một mình hơi ngại"- nhỏ vừa nói vừa nhỏ nhẹ, giọng hơi rụt rè, e thẹn.

"Nam hay nữa"- vừa nhắc xong cái hai bà chị liền phản ứng ngay và luôn.

"N...nam ạ"- nói xong nhỏ ngại quá cúi gằm đầu xuống bàn không dám ngước lên. Nhận được câu trả lời, hai cô chị nháy mắt với nhau rồi gật đầu đồng ý đi theo nhỏ (Báp: Đang có một bí mật đấy, chà chà...)

*****

Kì lạ thay hôm nay anh lại mơ về cô chứ. Anh mơ đến những kỉ niệm đẹp để hiện lên trước mặt anh rồi tự dưng chạy tuốt đi, anh đưa tay với nhưng không với tới được, anh liền chạy đến vừa chạy vừa hô : "Đừng đi", bỗng dưng anh với được nó thì lại tỉnh giấc....Anh không hiểu được giấc mơ này có nghĩa gì phải chăng là cô đi rồi anh có thể tìm lại được nhưng nó quá xa vời, cô vốn dĩ đã chết rồi mà...

Trái tim anh đã đón nhận cô và vút cô luôn trong đó rồi. Trái tim không có chìa khóa đó làm anh mãi mãi, mãi mãi không thể quên đi được cô. Anh muốn trước kia giá như không yêu cô, nếu không gặp cô thì giờ chắc anh cũng không đau khổ đến nhường này, nhưng đó chỉ là giá như mà thôi, anh đang phải đối mặt với hiện tại - yêu cô nhất trên đời.

Hôm nay anh cũng không đến công ti nữa mà chỉ lái chiếc xe đến nơi cô dừng chân lại. Anh thấy nhớ cô lắm, bây giờ mà không đi chắc anh sẽ phát điên lên mất...

*****

"Stop. Ăn trưa thôi mấy chị ơi!!!"- cô và nó đang làm việc say sưa thì tự dưng nhỏ ở đâu chui ra toáng lên. Giật nảy mình một cái, hai người cùng tắt máy tính bàn đi rồi khoác tay nhau đi ra ngoài.

"Ta vào nhà hàng này chứ"- Sau khi đi được một quãng, nhỏ nhìn thấy một nhà hàng có tiếng liên reo lên. Cô ngược lên nhìn, không có tí thiện cảm với cái nhà hàng này gì cả. Cô không phải người tiếc tiền mấy mà là không thích ăn đồ đắt tiền. Đồ ngon thì đắt tiền thật, cô tin điều đó nhưng cô thích đồ ăn nào cũng ngon mà còn rẻ nữa cơ. Cô ngon ngọt dụ nhỏ rằng : " Em út ơi, chị biết có một quán ăn đồ ăn ngon mà rẻ lắm. Chắc em chưa từng ăn bao giờ đâu".

Nghe đến từ đồ ăn ngon mà rẻ, nó bỗng khựng lại, mắt liền tóe lên tia sáng chói, nuốt một ngụm nước bọt : " Ở đâu, đi thôi , không chần chừ nữa". Thấy nó đồng ý , cô liền kéo nó chạy đi một mạch, nhỏ thì đang định phản kháng lại nhưng thấy không kịp đành chạy theo í ới : "Đợi em với".

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Trang Nhật Kí Đầu Tiên

Anh đã đứng cạnh cô cả ngày trời rồi mà vẫn không vui đi được một chút buồn nào. Tâm trạng càng lúc càng thậm tệ, anh đoán chắc chắn có cái gì đó mà con người anh tự dưng lại bộc phát nổi nhớ cô da diết . Anh không hiểu được, đúng vậy anh đâu phải thần thánh.... Thật muốn đi theo cô luôn cho rồi, nhưng những người thân của mình, người cha của em thì sao? Anh vẫn phải đứng dậy gạt đi ước mong của mình trở về....

*****

Hôm nay cô đi chung với nhỏ và nó tới quán uống nước để gặp bạn (có thể nói là bạn trai) của nhỏ. Từ xa xa nhìn vào, một con người chẳng mấy là kém đẹp trai đang ngồi uống nước. Sức ảnh hưởng quá lớn làm cô cũng phải nói là sắp đổ luôn nhưng chợt tỉnh ra liền đẩy mạnh tay nó một cái. Nó vốn không thông minh nhưng chuyện này là gì mà lại không biết được cơ chứ. Nhanh như chớp, nó liền rút trong túi ra chiếc điện thoại, giả vờ là có ai gọi . Nhí nhí một hồi xong, nó làm vẻ mặt buồn buồn, tiếc nuối quay sang nhỏ nói : " Em ơi, chị có hẹn với anh bạn trai của chị rồi. Em đi vào gặp bạn em với chị cả đi nhá, chị đi đây" . Nói xong nó không chần chừ liền vụt biến.

Không thể giữ nó lại được , nhỏ chỉ biết thở phào, cũng may là còn có chị cả không thì...

Nào ngờ bụng cô tự nhiên đau lên một hồi dữ dội. Tay cô chống bụng, giọng thều thào với nhỏ : " Chắc chị bị đau bụng rồi, chị phải đi mua thuốc đã, em vào với bạn trước đi, không lại đợi em"

"Nhưng còn chị thì sao?"

"Yên tâm đi, chị quen đứa bạn ở cửa hàng bên kia(chỉ cô gái nào đó không quen biết) , chị sẽ nhờ nó giúp. thôi chị đi đây"

"Ồ kia ch...."- chưa kịp nói hết câu thì cô đã nhanh chân chạy đến bên cửa hàng. Thấy chị mình có vẻ có người đỡ rồi, nhỏ cũng quay vào định đi nhưng chợt nhận ra là... Bây giờ không có ai đi cùng mình hết.

Mặt nhỏ đột nhiên truyền đến một cảm giác nóng ran, mặt cũng đỏ lừ như trái ớt. Dùng tay vỗ vỗ mặt mình mấy cái , nhỏ dừng cảm tiến về phía trước....

"Kế hoạch thành công mỹ mãn"- sau tiếng nói của hai người đó chính là tiếng đập tay vang lên. Vâng, chắc ai cũng biết thực sự chẳng có cuộc gọi bạn trai nào cả cũng chẳng có chuyện đau bụng gì hết mà chỉ có vở kịch do hai đạo diễn kiêm luôn chức diễn viên chính.

" Nhân, lâu rồi không gặp"- một tiếng nói bất ngờ làm Văn Nhân đang uống nước sít nữa là bị sặc.

Văn Nhân ngửa đầu lên thì bắt gặp Vy , nở một nụ cười rạng rỡ nói : " Vy ! Lâu rồi không gặp"- tiếp theo chính là một cái ôm thật chặt.

("Tách"- tiếng máy ảnh ở đâu đó vang lên

" Hoan hô, bức ảnh nở mần mỹ mãn"- tiếng cô thì thào vào bên tai nó , vừa nói mà không nhận được cười.)

Cảm thấy hơi ngột ngạt, nhỏ đẩy Nhân ra khỏi người mình." Mình ngồi xuống uống nước, nói chuyện đi"

Hơi tiếc nuối chút, nhưng không sao lần này chắc chắn đích sẽ đến được : "Ừ"

Bảo là ngồi xuống nói chuyện mà chẳng có lấy một ai ra mặt cả, cứ im thin thít như nhộng , may sao có cô phục vụ đến mời nước chứ chắc cứ im không đến tối mất . Cuối cùng không thể yên được nữa, Văn Nhân lên tiếng : " Vy giờ làm trong công ti nhà à "

" Ừ, còn Nhân thì sao? Đã tìm được công việc chưa?"

"Tất nhiên là có rồi, mình làm trong công ti anh hai mình"

"Ừ"

Sau tiếng ừ của cô thì không khí im lặng bao trùm lấy cho tới khi họ tạm biệt nhau.

Buổi nói chuyện cũng được coi như là yên đẹp đi. Đó chỉ là "yên đẹp" đối với nhỏ nghĩ chứ cô và nó thì "never". Buổi hẹn hò gì mà có 1 tấm ảnh lãng mạn còn không thì nhạt toẹt như bánh bao chiên, không có một tí cảm xúc nào thấm thía hết.

*****

Cô "oáp" một hơi khi về được đến nhà. Trời cũng còn sớm nên cô định sẽ viết nó tiếp. Mớ quyền sở dưới bàn ra , cô lật trang mới chưa viết , viết tiếp nhật kí của ba ngày hôm trước trở lại đây. Ba ngày do cô quá nhiều việc mà không thể viết tiếp được những trang nhật kí này, hôm nay cô sẽ viết .

Làn gió mạnh qua cửa sổ tự nhiên luồn vào nhà, quyển nhật kí bị làn gió lật đi từng trang giấy .... Ngày ...-2036,Ngày...-2035, Ngày...-2034,.....Ngày...-2029....

Làn gió lật đến hết trang đầu tiên , lộ ra hàng chữ : " Hoàng Khánh Nam- người mà mình yêu nhất đã bỏ mình mà đi nước ngoài. Chỉ khi mình đã chết có mấy ngày thôi mà hắn ta đã bỏ đi với cô gái khác. Hắn có biết được mình đã phải làm mọi cách để sống lại không. Hắn có biết được mình yêu hắn đến nỗi phải trở về cổ đại mà tìm thân thể thực sự của mình mà đến đây tìm hắn không? Chắc hắn, hắn sẽ đang vui mừng khi đưa như mình đã chết để cho anh ta vui vẻ với người con gái khác. Mình cả đời Hân Vương Nhi này thì sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn, mãi mãi và mãi mãi ..." Đó chính là trang nhật kí đầu tiên của cô 7 năm về trước....

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Dù Đau Khổ Nhưng Vẫn Yêu

Lời mở đầu : Bắp chúc mọi người năm mới vui vẻ, hạnh phúc a !*****

Quyển nhật kí bảy năm ròng rã viết không bỏ sót một sự kiện nào đang tung tóe trên bàn. Cái cảm giác mới hồi nào viết trang đầu tiên của cô ủa về, cô nhớ rất rõ lúc đó mình đã tức giận, đau khổ đến nhường nào nhưng có lẽ bây giờ cô cũng nhận ra được một điều rằng "cô vẫn yêu anh, hạnh phúc khi được nhìn thấy anh hằng ngày".

Cô muốn nói cho anh biết tất cả sự thật để anh quay lại với mình nhưng như thế lại quá trơ trẽn, việc đó cô nghĩ chắc không đủ can đảm để mà nói ra, thật sự rất khó.

Cuộc sống yên bình bảy năm vừa qua của cô bị đảo trộn đi cũng chỉ vì anh xuất hiện. Cô không biết mình gặp lại anh là do nguyên cớ nào nhưng một ý nghĩ đinh ninh là chắc chắn không phải do duyên mệnh.

Sáng sớm, bình minh vẫn như mọi khi nhưng hôm nay lại có chuyện lạ. Cô đang bị sốt và nằm trên giường không một ai chăm sóc, thật là đáng thương.

Tiếng nhạc chuông bài hát "Stay With Me" vang lên, cô hồn hên với tay ra bàn lấy chiếc điện thoại, giọng yếu ớt : " Alo"

Đầu dây bên kia nghe được tiếng nói khác thường, liền hỏi : " Nhi bị sao đấy?"

"Chắc mình bị sốt rồi..."

"Đợi chút mình đến liền. Mà khoan, nhà Nhi ở đâu?"

"....."

"Tút" - khi âm thanh tắt máy vừa vang lên là lúc cô không đủ sức mà cầm nó nữa, không có chỗ tựa chiếc điện thoại cứ thế rơi "bịch" xuống đất và vỡ ra.
(Chú thích : Điện thoại cùi bắp nhất hành tinh nên dễ vỡ)

Nó đang ngồi tại bàn làm việc định là gọi cô dậy đi làm thì lại biết được cô đang bị ốm liền tức tốc xin phép rồi chạy đến nhà cô. Không biết từ bao giờ mà khi nghe đến cô ốm là nó lo lắng hết mức , chắc cũng coi cô như đứa bạn thân đó rồi.

"Nhi"- cô bật cửa ra gọi to tiếng cô. Đôi mắt nhấp nháy của nó hiện lên một chiếc giường nhỏ nhắn và một con người đang cuộn tròn trong chiếc chăn, khuôn mặt đỏ bừng đang thờ hồn hên.

Móc trong túi ra chiếc điện thoại , nó nhanh chóng gọi cấp cứu và theo cô đi thẳng tới bệnh viện. Chưa kịp thực hiện được việc đó nó lại sức nhớ đến sổ khám bệnh đành phải ở lại tìm.

Trước tiên cô lục tất cả các tủ to nhỏ ở phòng khách nhưng không thấy. Chỉ còn căn phòng ngủ duy nhất là chưa lục nhưng đồng hồ đang điểm giờ quá muộn rồi. Không thể chần chừ được nó nhanh chóng lục chiếc tủ cạnh giường và tìm ra được quyển sổ khám bệnh. Chưa kịp vồ lấy thì nó lại thấy một quyển sổ gì đó dày cộp. Nó vốn không muốn xem nhưng con người nó không theo ý muốn, tay liền vớ lấy quyển đó trước.

"Nhật kí ư?"- nó lật ra thì biết được quyển sổ đó là nhật kí. Vốn không biết rõ về cô nên nó cũng dờ xem ra như thế nào, mở trang đầu tiên...

Thời gian như ngừng lại ở thời điểm này , không có một chút động tĩnh gì chỉ có tiếng thở của nó. Nó cố căng tròn cặp mắt mình nhìn xem đây có phải sự thật không. Không, đây không phải là ảo giác mà là sự thật. Hóa ra điều nó cứ mơ hồ lại đúng là sự thật nhưng tại sao khuôn mặt của cô lại ra như thế này, cả phần anh ra nước ngoài và có bạn gái nữa , làm gì có chuyện đó . Nhỏ vốn dĩ khuyên anh mình ra nước ngoài du học để quên đi chuyện kinh khủng đó mà....

Sức nhớ ra, nó lẳng đi chuyện vừa rồi và cầm lấy quyển sổ khám bệnh và cuộn nhật kí đi để hỏi cho rõ đầu đuôi câu chuyện , bắt xe đi đến bệnh viện trung ương.

Bắp: Hôm nay sẽ có hai chương trở lên đây ợ. bye Bắp đi viết chương 49 đây !!!

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Qua Đau Khổ Sẽ Là Hạnh Phúc

"Bác sĩ, cô ấy không sao chứ ạ"- nó đang xem cuốn nhật kí thì bị tiếng của cô y tá gọi mà ngẩng đầu lên. "Không sao hết, cô có thể vào chăm sóc bệnh nhân rồi"

Nghe được câu nói ngàn vàng ấy nó như vừa trộm được vàng. Nó muốn hỏi cô một điều từ nãy đến giờ rồi, lòng cũng không yên một chút gì hết.

Nó kéo ghế lại cạnh cô rồi ngồi xuống. Khuôn mặt nó nghiêm nghị đến lạ thường nhìn chăm chăm vào mắt cô.

Có một chút không thoải mái, cô nói thẳng : "Mày bị làm sao đấy, sao cứ nhìn chăm chăm mắt tao vậy, bộ lạ lắm à"

"Đúng. Rất lạ là đằng khác. Tao không ngờ mày chính là đứa bạn thân nhất đã chết của tao cơ đấy" - nó tức giận mà nói luôn.

Cô tròn xoe mắt ra nhìn nó, chắc chắn cô đang mơ rồi chứ làm sao mà nó biết được chuyện đó chứ.

"Không phải ngạc nhiên đâu. Tao biết hết mọi chuyện rồi"- nói xong nó vát quyển sổ nhật kí lên người cô không chút kiêng nể hết lên : "Tại sao mày lại nói dối tao chứ. Tại sao?" - nói đến đây nó cũng không kìm được nước mắt mà khóc lên.

Khóc mắt cô cũng đang đọng nước mắt, cô không ngờ bí mật mình giấu bấy lâu nay cuối cùng cũng bị phát hiện. Cô không muốn nói vì nói ra chỉ sợ anh sẽ càng khinh bỉ mình mà thôi. Cô nghĩ rằng nếu cô nói với anh nhất định là anh sẽ nói với mình rằng : "Bây giờ tôi giàu rồi nên cô muốn làm bạn gái tôi?". Câu nói đó thật sự cô không muốn nghe và do một số chuyện khác nữa nên cô đã giấu đến tận bây giờ.

"Mày đã xem cuốn nhật kí rồi thì tao cũng không giấu mày làm gì nữa. Đúng, tao là đứa bạn đã chết của mày đây"

"Tại sao mày còn sống hả ?"- nhận được câu trả lời của cô ,nó mừng lắm , mừng khôn xiết .

"Thực ra lúc tao chết bảy năm về trước có một người đã cho tao sống lại nhưng nhập hồn sang thân thể khác. Tao không muốn nói với Vy và mày còn Hoàng Khánh Nam kia đã có người yêu nên tao cũng từ bỏ luôn. Nào ngờ bây giờ lại gặp lại và mày biết được bí mật đó"

"Khoan. Mày nói cái gì cơ, hóa ra lí do chính là bởi vì anh Nam có người yêu hả?"

Cô thờ ơ đáp lại : "Cứ cho là vậy đi"

Nó bỗng dung cười lên một trận phá rang. Khuôn mặt vừa khóc xong bây giờ đang vật lộn với cái bụng dưới sàn : "Hóa ra là vậy. Để tao nói cho mày biết. Anh Nam không hề có người yêu nào , khi mày chết đi anh ấy đã chán đời và muốn chết đi nhưng chính Vy đã khuyên anh Nam ra nước ngoài để quên đi chuyện đó còn về việc người yêu chỉ là tin đồn mà thôi".

Từng chữ một cô nuốt hết vào trong đầu. Chuyện này không phải đùa chứ, tất cả chỉ do sự hiềm lắm mà cuộc đời cô và anh bị đóng đưa đến bây giờ ư? Cô không thể tin được, một chuyện vui nhất đã xảy ra với cuộc đời cô trong hôm nay....

"Thật sao?"- cô vẫn muốn hỏi lại cho chắc chắn.

Nó lắc đầu tươi cười : "Tao nói chỉ là sự thật không sai một câu"

*****

"Vy à tới bệnh viện trung ương phòng 301 đi"- nó ra khỏi phòng liền gọi cho Vy ngay.

Tắt máy với Vy, nó lại kéo tay gọi điện cho anh : "Anh Nam, anh đến ngay bệnh viện trung ương phòng 301 đi, có điều bất ngờ cho anh đó, hihi".

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Nụ Cười Hạnh Phúc.end

"Anh Nam, anh đến ngay bệnh viện trung ương phòng 301 đi, có điều bất ngờ dành cho anh đó, hihi" Anh ở đầu dây bên kia nhủ mày, số điện thoại của nó anh lưu trong máy là để làm cảnh thôi không ngờ hôm nay tự dung lại động tới. Anh không hiểu có chuyện gì đang xảy ra, chuyện vui mà lại ở bệnh viện á, chắc anh nghe nhầm rồi.

Chuyện vui đối với anh mà nói chỉ là khi có cô bên cạnh chứ mấy chuyện khác thì cũng kệ. Mới cái vụ tên giống người anh yêu nhất thôi đã um lên rồi chứ nói đến mấy chuyện khác không liên quan anh không muốn nói tới. Kệ nó vừa nói với anh chuyện gì, anh cất chiếc điện thoại vào túi rồi đi đến cuộc họp.

"Chúng ta đi thôi"- anh gọi tên quản lý ngoài cửa rồi đi đến phòng họp. Đang đi anh lại bắt gặp cô em gái của mình đang hót hải chạy vậy. Lấy làm khó hiểu anh tới bên nhỏ hỏi : " Vy, có chuyện gì mà em hót hải đây?"

Nhỏ luống cuống vừa chạy vừa đáp lại : " Hồng vừa gọi cho em đến bệnh viện trung ương. Không biết có chuyện gì nữa nhưng em phải đi nhanh không nó nằng em chết"

Đầu anh hiện lên một dấu hỏi chấm to đùng, gọi cả cho em mình đến đó nữa ư, anh không hiểu chuyện gì nữa?

*****

"Phòng 301, phòng 301 đâu ừi....A, kia rồi"- cô ngó ngang theo từng dãy số và cuối cùng cũng tìm thấy được biển "301"

Nhỏ mở phòng thì nhìn thấy nó đang gọt hoa quả còn ...cô thì đang ngủ. Nó giật mình tiến tới chỗ giường hỏi nó giọng không mấy tức giận : " Rốt cuộc là chị gọi em gấp gấp như thế là để đến đây gọt hộ đồng hoa quả này à"- vừa nói nhỏ vừa chỉ vào bịch táo mới gọt được một quả.

Nó đang vui vẻ gọt táo thì bị nhỏ tấn công từ phía sau nên giật bắn mình, tí nữa là đứt tay luôn.

"Có biết nói như vậy làm người ta giật mình lắm không?"- nó đang vui dần dần chuyển sang tức giận một cách tột độ.

" Không chị em với mày gì nữa. Trả lời tao đi, mày gọi tao đến đây làm gì. Gọt đồng hoa quả thay mày hay chỉ đơn giản gọi tao đến thăm Nhi?"

"Mày nói chẳng đúng một từ nào. Tao gọi mày đến đây là để nói cho mày một bí mật, đảm bảo nói ra mày sẽ sốc không thuốc chửi luôn"

"Thật á, nói đi xem "

"Thật ra...."

Đang há hức thì chớ lại bị nó xiên cho quả chần chừ liền hét toáng lên : " Nói đi!!!!!!!!!!!!"

Miệng nó há ra, tay thì bịt kín hai lỗ tai rồi nói : " Rồi rồi kể đây. Thật ra người yêu anh mày còn sống đó..."

"Mày nói cái gì. Mày bảo Nhi còn sống á?"

"Mày không nghe lầm đâu. Nhi đang nằm trên giường bệnh đây này"

"Đây không phải là...."

"Đề yên tao chưa nói xong". Và rồi nó kể lại toàn bộ chi tiết mọi chuyện cho nhỏ, nhỏ đã rất sốc khi nghe chuyện đó. Thật không thể nào mà tin được, hóa ra chị dâu tương lai đó vẫn còn sống mà sống ngay trước mặt mình bao ngày mà không ai biết hết.

Đang trong không khí yên lặng thì một tiếng động vang lên, và đó chính là tiếng roi của chiếc điện thoại. Bốn chiếc mắt nhìn ra phía phát ra tiếng động và rồi đó chính là...anh.

Mọi người chắc đang thắc mắc tại sao anh lại ở đây đúng không. Đàng ra anh giờ đang trong cuộc họp mới đúng nhưng thấy nhỏ đi nên anh cũng lóng nòng nòng mà đi theo luôn. Đến nơi đang định vào thì nghe được hết mọi chuyện và chiếc điện thoại trong tay cũng thế mà rơi xuống.(Chú thích : Đang định gọi cho anh quản lý nói dời cuộc họp, chưa kịp gọi thì nghe thấy chuyện đó.)

Anh đã nghe được hết tất cả. Không thể thoát khỏi sự xúc động, anh chạy đến bên chỗ nó hỏi : " Hồng, em nói điều đó là sự thật đúng không?"

" Em vốn dĩ gọi anh tới cũng là nói cho anh mà ..."

Người con gái anh yêu nhất, người con gái anh hằng ngày nhớ mong hóa ra chưa chết. Nếu không vì tin đồn năm đó, chắc chắn anh đã không phải xa cách cô tận bảy năm rồi, đúng là ....- anh nghĩ như thế trong đầu và cười nhạt, tự chế giễu bản thân mình, anh liệu có xứng với cô nữa không.

"Chắc mọi người biết hết mọi chuyện rồi..."- Đang ngủ lấy sức thì cô bỗng dưng tỉnh lại, thấy mọi người đông đủ nên cũng đoán ra được nó đã nói ra tất cả với bất chuyện luôn.

"Em là Nhi đúng không?"- anh giữ chắc hai bên vai cô, nhìn thẳng vào mắt cô nói.

Bị anh nhìn thẳng, khuôn mặt đẹp trai hồi nào của anh làm cô không khỏi không ngượng ngùng. Thôi nếu anh đã biết rồi thì cũng chả làm gì được, cô vẫn còn yêu anh cơ mà, cô phải nói ra lời từ con tim mình : "Ngốc, em là Nhi đây"

Nghe được câu nói của cô anh mừng lắm, vui đến nhường nào. Một cái ôm sau bảy năm xa cách đã diễn ra tại đây. Anh ghé sát vào tai cô nói : " Anh

yêu em.."

Cuối cùng một nụ cười hạnh phúc của cô cũng nở. Cô không thể ngờ anh vẫn yêu cô. Ngay bây giờ cô cảm thấy mình đúng là người hạnh phúc nhất trên trái đất này.

"Em cũng yêu anh..."

*****

*Một năm sau

Trên lễ đường ba cô dâu đang tiến đến chỗ ba chú rể. Ba cặp đôi hoàng tử-công chúa đẹp chưa từng có. Những tiếng kêu từ máy ảnh cứ ngút ngàn trong lễ đường. Hàng ngàn cánh hoa bay tung tóe khắp con đường dẫn tới hạnh phúc. Qua bao nhiêu đau khổ, gian nan, cuối cùng họ cũng tìm tới được hạnh phúc của chính mình, cùng yêu thương người mà họ yêu nhất....

Sau một năm ba cô gái đã được ông trời ban tặng cho ngày hôm nay. Ngày mà họ nhớ mãi trong đời....

*****

"Ba oiiii. Mẹ mắng con này"- đứa trẻ năm tuổi thấy ba mình về thì chạy ra cửa ôm chầm lấy bố, giọng nũng nịu.

"Ba thương, đợi ba mắng mẹ rồi cha con ta cùng đi tắm nha"

"Vợ yêu! Sao em lại mắng con trai cưng của anh nữa rồi"

"Ai là vợ yêu của anh. Anh yêu thằng ranh đó hơn em cơ mà"- người được gọi là vợ đang làm com giọng hờn dỗi với người ba đó.

"Ai bảo anh yêu con trai nhất, anh yêu vợ nhất đó"- người ba đó vội vã lấy lại lòng vợ.

"Ai da, ba không yêu con nữa. Con khóc cho ba bây giờ...."- đứa trẻ nghe ba nói thế thì hờn dỗi quay đi.

"Không không, ba yêu con nhất trên đời mà...."

"Này, nói cái gì cơ?"- giọng cô càng ngày càng tức giận.

"Không có gì, anh yêu vợ nhất á"- anh đồ mờ hồ hệt với hai người này mất thôi.

"Ba...."

Và cứ thế cuộc tranh giành sự yêu thương cứ thế diễn ra. Hạnh phúc của họ đang ngày càng tăng lên và chắc chắn sẽ không có điều gì cản trở được hai con người này,,,,,

"Hoàng Khánh Nam, em yêu anh"

"Vương Hàn Nhi, anh yêu em"

Đó chính là hai lời nói trên chiếc giường của họ.....

END.

(Báp: Còn chương Ngoại truyện nữa nên mọi người đừng quên đi truyện này vợ nhá <3)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Giác Mơ Vụt Biến

*Lời mở đầu: Phần I đã kết thúc với một kết thúc lãng xẹt và chắc ai ai cũng nghĩ thế. Nhưng mà giấc mơ vẫn chỉ là giấc mơ thôi các bạn ạ. Phần II mới là kết cục thật của truyện nha mn :v-----

Cô đang nằm trên giường vừa ngủ vừa cười một cách điên dại. Chắc hẳn là đang mơ và mơ một giấc mơ rất là tuyệt vời...

Tiếng reo của đồng hồ vang lên làm giấc mơ của cô tan biến, cô tỉnh giấc.

"Why? Tại sao ta lại mơ đến một năm sau ta và anh Nam làm vợ chồng nhỉ....Hay là tương lai chắc chắn như thế?"- sau khi một giấc mơ hạnh phúc thì cô đoán chắc chắn rằng tương lai sẽ được như thế.

Thế là đã một tuần trôi qua từ khi cô xuất viện và hôm nay là ngày đi làm đầu tiên của tháng. Cô vẫn thay quần áo công sở rồi đi đến công ti nhưng lại có thêm một việc. Anh chính là người sẽ đưa đón cô đi làm từ bây giờ.

Đứng trước cổng cô ngó ngang ngó dọc đợi chiếc xe của anh . Xa xa một chiếc xe trắng gần tiến lại, cô vui mừng vẫy tay lia lịa ....

"Anh xin lỗi đã để em chờ"- anh mở cửa xe rồi xin lỗi cô, cũng tại tắc đường nên mới vậy.

"Không sao, em không để ý đâu"- cô nở một nụ cười để lấy lòng anh.

*****

"Nhân viên phòng maketting đi cùng giám đốc kìa"- ba nhân viên ngoài cửa nhìn thấy cô bước ra khỏi chiếc oto của anh liền túm tụm lại nhau bàn tán. Nhiều lời xì xào không mấy tốt đẹp về cô cũng từ đó mà nổi lên. Cô đi đâu cũng bị những ánh mắt khinh bỉ dòm ngó, thật muốn lại chửi cho họ trận nhưng mà nghĩ lại sao cô phải mất công mà chửi họ trong khi họ còn không biết rõ thà nên nói cho họ rằng giám đốc tự mời còn hơn.

"Nhi ơi, mày không sao chứ. Mấy lũ nhân viên nói về mày ghê quá cơ"- nó ghé sát tai cô nói.

"Không sao, cứ kệ đi...". Cũng tại câu nói này của cô làm tin đồn không có ngăn chặn cứ thế lan đi và cô cứ thế bị người khác khinh bỉ gắp vạ lần.

"Nghe nói hôm nay có một người du học ở nước ngoài về công ti ta hả?" - cô hỏi nó.

"Ừ, nghe nói vào chức phó giám đốc lận đấy nhá".

Cô trầm thán phục cái người này. Không ngờ đi du học cũng có lợi thế được vô hấn chức phó chứ chẳng chơi được còn cô thì chắc mãi mãi là một nhân viên thôi. Cơ mà tự nhiên nhớ lại giấc mơ hôm qua cô lại cảm thấy mình thật là hạnh phúc, mặt bắt giắc đỏ lên làm nó ngạc nhiên đến tột độ.

"Chuyện gì mà mặt đỏ lên đấy"- nó lờm nguýt cô một cái.

Nhận được ánh mắt không mấy thiện cảm nó toát mồ hôi hột, vội vội vàng vàng lấy lại lòng : " Không có gì đâu hết "

Nhưng lời nói đó làm gì qua nổi mắt nó được : "Thật không...Hay là....anh Nam hôn mày đấy"

Cô đứng im bất động, miệng không nói lên lời. Được anh hôn cô còn chưa giám nghĩ tới mà nó giám nghĩ tới, đang định chối nó thì nó phán một câu xanh rờn : "Chắc đúng là thế rồi. Tí tao đi trên chồng mày một trận "

Đang định cãi thì nghe tới từ chồng làm mặt cô càng đỏ hơn : " Con kiaaa, ai là chồng tao hả? Tao đang độc thân đấyyyyyyyyyy"

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Chuyện Hiếu Nhâm Của Cặp Đôi Phụ Họa

"Xin chào mọi người. Tôi là Lê Thúy Hoa, là phó giám đốc mới của công ti"- Thúy Hoa giới thiệu về mình ngắn gọn rồi chìa tay ra bắt với từng nhân viên phòng làm việc của cô. Tiếng nói dịu dàng nghe như tiếng chim hót làm cô tưởng mình đang nghe được giọng nói của mấy tiểu nô tì của cô, thật sự là rất giống mới làm cô tưởng như thế được.

"Quả là một người trên cả hoàn hảo, không chê tí gì được"- cô nghĩ và thầm khen ngợi Thúy Hoa hết lòng.

Tới khi Thúy Hoa đưa tay bắt với cô, cô mới bừng tỉnh. Cô chìa bàn tay non nót của mình ra, cảm nhận được da thịt mềm như lụa của Thúy Hoa, cô cảm thấy có vẻ Thúy Hoa là một tiểu thư nhà giàu.

Làm quen với mọi người xong Thúy Hoa cũng chào mọi người rồi bước ra ngoài. Và bây giờ là lúc mọi người bình luận về cô phó giám đốc mới này...

"Rất xinh đẹp...nhưng có vẻ hơi tiểu thư"

"Mặc toàn đồ hiệu...nhà có vẻ giàu"

.....

Đến lượt cô, cô chỉ nói : " Không nên nhìn bề ngoài mà bắt hình dong"

Mọi người nghe cô nói thế thì gật đầu đồng ý rồi trở lại với công việc. Ngay lúc này cô lại nhận được cuộc điện thoại của anh rủ đi ăn tối. Dù sao cũng đã xảy qua nhiều chuyện rồi nên bây giờ cô không muốn lãng tránh anh nữa. Sự thật đã được đưa ra ánh sáng nên cô cũng vui vẻ đồng ý...

*****

Bắp : Quay lại với cặp đôi khác chứ nhể? Cứ xoay quanh 9 thế này nhạ quá >.<

"Anh Kiệt "- nó đang dậm chân bình bịch tiến tới chỗ hấn , mang một vẻ mặt rất chi là tức giận.

Hấn đứng cách xa cô chỉ có 3m thôi mà tự dưng lại thấy người run lên một hồi. Hấn tự nghĩ rằng rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra mà lại khiến nó tức giận đến thế. Hấn cũng phi nhanh chóng lại chỗ nó hỏi : " Rốt cuộc có chuyện gì hả Hồng? Sao em lại tức như thế???"

Nó lấy tay quệt đi giọt nước mắt bên khóe mi, đôi tay di chuyển trên chiếc điện thoại rồi dơ thẳng vào mặt hấn một hình ảnh rất chi là lãng mạn. Một hình ảnh hấn đang chọn gấu bông cùng với một cô gái xinh đẹp. Theo như trước đây nó đến gặp mặt nhà hấn thì không có em gái hay họ hàng như thế này, nó chỉ có thể khẳng định cô gái đó là bồ của anh.

Nó sụt sùi lên rồi nói : " Anh Kiệt, em không ngờ anh lại đối xử với em như thế đấy. Em đã yêu anh như thế nào mà anh lại đối xử với em như thế. Em hận anh, ghét anh ..."- nói xong nó quay lưng rồi chạy đi thật nhanh, không quay đầu lại....

"Tại sao anh không giải thích chứ. Anh không yêu em thật sao...."- nó vừa chạy vừa khóc vừa nấc lên từng từ ..

Hấn thật sự không phải là không muốn giải thích mà do hấn .... còn đang thần thờ không để ý tới nó đã chạy đi từ bao giờ rồi, đến khi tỉnh lại thì không thấy cô đâu nữa. Và lại, hấn đâu có yêu ai khác ngoài nó đâu đó chỉ là một người hấn nhờ chút chuyện thôi mà... Xem ra nó đã hiểu nhầm hấn rồi.

Hấn lấy chiếc điện thoại ra, gọi đến số "vợ yêu" nhưng chỉ là những từ : "thuê bao..." lên tiếng. Biết sao bây giờ hôm nay hấn định dành cho nó sự bất ngờ thì .....

*Một cuộc tình tưởng chừng đẹp lắm mà vẫn xảy ra hiểu nhầm thế này....

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Chương Phần II. Chương 3

Ngày thứ hai đi làm của cô tiểu thư nhà giàu bắt đầu. Thúy Hoa diện một bộ váy xòe mà không phải đồ công sở đến chiếc xe . Thúy Hoa được ba mẹ nuông chiều từ nhỏ nên không biết làm gì cả. Cũng tại vì thế mà bị chú đuổi sang nước ngoài du học. Tình cờ gặp được anh đem lòng thầm mến nên bây giờ lặn lội về xin ba cho làm ở công ti anh....

Vốn không phải người tốt mà cũng chẳng phải người xấu nên cũng chẳng bị ai ghét nhưng có lẽ bây giờ sẽ khác thôi, Thúy Hoa tự dằn lòng mình phải thật tốt không thể ở ranh giới giữa cái tốt và cái xấu nữa, tất cả chỉ vì anh...

*****

Hôm nay nó quyết định ở nhà nằm khóc, không đi làm gì nữa. Cả đêm ngồi khóc, mắt nó cũng đã sưng húp lên rồi, giờ cũng chẳng thể đi được nữa .

Chiếc điện thoại đặt trên mặt bàn cũng đổ ngót trăm lần rồi. Hấn cũng thức khuya gọi cho nó suốt nhưng mãi chẳng có ai nghe máy, hấn thật muốn tức điên lên mà.

Nó đang nằm trên giường trùm kín mền khóc rên rĩ thì tự dưng có tiếng chuông cửa. Nó đoán chắc là Nhi nên lấy tay lau nước mắt đi xuống mở cửa.

Nhìn thấy khuôn mặt sưng húp, tóc tai bù xù của nó hắn thấy lòng đau lên một hồi. Hắn tha thiết : " Hồng, chuyện hôm qua không như em nghĩ đâu, cho anh giải thích đi, em hiểu lầm anh rồi..."

Trong lòng nó đang dần được hồi sinh, nó tự nghĩ là : " Anh Kiệt có lí do ư, thật sự là hiểu nhầm sao???"

Nghĩ thế nên nó hỏi : " Vậy anh giải thích đi"

"Cái cô gái trong ảnh là anh nhờ cô ấy chọn gấu bông hộ thôi. Anh nhờ để tặng em mà, anh nói thật. " - Nói xong hắn chìa tay ra con gấu bông .

Bây giờ nó thật sự vui khi biết hắn không lừa dối mình....và tiếp theo là một cái kiss...

*****

Cô đang sốt hết ruột khi thấy nó không đi làm. Gọi cả chục cuộc cũng không nghe, đang điên hết cả đầu lên thì may sao nó cũng gọi lại cho cô. Nó cũng chỉ nói mỗi là xin phép nghỉ hộ rồi cái rụp cúp luôn máy, không để cô nói được câu nào, đúng là tức thì càng tức mà....

"Mày ơi, Hồng nó xin nghỉ . Chắc đi hẹn hò với Kiệt rồi..."

"Chết, quả này chuẩn bị tiền mừng sớm, tao cũng phải kiếm thôi, hai đứa chúng mày có hết rồi còn mỗi tao là chưa có ai thèm rước..."- nhỏ làm bộ khóc nức nở kể tội tình...

Cô nghe xong thì cười té ngửa, nhỏ tự dưng nói thế thì hình như muốn cô thương hại thì có , chứ cái chàng trai mới gặp chạy đi đâu rồi : " Vậy thì quán cafe hôm nọ thì sao nhỉ?" - cô vừa dùng giọng nham hiểm vừa liếc mắt nhỏ một cái.

Biết là không lừa được cô , nhỏ cười cho qua chuyện rồi nhanh chóng đổi chủ đề...

*****

"Mời vào"- tiếng nói của anh trong phòng vọng ra.

Thúy Hoa nghe được lời của anh thì mở cửa tiến vào : " Khánh Nam, tối nay anh có rảnh không, em muốn mời anh đi chơi..."

Anh nhú mày, ngược mặt lên nói : " Tối nay tôi bận rồi, mời cô ra ngoài cho"

Thái độ của anh làm Thúy Hoa rất bức mình, đường đường là một tiểu thư mà bị từ chối như vậy sao, không cam tâm Thúy Hoa vừa khóc vừa nói : " Anh biết rõ là em thích anh rồi mà anh còn như thế sao. Em là con nhà giàu, xinh đẹp, chả nhẽ anh không thích?"

"Tôi nói cho cô bỏ ý định luôn rằng tôi đã có vợ tương lai rồi, giờ thì mời cô ra ngoài..."-- vẫn giọng lạnh lùng đó, anh nhìn thẳng vào mắt Thúy Hoa nói.

Những lời nói đó như dao đâm vào da thịt Thúy Hoa vậy, vừa khóc Thúy Hoa chạy một mạch ra ngoài, đóng cửa cái "Rầm" rồi chạy vào nhà vệ sinh nức nở....

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Bạt Tai

Thúy Hoa không cam tâm , không tin đó lại là sự thực. Có điểm nào không tốt để mà anh từ chối thẳng thừng như thế chứ. Thúy Hoa lấy chiếc điện thoại ra gọi cho một người bí mật điều tra xem cô gái đó là ai, tại sao lại làm anh mê mẩn đến thế chứ. Để xem cô gái đó tuyệt vời đến mức nào... -----

"Hồng, chuyện này với anh Kiệt thế nào rồi..."- cô uống một ngụm cafe rồi hỏi nó.

Nó mỉm cười một lúc rồi hớn hờ : " Tháng sau chắc tao tổ chức đám cưới đó mày..."

Nghe xong lời nói của nó mà ngụm cafe mới uống của cô tí nữa là bay hết vô khuôn mặt của nó. Cô không ngờ là diễn ra nhanh đến như thế đấy, có ai biết được hai người vừa mới trực trực kia tháng sau lại về chung nhà cơ chứ...

"Không cần ngạc nhiên thế đâu. Mà biết là đã bao nhiêu năm rồi không hả?"

Bây giờ cô mới ngộ ra là cuộc tình của hai người kia cũng kéo dài gần 8 năm rồi, một thời gian dài. Cũng phải, cô biến mất gần 7 năm trời thì làm sao mà biết được nó kéo dài bao nhiêu lâu, nếu nói thời gian cô biết họ yêu nhau thì chắc cũng chỉ là 2 năm gì đó thôi.

"Cũng phải... yêu nhau lâu lắm rồi còn gì..."- suy nghĩ sâu xa và lâu la cuối cùng cũng ló ra lời này.

"Mà mà với Nam thế nào rồi. Chắc cũng lên xe hoa sớm chứ?"

Người cô bắt gặp run lên một hồi, tim trong lồng ngực cũng đập thành thịch, đứng rồi sao cô không nghĩ tới chuyện này nhỉ?

Trong một phòng làm việc, một cô gái đang mang tâm trạng buồn kiêu thất tình đang dựa đầu vào tay nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm cảnh vật xung quanh đang từ từ thay đổi. Căn phòng yên tĩnh đến lạ thường này bị tiếng chuông điện thoại làm phá tan. Cô gái nhấc chiếc điện thoại ghé sát vào tai nói lời dịu dàng mà cũng chẳng phải dịu dàng: "Thế nào rồi?"

"....."- người bên kia điện thoại nói một tràng thật dài và rồi cô gái là người cúp máy.

Thúy Hoa đứng phắt người dậy khỏi ghế, mặt bắt đầu ửng đỏ vì tức giận, bàn tay cũng thế mà nắm chặt đi một mạch tới nơi làm việc của cô.

Không một cử chỉ dịu dàng, Thúy Hoa mở cửa xông thẳng tới chỗ cô. Thấy cấp trên cô cúi chào rồi đang định nói chuyện với Thúy Hoa thì lại bị một cái bạt tai ngay bên má.

Tiếng "chat" vang lên đột ngột làm nó bên cạnh hai mắt cứ phải gọi là không thấy lòng đen đâu.

Cảm giác rát rát bên má ủa về, cô đưa tay lên má giữ. Cô tự hỏi là mình đã đắc tội gì mà Thúy Hoa lại cho cô một cái bạt tai. Đang định lên tiếng thì nó đã xen ngang: "Cô là cấp trên thì muốn làm gì thì làm há. Nhi đã làm gì cô mà cô lại tát Nhi hả?"

Thúy Hoa hừ một tiếng khinh bỉ, tay chỉ thẳng vô mặt cô nói: "Cô ta, chính cô ta đang đi ve vãn giám đốc đấy. Cô ta không có lòng tự trọng mất hết liêm sỉ rồi nên mới đi ve vãn, cô ta chính là muốn trèo lên cổ các người đấy. May là tôi biết được cho cô ta một cái bạt tai là ít lắm rồi..."

"CÁI GÌ???"

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Nó nghe xong những lời nói chửi mắng thiện cảm của Thúy Hoa thì liền tuôn ra hai chữ với tâm trạng cực kì ngạc nhiên. Nó tự nghĩ ngẫm lại: "Thúy Hoa nói sao? Nhi đang ve vãn anh Nam ư? Nhi không có lòng tự trọng, mất hết liêm sỉ ư? Nực cười..." . Nghĩ thế rồi nó tiến lại gần Thúy Hoa nói giọng khinh bỉ, không một chút nhường nhịn: "Nhi không ve vãn giám đốc cũng chẳng làm gì có lỗi với ai cả, chính giám đốc là người tự mình yêu Nhi và hai người đang là người yêu của nhau. Cô là cái thứ gì mà lại xen vào họ. Còn nói sao, trèo lên cổ chúng tôi á, cô sai rồi. Không biết ai đang muốn làm gì đâu..." Mọi người nghe xong thì tỏ ra như hiểu được chuyện và quay gót sang người Thúy Hoa tặng cho những cái ánh mắt nhìn khinh bỉ. Ngại ngùng, mặt Thúy Hoa nóng lên và đỏ bừng, không ngờ đã phạm sai lầm lớn như thế, không thể nào tin được hai người đó....

Thúy Hoa quay gót ra ngoài mang theo một nỗi nhục khắc cốt ghi tâm. Con nhục nhạ này, Thúy Hoa thề sẽ phục thù, quyết sẽ không để cho cô được yên ổn bên anh, sẽ không bao giờ...

Sau khi giải quyết xong được chuyện vừa xảy ra, nó thấy cô có gì đó buồn. Đúng vậy, cô đang buồn vì mãi suy nghĩ mình có phải hợp với anh không? Ngoài kia nhiều người tốt hơn cô cả trăm lần nhưng sao anh lại để cô làm người yêu anh, hay đó chỉ là sự thương hại cho người không có lấy một người thân thiết nào....

Mọi người cũng trở về chỗ làm việc còn nó quay sang hỏi cô: "Ồn chứ?"

Cô gạt đi suy nghĩ trên nở một nụ cười với nó: "Không sao, ổn mà..."

Dẫu biết cô nói vậy rồi nhưng nó cứ cảm giác có gì đó không ổn tẹo nào nhưng dù sao cô đã nói thế nên nó cũng cho qua.

Buổi chiều tan làm cô phải tự mình đi về nhà do nó thì đi mãi chọn đồ cưới với anh Kiệt còn anh thì phải ở lại công ti giải quyết chút chuyện. Cũng may bây giờ cô muốn yên tĩnh để suy nghĩ lại mọi chuyện nên cô đã quyết định đi bộ . Cô chợt nở nụ cười chua chát khi nhìn thấy trước mặt mình một đôi tình nhân mặc áo đôi đang cãi nhau chuyện gì đó và bỗng dưng mỗi người một nơi , không ngoảnh đầu lại. Tình yêu dễ chia tay thế sao, đến bao giờ trên thế giới nhỏ bé này mỗi người đều có một nửa thật sự gắn bó với mình trọn đời, có chăng phải vượt qua nhiều thử thách mới tìm được nó....

Gần đến nhà, cô nhận được cuộc gọi điện của số lạ, quyết định nhắc máy nghe , giọng cô bình thường lại : " Ai vậy?"

Đáp trả lời nói của cô là giọng nói dịu dàng nhưng mang nét chế giễu : " Tòai Thúy Hoa đây" . Nghe thế cô giật mình : " Gọi tôi có chuyện gì?" . Thúy Hoa nói lại : " Tôi không dấu diếm cô gì nữa. Thật ra tôi yêu giám đốc nên cô có thể cách xa anh ấy được không. Tôi biết cô không mấy khá giả nên tôi sẽ cho cô một khoản tiền và mong cô đừng dính líu đến anh ấy nữa. Gia đình tôi có thể giúp đỡ được công ti của anh còn cô giúp được cái gì không? Tôi cho cô suy nghĩ đêm nay mai trả lời tôi." - Nói xong một tràng, chưa kịp để cô nói gì thêm Thúy Hoa đã tắt máy rồi vút thẳng tay xuống giường.

Chiếc điện thoại của cô cũng bất giác rơi xuống đất. Cô thần thờ người suy nghĩ những điều Thúy Hoa vừa nói thật là đúng, cô đâu có gì và cũng không xứng đáng với anh nhưng ..... cô yêu anh...

Biết làm thế nào bây giờ.....

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Buông Tay

*Mở đầu cho Bắp xin vài dòng : Thật sự Bắp không có ý muốn cho truyện kéo dài chậm hơn nữa đâu nhưng máy Bắp hỏng nên hôm nay mới có chương mới được.

*****

Màn đêm buông xuống, mọi người mọi vật đều đã chìm trong giấc ngủ còn cô thì vẫn ngồi trên giường nhìn ra ngoài trời cao suy nghĩ. Cô suy nghĩ thật lâu và thật đắn đo mặc cho màn đêm đang dần dần qua đi . Cô suy nghĩ đến quên cả ngủ, chỉ vì một chuyện mà nó đã quẩn lấy cô bao lâu rồi. Cô cứ tưởng những chuyện buồn, phức tạp đã qua nhưng cô đã lầm, không những thế nó làm cho cô hiểu ra được rằng anh quá cao và cô không thể với tới được. Cô nên buông tay, biến mất trước mặt anh để anh được cuộc sống tốt đẹp hơn, đáng lẽ cô nên nghĩ ra từ sớm chứ không phải vội vàng đồng ý để giờ phải đi trong cơn đau này....

Sáng đã đến , cô đang định đứng dậy khỏi giường thì điện thoại lại reo lên. Không phải nói cô cũng biết là Thúy Hoa, cô không ngờ cô ta gọi cho mình sớm đến thế. Cả đêm không ngủ nên cô cũng có đáp án trả lời cho cô ta rồi nên cô cũng chẳng màng nói nhiều rồi đứng lên thu dọn đồ đạc .

Đã muốn cắt đứt với anh, quên đi anh cô chỉ có thể đi thật xa mới có thể quên đi được. Cô cảm thấy mình thật nực cười mà, bỏ đi bảy năm rồi giờ lại tiếp tục ư? Có chăng chỉ có thể cô mới quên đi được con người ấy.

Chỉ một tháng nữa thôi sẽ thấy con bạn mình lên xe hoa nhưng cô không thể chờ được nữa , nếu cứ giả tạo mà đối mặt với anh hằng ngày sẽ làm cô không nổi, càng độc ác chiếm lấy anh không chịu buông tay. Cô nên bỏ đi lúc này và gửi lời xin lỗi tới nó.

Đồ đạc mang đi cũng không nhiều nên chỉ một thời gian ngắn mà cũng không quá ngắn cô đã xếp xong gọn gàng. Kéo vali ra khỏi phòng , cô trả lại phòng cho bà chủ rồi bắt xe đi tìm một nơi mới. Giờ cô nên đi đâu, đi về đâu mới được...

Vẫn như thường ngày , sáng 7 giờ anh đến trước nhà cô thuê đón nhưng hôm nay cửa ra đóng hết lại. Anh đoán chắc cô thấy muộn nên đã đi trước , nghĩ vậy nên anh vẫn tiến lên xem như thế nào thì đúng là không có người thật rồi anh mới đi .

Đến công ti đang định xuống phòng làm của cô thì tên thư ký đáng ghét từ đâu chui ra liệt kê toàn bộ công việc chật nhích làm anh không còn cách nào đành từ bỏ ý định , trong lòng đương nhiên rất ức chế không nói lên lời.

Gọi điện không nghe máy, nó chẳng thể đoán ra lí do mà cô không đi làm hôm nay . Đang ngồi vắt chân vắt cổ điện thoại nó rung lên tin nhắn, tưởng tin nhắn rác của mấy bạn rảnh rồi gửi thì hóa ra là Nhi. Nó nuốt nước bọt một cái, không ngờ cái tính tiết kiệm của cô vẫn duy trì mãi mãi, nhắn tin còn hơn gọi điện. Nó mở tin nhắn thì là những dòng chữ làm nó không thể bóp nát luôn cái điện thoại. Nó bực tức không hiểu đang có chuyện gì xảy ra , tại sao cô tự dưng nói đi xa và không gặp lại mình nữa chứ. Một góc phòng bên trong cũng cùng thời điểm này vang lên tiếng chiếc điện thoại rơi, nó không chần chừ chạy vào phòng nhỏ thì thấy màn này đoán chắc nhỏ cũng đã nhận được tin nhắn tương tự như thế.

Riêng anh cô không thể nhắn tin nên đã trực tiếp gọi luôn cho anh nhưng... mấy bận. (Bắp: Gọi đúng lúc họp thì nghe kiểu tây à .-.)

Không thể chần chừ được nữa , cô đành nhắn tin dài cho anh rồi văt luôn mọi thông tin liên quan đến cô xuống dưới sông. Nếu đã muốn rời đi vậy giữ lại những thứ này có ích gì...

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Họp xong, anh nhanh chóng đi tới chỗ cô mà quên mở điện thoại. Anh có cảm giác gì đó kì lạ lắm, chắc chắn đã có chuyện gì xảy ra rồi... Vừa mở được cánh cửa thì nhỏ cũng đang mở cửa nên anh bị cái cửa một phát đập luôn vào đầu u một cục to tướng. Vừa thấy anh , nhỏ liền không ngần ngại hỏi luôn : "Anh biết Nhi ở đâu không?"

Vẫn chưa rõ sự việc như thế nào , ngắn gọn hai từ : "Không biết" rồi nói tiếp : " Có chuyện gì sao?"

Nhỏ ngạc nhiên, chả nhẽ anh chưa biết chuyện gì sao : " Nhi nó bỏ đi rồi không muốn gặp chúng ta nữa... em đang định đi tìm nó đây..."

*****

*3 tháng sau...

Anh đang đứng một mình mang tâm trạng buồn rầu đau khổ. Đúng ngày này 3 tháng trước cô đã bỏ anh mà đi, anh không hiểu tại sao cô lại làm thế và vì sao cô lại lần nữa cho anh thêm tuyệt vọng. Anh đã cố gắng tìm cô để hỏi rõ mọi chuyện nhưng vẫn không có thông tin gì, kể cả về chỗ bố cô cũng không thấy. Anh chỉ biết 3 tháng nay nhỏ và nó cũng đã một mõi tìm kiếm lắm rồi, kể cả lễ cưới cũng phải dời ngày lại đến hôm nay , còn Thúy Hoa thì anh không hiểu tại sao trong thời gian này cô ta luôn bám lấy anh . Rõ ràng anh đã nhiều lần nói rõ với cô ta nhưng cũng chẳng ăn thua gì, cô ta vẫn vậy vẫn bám theo anh dần đều.

Một nụ cười nhạt hiện lên trên môi anh có tia đau khổ , có lẽ anh đã nghĩ kĩ rồi nên buông tay ra cho cô , cô buông tay anh đi đến với cuộc sống mới thì chắc đã hết yêu anh rồi vậy anh phải cố gắng níu kéo cái tình cảm này làm gì, anh không thể giằng buộc cô , nên buông tha thì hơn...

"Anh Nam"- lời nói Thúy Hoa nhẹ nhàng đưa tình vang lên...

Anh chẳng buồn liếc cô lấy một cái cứ để cô nói tiếp một mình (Bắp: như tự kỉ rồi à) : " Hôm nay bạn thân anh lấy vợ, anh cho em đi chung được không"

Lời nói nhẹ nhàng nhưng mang ý nghĩa năn nỉ làm anh đang định từ chối cũng không thể không cho cô đi theo được. Anh thật muốn cô ta biến mất đi cho đỡ hà tiện nhưng anh không thể làm thế. Một hợp đồng với công ti ba cô ta đã làm cho anh không thể làm điều đó. Chỉ cần một tháng nữa thôi, anh sẽ cho cô ta biến luôn khỏi cái nơi này....

*****

"Mời cô dâu, chú rể trao nhẫn cưới cho nhau"

Sau đó là tràng vỗ tay nồng nhiệt của mọi người.

Nay là ngày vui của nó nhưng trong sâu thẳm nó vẫn có tia buồn , đứa bạn thân nhất của mình không đến được chúc mừng cho nó thì làm sao nó vui hết được cơ chứ. Nếu cô có ở đây thì tốt biết bao, cô đã hứa làm phù dâu cho nó mà giờ lại là nhỏ làm vị trí đấy. Tất nhiên mọi người không nghĩ được rằng ở một góc nào đó có một người tre khăn kín mít đang nở nụ cười cùng lời nói : "Chúc hai người hạnh phúc" rồi rời đi luôn.

Cô bỏ cái khăn trùm ra , dạo bước một mình trên con đường rộng xe cộ tấp nập. Từ khi cô rời đi, cô luôn nhớ tới mọi người và anh nhưng cô không thể làm điều gì khác . Chỗ ở hiện tại của cô là nơi cách xa chỗ này nên cô chắc anh cũng không thể tìm ra được cô còn về công việc thì cô cũng đã tìm được một công việc mới, mức lương cũng ổn định cô có thể vừa tiết kiệm được nhiều mà đủ trang trải cuộc sống . Có lẽ, cô tự nhủ rằng chắc mình sẽ sống mãi như vậy nhưng cô đâu biết rằng ý trời không như vậy....

Ông trời đã cho cô một lần sống ở thế giới hiện đại văn minh này là đều có ý hết . Nếu không có gì sao lại để cô từ một nơi xa xôi đến đây, chỉ là bây giờ vẫn chưa là lúc mà thôi...

Tiếng reo điện thoại vang lên, cô nhắc máy nghe . Người gọi là người trưởng phòng của cô, cũng trạc tuổi cô , là người con trai tốt bụng và gọi cho cô đến nhà dự tiệc sinh nhật. Cô nhìn xung quanh thấy một cửa hàng lên bên chọn một thứ cô vui vẻ bắt xe rồi trở về nhà mới.

Trên chiếc bàn nhỏ vẫn có quyển sổ nhật kí ngày nào , cô không thể từ bỏ nó nên vẫn giữ lại viết tiếp những trang nhật kí hàng ngày. Cô muốn lưu trữ kỉ niệm đẹp ấy dù cho nó không còn đi chẳng nữa , nó vẫn là kỉ ức đẹp nhất cuộc đời cô....

Lời cuối của tg : Cả tháng không đọc cái gì , viết gì nên truyện cứ thế giảm đi ngày càng tẻ nhạt. Bắp xin cảm ơn những người còn lại đã không bỏ rơi Bắp mà đi vẫn gắng theo dõi đứa con này....

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Ép Buộc

Thay một chiếc áo sơ mi khác, cô lại tiếp tục đến buổi tiệc sinh nhật của trưởng phòng.

Nơi làm việc mới của cô tất cả mọi người đều rất thân thiện, đặc biệt là Trần Văn Tú luôn giúp đỡ cô và tốt bụng với cô .

Trần Văn Tú hôm nay sinh nhật mời rất nhiều người đến dự . Tú muốn sinh nhật thứ 25 này thật ý nghĩa vì trong lòng Tú biết rõ , từ bây giờ Tú sẽ chinh phục lấy tình yêu của mình. Cái ý định này cũng chỉ mới có thôi vì trước kia Tú đã gặp qua nhiều người con gái nhưng vẫn không có tình cảm, thật sự mà nói mới chỉ gặp người đó lần đầu tiên thôi đã làm anh rung rinh rồi, vị của tình yêu đây ư?

Bữa tiệc diễn ra vui vẻ và cuối cùng cũng kết thúc. Nay cô hơi buồn nên cho dù có rôm rả, ca nhạc hát hò vui đến mấy cô cũng chỉ ngồi yên một góc nhâm nhi nước. Tất nhiên những hành động này đều đập vào mắt Tú.

*****

“Ba...” – Thúy Hoa không nhẹ nhàng vào lòng người ba của mình.

Ông Hải tươi cười xoa đầu đứa con nhóc của mình , nói :” Lại có chuyện gì nhờ ba phải không. Điều bộ này làm ba nghi ngờ lắm đấy”

Thúy Hoa nở nụ cười tinh nghịch :” Hi hi, đúng là ba con có khác. Thật ra, con muốn nhờ ba một chuyện...”

-“Con muốn ba tìm cách nào đó để anh lấy con được không. Con thực sự thích anh ấy , mặc dù bây giờ anh ấy chưa thích con nhưng nếu cưới rồi chắc hẳn anh ấy sẽ yêu con thôi. Ba giúp con nhé...”- mắt Thúy Hoa rung rung mong chờ cái gật đầu của ba mình... Tất nhiên, đôi mắt yêu tinh ấy sao làm ông có thể từ chối, lấy điện thoại trên bàn , ông gọi trực tiếp cho anh và hẹn anh trưa mai dùng bữa tất nhiên lí do là bàn về công việc.

Được ba giúp đỡ, Thúy Hoa mừng rỡ người, hân hân ba một cái rồi đi nhanh lên phòng cười hớn hở , khác biệt với lớp vỏ giả tạo mọi ngày.

*****

Nó và người chồng của nó đang đi tuần trăng mật ở nơi có thể nói lãng mạn hết cỡ. Đứa em của anh thì đi hẹn hò với bạn trai cà phê. Anh thì... lặng lẽ u buồn một mình uống rượu...thật tẻ nhạt...

Dòng thời gian cứ thế trôi đi, đến trưa anh nhanh chóng thu xếp công việc rồi đến chỗ hẹn với ông Hải.

Mở màn gặp mặt tất nhiên là những nụ cười giả tạo và màn bắt tay cho có lệ . Anh thật khó hiểu buổi hẹn hôm nay, công việc dự án cuối này đã bàn xong, giờ chỉ cần ông Hải đó ra lệnh là có thể xong và chấm dứt hợp đồng rồi , mà tại sao còn bàn bạc gì nữa? Hay ông ta tính hủy hợp đồng? Việc này mà thành sự thật, hợp đồng hủy có lẽ chắc công ti anh sẽ bị tổn thất nặng nề, chắc chắn sẽ không thể rồi..

“Tôi vào vấn đề chính luôn, thật ra hôm nay tôi có chuyện muốn nói với cậu”- Sau khi thức ăn, đồ uống đã được bày ra thì ông Hải nói luôn không vòng vo tam quốc gì nữa.

Anh không nói gì chỉ nhìn chăm chăm ông nói tiếp...

“Thật ra chắc cậu biết tôi có đứa con gái rồi đúng chứ. Nó nói nó rất thích cậu và tôi đoán cậu cũng thích nó nên hôm nay tôi định sẽ kết duyên cho con gái của tôi...”

Ép buộc, đây đích thị là ép buộc người khác quá đáng. Nghe ông ta nói vậy, anh thừa biết là ông ta đang ép anh phải lấy cô Thúy Hoa đó. Anh nên làm gì bây giờ, anh đâu có yêu cô ta, mà nếu từ chối thì chắc hẳn hợp đồng ngay lập tức sẽ bị hủy...

“Tôi...”

Anh chưa nói dứt câu thì ông Hải đã chen ngang :” Tất nhiên nếu cậu lấy con gái tôi , tôi không có con trai nên công ti tôi sau này sẽ do con gái tôi và cậu quản lí... Nếu, cậu từ chối tôi nghĩ công ti cậu sẽ phải gặp nhiều vấn đề, thậm chí có thể trên đường phá sản đây, tôi nghĩ cậu nên suy nghĩ kĩ trong bữa ăn này... Tôi cần đáp án cuối bữa ăn...”

Thật sự trắng trợn một cách khinh người. Anh không ngờ đã làm với một người đáng khinh như này. Lời ông ta nói làm sao anh có thể từ chối được cơ chứ, ông ta thừa rõ điều này rồi chứ còn gì. Bao nhiêu năm bố anh bỏ công sức ra gây dựng, nếu anh từ chối nó sẽ tan thành mây khói ư. Anh vừa không thể từ chối vừa phải từ chối vì người anh yêu đâu phải cái cô Thúy Hoa đó, anh nên làm gì đây. Bây giờ anh thật muốn có cô ở bên , nhìn cô cười nói mới hạnh phúc làm sao. Cô bỏ đi, trong anh toàn một màu đen tối, không ánh sáng. Giờ lại càng tối mịt hơn...

Bữa ăn trong trầm lặng qua đi, anh biết rằng giờ đây anh phải nói câu đồng ý lấy Thúy Hoa nhưng sao nó khó thốt ra được đến thế.

“Giờ cậu có thể nói đồng ý hoặc từ chối rồi đó”- ông Hải cười thâm nói.

“T..tô...i...tôi...đồng ý...” – lời nói thốt ra mà tim anh đau đến quằn quại, anh đã hết sự lựa chọn rồi sao, không thể đến bên cô sao? Tại sao ông trời lại trêu anh quá đáng đến thế, mang cô tới bên anh rồi lại vụt biến để anh cưới một người không có chút tình cảm nào...

(Bắp: Bắp ta đang nghĩ truyện không HE được rồi, Bắp ta chưa viết một bộ Se nào cả nên có lẽ...)

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

“Nhi”

Cô đang bê tập tài liệu sang phòng khác thì nghe được Tú gọi cô. Cô quay đầu lại hỏi có chuyện gì không, Tú liền đến gần chỗ cô lấy tập tài liệu đó để xuống chiếc ghế gần đây rồi nói chuyện :

-“ Hôm qua anh thấy em hơi buồn... Có chuyện gì sao?”

-Cô cười nhẹ rồi lắc đầu thay cho câu trả lời.

-Thấy cô không sao , Tú cũng không làm phiền cô nữa liền bê hộ cô tập tài liệu rồi về bàn của mình.

*****

Thoáng chốc tin tức anh và Thúy Hoa sắp về chung một nhà đã được truyền ra tất nhiên mọi người đều nghĩ anh và Thúy Hoa đều là trai tài, gái sắc nên cưới nhau là chuyện bình thường. Ai ngờ đâu trong đó là một cuộc gượng ép, dĩ nhiên chuyện này nó và nhỏ đều biết và đều tỏ ra rất tức giận. Đã ghét cô Thúy Hoa đó từ vụ dành trọn cho Nhi cái tát rồi, giờ còn định ép buộc cưới, cô ta đúng là nham hiểm nhất mà nó từng thấy. Nó cũng đã đến gặp Thúy Hoa nói chuyện một cách lịch sự mong đám cưới được hủy bỏ, nhưng...chẳng những cô ta không chấp nhận mà còn phách lối kiêu căng, thật làm nó tức điên là mà. Nó tự hỏi rằng cô giờ này đang ở đâu, làm gì, có nhớ đến tụi này không? Nó thật sự buồn lắm, nó biết thừa cô yêu anh rất nhiều mà, chắc chắn đã có lí do nào đấy làm cô ra đi như thế...

Vừa ra từ quán nước gặp Thúy Hoa xong, nó nhận được điện thoại từ số lạ , nó hồi hộp lắm vì tưởng số đó là của cô, ai ngờ khi nhấc máy thì ra lại là đứa bạn cùng tiểu học mà nó chơi thân, nhưng đến năm cấp hai chuyển đi nơi khác và thế cũng mất luôn liên lạc. Chẳng biết làm sao mà đứa bạn tiểu học đó biết được số của nó, nhưng nó mặc kệ. Đi đến chỗ hẹn với bạn đó đã hằng hay...

Đến chỗ hẹn, đợi được 20 phút vẫn không thấy đứa bạn đó đến, nó lấy thẳng điện thoại ra hỏi có đến được không?

Cô bạn tiểu học của nó lí nhí xin lỗi bảo rằng, văn phòng tự động có thêm việc không về sớm được và giờ nó đang ở công ti *** , đợi khoảng 30 phút nữa mới xong việc được. Nó cũng định từ chối sang hôm khác lắm, nhưng hiểu kì vì cô bạn muốn đưa cho nó cái này. Thế là nó quyết định đến thẳng công ti đó...

Đến cửa, nó hỏi nhân viên :” Cho hỏi người tên Vũ Đình Thy hay Vũ Đình Thúy gì gì đó ở chỗ nào ạ. Tôi là bạn của cô ấy, cô ấy có hẹn tôi.”

Chị nhân viên dò danh sách rồi nói cho nó :”Vũ Đình Thy ở *****”

Nó cảm ơn rồi đi thang máy lên đó thẳng một mạch.

Đúng là có trốn đi đằng trời cũng sẽ có ngày tìm được, vâng, nó vào phòng thì nó nghiêng đang định hỏi cô gái gần đấy thì nó cảm thấy mắt mình hoa hoa . Nó chớp mắt mấy lần rồi dụi dụi thêm mấy lần mà vẫn thấy cô gái đó .

Nó thực sự mắt tròn tròn lên rồi. Bước từng bước nặng nề, nó đặt lên vai cô gái. Cô gái theo phản xạ quay đầu lại thì càng ngạc nhiên hơn. Cô gái đứng phất dậy khỏi ghế :” Hồng... Sao mày biết được tao ở đây?”

Cô thực sự không thể tin được nó lại có thể tìm được cô đấy, cô luôn tin tưởng mọi người không thể tìm được. Nhưng giờ sao, người đang hiện diện ngay trước mặt cô không phải nó thì là ai .

Nó nửa vui vì đã tìm được cô, nửa buồn thì buồn... Tại sao không phải là tìm được cô sớm hơn chứ, tại sao để mọi chuyện vỡ lẽ rồi mới tìm thấy...

Nó không quan tâm đến Đình Thy nữa, kéo cô một mạch ra ngoài .

“Mày phải về chỗ cũ của mày...”- nó nghiêm nghị nhìn cô một cách tức giận. Nó tức giận là vì tại sao cô trốn tránh, tại sao...?

Cô thần mặt ra :” Tao không về , cuộc gặp hôm nay mày nhất định không được nói cho ai, nếu anh biết được chỗ của tao, nhất định tao sẽ không tha thứ cho mày.” Hồng khó hiểu, thật sự là vậy. Nó tức lên ngay một tầng, chỉ có thể hét với cô một câu :” Mày bỏ đi thì kệ mày nhưng sao mày lại để lại cho mọi người nhiều nỗi đau thế chứ, rất nhiều là đằng khác và đặc biệt là anh . Mày biết rõ anh ấy yêu mày thế nào còn gì, sao mày có thể nói rời đi là rời đi như thế chứ. Af, chắc mày chưa biết, sau khi mày đi mọi người đã rất vất vả để tìm kiếm mày và ba ngày trước anh Nam bị Thúy Hoa ép buộc cưới cô ta đấy, mày vừa lòng chưa?” Lời nói như hết của nó thấm đậm vào đầu óc cô. Câu cuối của nó làm cô càng đau lại, nhưng... cô biết rõ Thúy Hoa yêu anh Nam mà, Thúy Hoa vừa xinh đẹp, tài giỏi, gia thế tốt như thế anh Nam cũng thích thôi nhưng khi nghe nó nói tiếp thì...

“Anh chỉ vì bị bố cô ta ép buộc do bản hợp đồng mà lấy cô ta. Anh ấy mấy ngày nay hôm nào cũng uống rượu, chỉ nhắc tới tên mày suốt, mày có hiểu không? Anh ấy thà rằng sống độc thân một mình còn hơn là lấy người mà anh không yêu gì hết, thậm chí còn ghét bỏ” Cô đã sai lầm khi nghe Thúy Hoa ư, đã sai thật nặng khi rồi bỏ anh ư?

Đến khi nó nói cô mới thực sự hiểu ra được vấn đề. Đúng, thực sự cô đã sai, sai hoàn toàn.

“Cảm ơn đứa bạn của tôi, tôi sẽ đi gặp anh.”- cô khóc, khóc vì mình có đứa bạn tuyệt vời, khóc vì mình đã quá ngu ngốc...

Nó cười không ra cười , khóc không ra khóc nhìn nó :” Đám cưới với Thúy Hoa mày tính sao?”

Cô sực nhớ đến , suy nghĩ một lúc cô nói :” Hay là tao đi gặp Thúy Hoa nói chuyện xem thế nào...”

Nó lắc đầu chán nản nhìn cô :”Tao vừa gặp cô ta xong, không ăn thua gì đâu. Cô ta sẽ không buông tha đâu...”

Nghe nó nói thế, tim cô thực sự đau nhói, anh sẽ cưới Thúy Hoa ư? Cô sẽ không được nhìn thấy anh nữa ư. Giờ cô hối hận vô cùng, cô nhận ra cuộc đời mình sẽ không thể thiếu anh, thiếu anh như thế giới trong cô đã hoàn toàn sụp đổ, ý nghĩa sống cũng không còn.

“Không, tao phải đi gặp nói với Thúy Hoa. Nhờ may cô ta đổi ý thì sao, tao phải đi”- Nói thế rồi cô liền gọi điện cho Thúy Hoa hẹn ra một nơi, tất nhiên cô ta cũng rất ngạc nhiên vì sao cô lại tự dưng gọi đến nhưng mà cũng nhanh chóng chấp thuận lời hẹn này...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Phản Tác Dụng

Ngồi trên xe cô không ngừng lo lắng, lo lắng vì không biết Thúy Hoa có bỏ qua cho cô và anh không? Nó ngồi cạnh cô chỉ biết nhìn cô mà thông cảm, thật sự việc này rất khó vì nó đã nói chuyện với Thúy Hoa một lần và cũng chả ăn thua gì...

Đến điểm hẹn, cô chỉ nó đứng ở ngoài rồi mình đi vào một mình. Không ngờ, vô rồi mới thấy Thúy Hoa đã ngồi chờ ở một chiếc bàn có thể nói là trung tâm sự chú ý, cô không để ý nhiều bước đến thật nhanh rồi nhìn Thúy Hoa bằng ánh mắt cầu xin.

Thúy Hoa đủ thông minh để biết rõ cuộc hẹn này để làm gì. Chính vì thừa biết nên Thúy Hoa mới đồng ý gặp để nói cho rõ một chuyện .

"Cô hẹn tôi có chuyện gì...Tôi tưởng cô biến mất lâu như vậy rồi thì sẽ không có chuyện quay về đây chứ?"- vừa nói Thúy Hoa vừa nhìn người cô bằng ánh mắt khinh bỉ.

"Tôi...tôi xin lỗi, sau nhiều ngày xa cách anh Nam, tôi mới biết được mình không thể thiếu được anh ấy ...Tôi biết chuyện hai người sắp kết hôn, nếu hai

người yêu nhau , tôi sẵn lòng chúc phúc cho hai người. Tôi biết cô yêu anh ấy nhưng...tôi xin cô, anh ấy vì chuyện này mà bỏ bê quá rồi, anh ấy không còn như lúc trước nữa. Nếu cô có thể từ bỏ anh ấy và cho tôi với anh được tái hợp, tôi sẽ mang ơn cô rất nhiều. Nếu không được thì... dù chỉ là từ bỏ anh ấy thôi cũng được...tôi xin cô ..."

Thúy Hoa không ngờ được cô lại nói như thế, cô rất ngạc nhiên nhưng... ý cô đã định , không thể từ bỏ, Nhi yêu anh ấy thì sao chứ, ngay mình cũng thích anh ấy sâu đậm nữa mà, sao phải nhường đi chứ, không đời nào...

"Cô nên biết tôi yêu anh Nam nhiều hơn cô tưởng..."-Thúy Hoa suy nghĩ xong rồi trả lời cô thẳng thắn.

Cô suy sụp lắm, đã dự đoán trước có thể sẽ xảy ra chuyện này nhưng cô vẫn tin rằng Thúy Hoa sẽ có thể buông tay anh và cô cũng sẽ biến mất luôn nhưng... cô đã lầm, đã sai thật rồi. Có trách cũng nên trách cô, đã buông tay quá sớm để giờ phải hối hận, cô ngu ngốc , ngu ngốc...

Lòng cô như hàng ngàn chiếc dao đâm vào , đau đớn cùng nỗi nhớ nhưng làm cô suy sụp đi hẳn nhưng , anh giờ đang không còn như trước nữa...

Cẩn môi dưới của mình, cảm giác có vị tanh tanh của máu, cô nắm bàn tay thật chặt, đứng lên khỏi ghế rồi từ từ hạ thấp người xuống ...cầu xin Thúy Hoa..." Tôi xin cô... cô hãy suy nghĩ lại..."

Tự nghĩ trong lòng rằng chắc Nhi đang làm thế vì muốn mình thay đổi ý định , mình đâu phải loại người dễ rung động trước những cảnh như vậy. Nghĩ thế Thúy Hoa chẳng ngờ đến lời cô nói thẳng ."Cô có làm gì tôi cũng không thay đổi ý định đâu, chỉ tổ cô phí công vô ích thôi..."

Những ánh mắt ngạc nhiên, tò mò đã tìm tới trên hai người con gái này. Nhưng cô không chịu thua, vẫn kiên trì. Cô lần này quỳ hẳn xuống dưới chân của Thúy Hoa vừa cầu xin vừa khóc. Có lẽ trong lòng cô nghĩ bây giờ mình quả thực yếu đuối hơn bao giờ hết, cô đã dùng mọi cách rồi, việc này cô chỉ có thể làm được thôi, cô chỉ mong rằng Thúy Hoa sẽ thay đổi ý định . Không ngờ, Thúy Hoa càng bức lên vì những người bên cạnh đều cho rằng Thúy Hoa đang ức hiếp cô, tất nhiên chỉ có cô không nghĩ như vậy.

Khuôn mặt vốn trắng nõn của Thúy Hoa đã đỏ dần, cô ta cầm ngay ly nước lọc hất thẳng vào người cô rồi không nói lời nào rời đi luôn...

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Thúy Hoa rời đi rồi, cô cầu xin cũng không thay đổi được việc gì cả...cô tuyệt vọng thật rồi...Giá như, lúc đó cô không dễ dàng như thế, giờ đâu ra nông nỗi này, phải tất cả do cô mà ra, cô là người mang lại xui xẻo cho người khác, phá hoại người khác.... Mãi không thấy cô ra ngoài sau khi Thúy Hoa đã ra từ lâu, nó không chần chừ được nữa mà vào xem. Đi đến cửa thì cô đang lững thững, mặt mày ỉu xiu , đáng vẻ như người không hồn bước từng bước chậm chạp, lè mề . Nó đã đoán được cho dù cô làm gì thế nào người con gái kia cũng sẽ không đồng ý mà. Biết sao được, tính cô ta muốn gì là phải có bằng được mà, vâng và cô ta đã có được anh nhưng tình cảm thì ...

Nó đi lên xe rồi chần chừ suy nghĩ và cuối cùng đi gặp anh. Cô không biết được suy nghĩ của nó nên chỉ biết buồn bã nhìn ra phía đường, không chút bận tâm gì tới nó hết.

Xe chạy một mạch tới một căn nhà, cô và nó lại đi tiếp. Anh đã sớm nhận được tin nhắn của nó nên đã đứng trước cửa. Vừa nhìn thấy cô, bao nhiêu cảm giác nhớ nhung từng ngày, từng đêm biến đi mất, anh chạy lại ôm lấy cô thật chặt. Cái ôm như chưa bao giờ được ôm đó làm cô cũng sút khóc òa. Ai bảo cô rời đi không nhớ anh chứ, cô rất nhớ anh. Dù chỉ đứng từ xa, cô khao khát chạy lại bên anh nói chuyện, vui đùa, tay trong tay nhưng đâu có làm được. Nỗi nhớ nhưng đã được bộc phát , cô vui lắm nhưng cũng đang rất buồn....

Tối nay cô quyết định ở trọ nhà anh, còn nó thì được chồng nó đưa về nhà ẩm cúng. Hai người ở chung nhưng cô và anh không có gì hết, cô chỉ nấu cơm cho anh, xu dọn đồng bệ bọn mấy ngày qua anh bày ra , cùng nhau hóng gió ngoài ban công mà thôi. Những việc đơn giản thế thôi đấy mà lại khiến hai người cô đơn tâm trạng đã khá hơn rất nhiều, thậm chí còn như hai cặp vợ chồng mới cưới sống cuộc sống đầy ý nghĩa, không phải lo âu một chuyện gì cả. Đó, cũng chỉ là như mà thôi...

Hôm nay Thúy Hoa trông tận mắt và không thể tin được những hành động của cô. Nhưng, Thúy Hoa yêu anh nên chuyện hủy bỏ sẽ không xảy ra gì hết và hôn lễ vẫn sẽ tiếp tục theo dự kiến. Ngày mai, nhất định sẽ phải chuẩn bị đầy đủ công việc, đầy nhanh lễ cưới càng sớm càng tốt. Đó là suy nghĩ của Thúy Hoa và tất nhiên nó đã được thực hiện ngay...

Từ lúc cô về với anh, anh đã quay trở lại với cuộc sống vui tươi trước đó, bỏ qua chuyện kia nhưng cũng chỉ được một đêm , sáng hôm sau anh đã bị cha của cô ta ép đi chụp ảnh, một số thứ khác. Cuộc đời anh như đang bị điều khiển vậy, anh muốn sống theo chính mình cũng không được yên ổn. Anh

muốn từ bỏ tất cả để sống những ngày hạnh phúc bên cô nhưng biết làm sao được, số phận hình như không cho anh bên cạnh cô, mấy năm trời qua cũng đã như vậy....

Anh đã thay xong đồ và ngồi trên ghế đợi Thúy Hoa . Sau một lúc, tấm rèm trắng to lớn được kéo sang một bên, để cho sự hiện diện của một cô dâu xinh tươi xuất hiện. Chiếc váy cưới tinh xảo đắt tiền mang trên người Thúy Hoa làm cô trở nên kiều sa hơn bao giờ hết. Bước từng bước nhẹ nhàng tới bên anh, định dơ bàn tay ra để anh cầm nhưng anh vẫn ngồi im , không để ý tới sự hiện diện của cô ở đây.

Sự nổi nóng bộc phát, cô đuổi hết những người ở đây trừ anh ra ngoài rồi trao cho anh một lời nói :” Khánh Nam, anh có đang biết mình đang làm gì không?”

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Anh nhếch mép cười khinh bỉ:” Tôi làm gì ư? Tôi không biết”

Thúy Hoa nhìn anh :” Dù anh có làm gì đi chăng nữa, chỉ mấy ngày nữa thôi anh cũng phải lấy tôi” . Cô tin , mình luôn đúng , và không làm gì sai cả. Còn về chuyện của anh, cô luôn tin rằng, anh lấy cô về rồi nhất định sẽ yêu cô, cô tin “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén” Xoay người, Thúy Hoa nhắc chiếc váy rồi đi vào phòng thay đồ.

Cầm chiếc điện thoại trên tay, anh thật giận mình. Anh là một thằng đàn ông tồi tệ, đến người con gái anh yêu cũng không cho cô ấy được hạnh phúc chỉ mang cho cô sự đau khổ. Anh đáng giận chính mình, nhưng anh giờ đây chỉ làm được gì nữa cơ chứ. Anh không thể chỉ vì hạnh phúc của mình mà liên lụy đến những người khác được, nhưng anh biết, cô sẽ là người chịu tổn thương nhiều nhất . Anh muốn quay lại thời gian tươi đẹp trước kia, không phải chịu hèn hạ dưới chân mấy người này như thế, một hiện tại khắc nghiệt, thời gian trước kia tươi đẹp biết bao, đâu có như bây giờ chứ. Bàn phím số anh đã thuộc từ lâu hiện lên trước mặt, nhưng anh không dám gọi, anh không thể gọi cho cô ...

Trong một căn phòng, một cô gái đang mang vẻ mặt buồn , ánh mắt lơ đãng như bỏ mặc thế giới xung quanh, chỉ chăm chú nhìn vào chiếc điện thoại . Số liên lạc của anh đó, nhưng cô đâu đủ tư cách gì để gọi, có là gì của anh đâu cơ chứ.

Bản nhạc buồn vang vọng trong căn phòng tĩnh lặng càng trở nên buồn hơn. Cái không khí se lạnh làm cô hơi run run người, phải chăng cô cũng nên theo như thời tiết. Hết mùa nóng, thì chuyển qua không khí lạnh. Có lẽ cô nên chuyển đi lần nữa chăng? Không, cô đã ngu ngốc một lần rồi, cô nên đối diện với sự thật , không lẩn tránh cái hiện tại đau thương này nữa. Cô yếu đuối quá rồi, tất cả chỉ vì cô xuất hiện mà ra cả. Nếu như , ngay từ đầu cô không có mặt ở đây, nơi này thì chắc cuộc đời cô sẽ mãi sống yên ổn, không phải vì đâu vào những suy nghĩ tối tăm này. Cô bỗng nhớ tới cha mẹ, ca ca , người cha nuôi của mình. Cô nhớ những lời nhắc, chăm lo của mọi người, giọt nước mắt tự lại trên khóe mi rồi lăn xuống theo khuôn mặt, đau xót nhớ nhưng đều làm cô mệt mỏi, cô mệt thật rồi. Người cô yêu sẽ chẳng bao lâu nữa là người của cô gái khác, một gia đình trọn vẹn. ...

Lễ cưới xa hoa được tổ chức ngoài trời, và đương nhiên những vị khách mời đều là những người trong giới kinh doanh, mục đích chỉ đều là xích gần quan hệ, có lẽ ai ai cũng tự biết rồi. ...

Trong phòng chờ , Thúy Hoa đã được trang điểm đầy đủ, khoác trên mình bộ váy cưới kiểu đẹp xoa hoa lộng lẩy, mọi người chăm chú khen ngợi hết mình, cô dâu hôm nay thật đẹp. Mọi người kể cả cô đang nói chuyện vui cười trong căn phòng bỗng giật mình bỏ tiếng mở cửa, đó là ...

Lần lượt cùng nhau ra ngoài, trong căn phòng giờ đây chỉ còn riêng Thúy Hoa và người ấy...

Thúy Hoa được ba mình dắt đi trên thảm đỏ nổi bật, khuôn mặt hào hứng khi sắp trở thành một người có gia đình , một người không còn đơn cô nữa...Cô sẽ nhất định trở thành một người vợ hiền, đảm đang, nhất định sẽ có một gia đình hạnh phúc mà mọi người hằng mong ước...(Còn tiếp...)

(Bắp : Xin lỗi vì đã ra chương muộn hơn đã nói . Truyện sắp kết rồi nên Bắp sẽ sắp xếp thời gian đăng chương mới , riêng nay phải viết đi viết lại chương này hai lần rồi nên chương này thiếu nhiều chi tiết , thông cảm cho con Bắp tội nghiệp này ( )

Chương 63: Liệu Có...

Hôm nay là ngày quan trọng của anh mà anh cảm thấy nó thật sự tẻ nhạt, cái cảm giác ghét bỏ ngày càng lấn chiếm trong con người anh. Đứng trên bậc cao, anh nhìn Thúy Hoa mà dâng lên nỗi kinh thương. Cô ta đã làm đủ mọi cách chỉ để có anh thôi ư, thật buồn cười. Nhưng, cả tối hôm qua, anh đã suy nghĩ kĩ rồi, hôm nay chắc chắn sẽ cho cô ta một điều bất ngờ...

Giờ phút đi trong tay của người cha mình đã kết thúc, tay cô được trao cho anh rồi cùng tiến lên phía trước, không ngừng liếc tới khuôn mặt mang nét khinh bỉ dành cho cô, tất cả đều lọt được vô con mắt của Thúy Hoa.

Mọi người phía dưới, ai ai cũng đang chăm chú ánh mắt nhìn vào hai người nhưng bỗng bị ngạc nhiên bởi lời nói của Thúy Hoa, cô ta điên thật rồi, cô ta đang làm cái gì thế?

"Anh Nam, anh ngừng ngay cái bộ mặt khó coi đó đi, anh đừng tưởng tôi không dám nói trước mặt mọi người..."

Hồ hấp anh nhanh hơn thường, cô ta đang nói cái quái gì thế, có bị điên không?

Chưa kịp để anh nói câu gì, Thúy Hoa lại nói tiếp: "Thành thật xin lỗi tất cả mọi người ở đây, tôi Thúy Hoa sẽ không kết hôn với người con trai này nữa. Chắc mọi người sẽ thắc mắc, nên tôi sẽ nói thẳng. Anh ta đã có người yêu nhưng vẫn muốn lấy tôi nhằm mang lợi ích về cho mình... Tôi biết được tin này, và vẫn âm thầm đến hôm nay để cho anh ta một sự nhục nhã... thành thật xin lỗi..."

Anh điếng người đi bởi những câu nói đó, rốt cuộc là đang có ý gì? Tại sao lại...

Đang trong dòng suy nghĩ, anh lại bị Thúy Hoa cầm lấy tay kéo đi một mạch chạy thẳng vào phòng thay đồ.

"Cô rốt cuộc có ý gì?" - Không chần chừ, bước vào phòng cái anh hỏi luôn

-----

*Quay trở lại thời gian lúc cô ở phòng chờ...

Trong phòng chờ, Thúy Hoa đã được trang điểm đầy đủ, khoác trên mình bộ váy cưới kiểu đẹp xa hoa lộng lẫy, mọi người chăm chú khen ngợi hết mình, cô dâu hôm nay thật đẹp. Mọi người kể cả cô đang nói chuyện vui cười trong căn phòng bỗng giật mình bởi tiếng mở cửa, đó là...

Lần lượt cùng nhau ra ngoài, giờ đây căn phòng chỉ còn Thúy Hoa và bà Tâm. Bà Tâm là người mẹ nuôi của Thúy Hoa, Thúy Hoa vốn mẹ mất từ còn nhỏ nên tình yêu thương từ mẹ đều là do bà Tâm trao cho cô. Chính vì thế, có chuyện gì Thúy Hoa đều tâm sự với bà, kể cả chuyện lần này cũng vậy. Khi gọi qua điện thoại kể cho bà nghe, bà không nói gì nhưng mục đích của bà đến tận đây cũng là vì chuyện này...

Thúy Hoa ngồi kế sang chiếc ghế bên cạnh, còn chiếc ghế mình mới ngồi thì nhường cho bà Tâm: "Cảm ơn mẹ đã tới, con cứ tưởng mẹ sẽ không tới được..."

"Cái con bé này, ngày này sao thế thiếu mẹ được..." - Lời nói phúc hậu của bà vang lên đủ làm cho lòng người ta dịu xuống, nhẹ nhàng nhưng không quá nhỏ.

Bà lắc đầu, mỉm cười một cái, có lẽ như đang suy nghĩ xem có nên nói lời nào đó hay không, cuối cùng bà quyết định chọn nói ra lòng bà.

"Con gái à, mẹ biết giờ có nói cũng không làm được gì nhưng mẹ phải nói ra. Người con trai mà con thích cậu ta không thích con, sau này con đâu thể hạnh phúc được. Mẹ muốn nghĩ cho con nên mới nói thế, con nên từ bỏ cậu ta mà tới với một người thật lòng yêu con, con đừng hoang phí thanh xuân của mình như thế. Người mẹ nuôi con từ nhỏ này không chứng kiến được cảnh con vì cậu ta mà bỏ đi phẩm chất của mình.... Nghe lời ta đi, bây giờ nếu con có thể từ bỏ, chắc chắn còn kịp..."

"Mẹ...con không tin đâu, sau khi cưới con, nhất định hai chúng con sẽ hạnh phúc mà..." - Thúy Hoa một mực vứt bỏ đi lời nói của bà, tự tin cho rằng là mình đúng, nhưng có lẽ, những lời nói đó cũng đang dần thấm vào con người cô...

(Còn tiếp...)

Chương 64: Phần 2: Chương 14

Thấy tình hình như này, bà Tâm cũng chỉ có thể thờ dài nhẹ... Bà đã suy nghĩ kĩ rồi định khuyên đứa con gái này nhưng chắc bà không thể khuyên nhủ được rồi, bà chỉ có thể chúc phúc cho Thúy Hoa, hạnh phúc...

Câu nói của bà Tâm cứ oang oang trong đầu cô dù bà đã đi khá lâu. Tại sao cô muốn vứt bỏ nó ra khỏi đầu nhưng lại không được. Cô đã suy nghĩ khá nhiều rồi, cô thực yêu anh Nam và muốn sống chung một nhà với anh mà, tại sao không ai hiểu cô hết vậy. Cô đâu có xấu đâu, cô cũng không có quá đáng quá, tại sao....?

"Có thật là mình đã sai rồi không?" - Cô ngã xuống ghế, mắt mờ lung tịt hỏi chính mình dường như đang chờ đợi câu trả lời từ ai đó.

Đôi mắt cô khẽ liếc nhìn chiếc điện thoại màu hồng trên bàn, ánh mắt trở nên thâm trầm hơn có chút do dự...

Nhẹ nhàng nở nụ cười, cô đưa bàn tay thon gọn được làm móng tuyệt đẹp cầm lấy chiếc điện thoại có vẻ như không nhanh cũng không chậm từ từ vuốt tay trên màn hình. Khi đã dừng trước tên danh bạ "Nhi", tay cô bỗng run run nhưng cảm giác đó cũng nhanh chóng biến mất và rồi đã gọi...

Đầu dây bắt máy, cô khẽ nhẹ giọng: "Thúy Hoa..."

Thúy Hoa không ngờ rằng cô lại nhắc máy, cô còn tưởng rằng cô sẽ hận mình đến tận xương chủy, tại sao lại... Hay tại từ trước đến nay Nhi không hề như trong cô nghĩ...

Quả thật chuyện cô bắt máy cũng là buồn cười, cô đang một mình trở lại kỉ niệm xưa nơi mà cô và anh đã ở cùng nhau, cô không biết tại sao cô lại muốn quay trở lại đây, cô chỉ biết đi theo tâm của mình, mặc kệ nhưng thứ khác. Lúc đang tưởng tượng ra viễn cảnh anh và Thúy Hoa đang tay trong tay trong ngày đại hôn này thì tiếng điện thoại làm cô thần người, cô không nghĩ đó lại chính là Thúy Hoa, cô ta định làm gì nữa...

Thúy Hoa tự dưng nghẹn lời, chỉ nói được chữ "tôi..." rồi chần chừ như không biết nói tiếp.

"Tôi muốn hỏi cô, cô còn yêu anh Nam không?" - Vứt bỏ cái con người mấy giây trước, cô nói thẳng vào vấn đề

Nhi nhú mày, cô ta hỏi như thế là có ý gì? Nghĩ như thế nhưng cô cũng chả dẫu lòng gì nói thật cho cô: "Tôi biết, qua hôm nay cả cô và anh Nam đều là của nhau, người như tôi tôi tự biết sẽ không chắn ngang hạnh phúc của hai người... Còn về chuyện còn yêu anh Nam không thì... tôi cả đời này tình yêu này sẽ dành cho anh ấy, tôi biết không được đáp trả nên tôi sẽ không nói với anh Nam, cô không phải lo".

Cô nói xong thì Thúy Hoa bên đầu dây kia cũng im lặng hồi lâu sau đó trả lời, trong giọng nói cũng có chút ngỡ ngàng không thôi: "Cô có thể giúp tôi một chuyện được không?"

"Tôi chỉ mong cô và anh Nam sẽ hạnh phúc. Chuyện giúp cô cứ nói, tôi sẽ cố nếu có thể..."

"Chính là... là... cô thay tôi chăm sóc anh Nam..."

Chiếc điện thoại trong tay cô tí rơi khi nghe câu nói này của Thúy Hoa. Thấy cô im lặng, Thúy Hoa tiếp tục nói:

"Được chứ..."

"Thúy Hoa, cô ...không nói đùa ấy chứ? Tại sao tự dưng cô nói thế..."

"Gặp rồi tôi sẽ nói chuyện sau. Bây giờ cô tới hôn lễ của tôi ngay" Không đợi cho cô trả lời, Thúy Hoa đã cúp máy, cầm chiếc điện thoại trong tay nhưng một giọt lệ không yên vị khẽ rơi xuống đất...

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Siêu Quậy Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.